

William Shakespeare

Sonnets. Sonete

Parallel Texts

Translated into Romanian by
Radu Ştefănescu

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro

Contemporary Literature Press

Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
George Sandulescu

Universitatea din București
British Council
Institutul Cultural Român
Ambasáid na hÉireann / Embassy of Ireland / Ambasada Irlandei

The online Publishing House of the University of Bucharest

ISBN 978-606-760-001-8

Cover, Illustrations and Overall Layout
Lidia Vianu

Editor: Violeta Baroană
Sub-editing: Alexandra Țucă
Proofreading: Violeta Baroană
IT Expertise: Simona Sămulescu, Cristian Vîjea
Publicity: Violeta Baroană

William Shakespeare

Sonnets. Sonete

Parallel Texts

Translated into Romanian by
Radu Ştefănescu

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
1

Contents

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
2

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
3

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

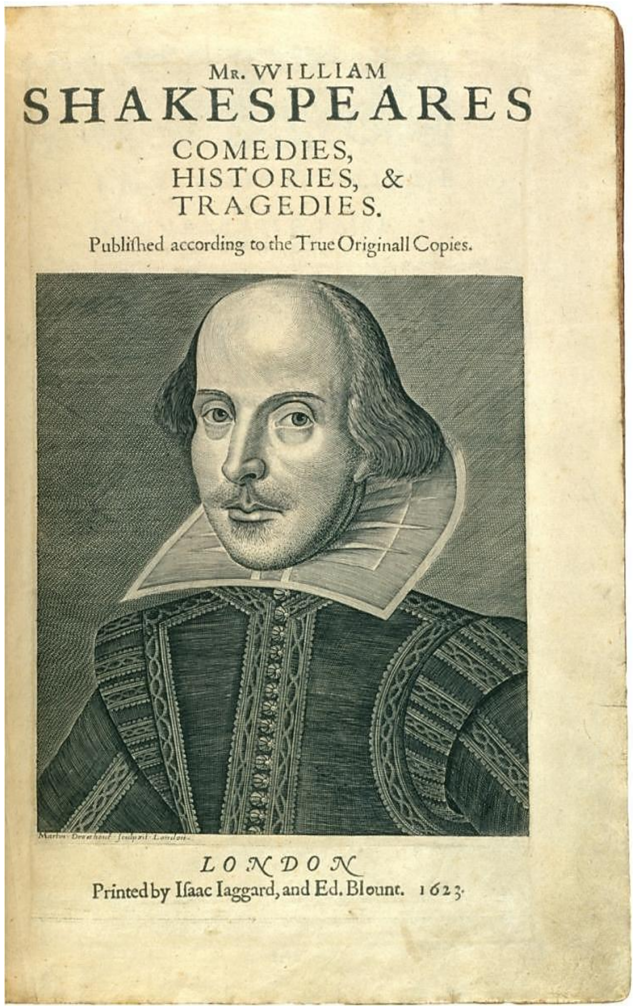
Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

William Shakespeare

Sonnets. Sonete. Parallel Texts.

Translated into Romanian by Radu Ştefănescu

8

MR. WILLIAM
SHAKESPEARES
COMEDIES,
HISTORIES, &
TRAGEDIES.

Publiſhed according to the True Originall Copies.

LONDON
Printed by Iſaac Iaggard, and Ed. Blount. 1623.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

I

From fairest creatures we desire increase,
That thereby beauty's rose might never die,
But as the riper should by time decease,
His tender heir might bear his memory:
But thou contracted to thine own bright eyes,
Feed'st thy light's flame with self-substantial fuel,
Making a famine where abundance lies,
Thy self thy foe, to thy sweet self too cruel:
Thou that art now the world's fresh ornament,
And only herald to the gaudy spring,
Within thine own bud buriest thy content,
And, tender churl, mak'st waste in niggarding:
  Pity the world, or else this glutton be,
  To eat the world's due, by the grave and thee.

Sonet 1

Îi vrem pe cei frumoşi rodind, am vrea
Un trandafir, când toamna îl apleacă,
Dar încă-i viu, să lase-n urma sa
Parfum, culori, în muguri noi să treacă.
Dar tu, ce doar în ochii-ți dulci priveşti
Şi laşi doar focul lor să te desfete
Îți eşti duşman… Bogat te crezi? Nu eşti,
Comoara-ți furi de unul singur, biete.
Tu, hărăzit acestei lumi podoabă
Eşti solul unei primăveri ce minte.
Păcat de rodul risipit cu grabă
Şi ars cu lăcomie înainte.
Trezeşte-te, nu te lăsa-ngropat
Cu tot cu har, cât nu te-ai semănat.

II

When forty winters shall besiege thy brow,
And dig deep trenches in thy beauty's field,
Thy youth's proud livery so gazed on now,
Will be a totter'd weed of small worth held:
Then being asked, where all thy beauty lies,
Where all the treasure of thy lusty days,
To say, within thine own deep sunken eyes,
Were an all-eating shame, and thriftless praise.
How much more praise deserv'd thy beauty's use,
If thou couldst answer 'This fair child of mine
Shall sum my count, and make my old excuse,'
Proving his beauty by succession thine!
   This were to be new made when thou art old,
   And see thy blood warm when thou feel'st it cold.

Sonet 2

Când patruzeci de ierni te vor brăzda
Şi-ți va apune fala juvenilă,
A tinereții haină-ți va părea
O vechitură: ai să-ți plângi de milă.
Vei fi-ntrebat: "Averea unde-o ții?",
Vor da răspuns adâncile găvane
Ce-ți îngropară fruntea: "Chiar aci"!
Dar îți va fi ruşine, o, sărmane.
Cu mult mai lesne bătrânețea ta
Va fi iertată, dacă vei răspunde:
"Priveşte-acest copil, mă va purta:
Acolo sunt, pe el întreabă-l unde."
Şi sânge cald prin venele-nghețate
Va curge-atunci când moartea-ți râde-n spate.

III

Look in thy glass and tell the face thou viewest
Now is the time that face should form another;
Whose fresh repair if now thou not renewest,
Thou dost beguile the world, unbless some mother.
For where is she so fair whose unear'd womb
Disdains the tillage of thy husbandry?
Or who is he so fond will be the tomb
Of his self-love, to stop posterity?
Thou art thy mother's glass and she in thee
Calls back the lovely April of her prime;
So thou through windows of thine age shalt see,
Despite of wrinkles this thy golden time.
   But if thou live, remember'd not to be,
   Die single and thine image dies with thee.

Sonet 3

Priveşte-te în ochi: o faţă nouă
De-ai zămisli, când asta se destramă,
Te vei găsi la fel în amândouă.
Nefericeşti o viitoare mamă,
De mai aştepţi! Nu-i nicăieri hambar
Atât de plin, să nu viseze grâu,
Şi nici aşa nebun un grădinar
Să-mprăştie sămânţa în pârâu.
Tu eşti oglinda mamei tale încă,
Al tinereţii ei de-April tezaur,
La fel şi tu, în apa ei adâncă
Priveşti 'napoi, spre anii cei de aur:
De chip lipsit când singur eşti, murind,
Oglinzile din tine se desprind.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
12

Arthur Hughes

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

IV

Unthrifty loveliness, why dost thou spend
Upon thy self thy beauty's legacy?
Nature's bequest gives nothing, but doth lend,
And being frank she lends to those are free:
Then, beauteous niggard, why dost thou abuse
The bounteous largess given thee to give?
Profitless usurer, why dost thou use
So great a sum of sums, yet canst not live?
For having traffic with thy self alone,
Thou of thy self thy sweet self dost deceive:
Then how when nature calls thee to be gone,
What acceptable audit canst thou leave?
  Thy unused beauty must be tombed with thee,
  Which, used, lives th' executor to be.

Sonet 4

Frumos nesăbuit, copil căzut
În patimi egoiste, moştenirea
De ce ți-o risipeşti? Un împrumut
E tot ce dă, şi doar vremelnic, Firea.
De ce întreci în cheltuieli măsura
Şi iroseşti în patimi ce ți-e dat?
Avut nemăsurat e picătura:
Nimic nu e etern, nu eşti bogat.
Te zăvorăşti, spre-a te-mplini în reci
Îmbrățişări: în tine se-amăgeşte
Un eu pervers... Ce laşi atunci când pleci
Moştenitorilor? Nimic, fireşte:
Lumina ta se stinge în pământ
Cu tine-odat', în ultimul cuvânt.

V

Those hours, that with gentle work did frame
The lovely gaze where every eye doth dwell,
Will play the tyrants to the very same
And that unfair which fairly doth excel;
For never-resting time leads summer on
To hideous winter, and confounds him there;
Sap checked with frost, and lusty leaves quite gone,
Beauty o'er-snowed and bareness every where:
Then were not summer's distillation left,
A liquid prisoner pent in walls of glass,
Beauty's effect with beauty were bereft,
Nor it, nor no remembrance what it was:
  But flowers distill'd, though they with winter meet,
  Leese but their show; their substance still lives sweet.

Sonet 5

Acelaşi soare bun ce o răsfață,
Şi scaldă-n dulcea lui lumină floarea,
Îi va sluți cândva plăpânda față,
Ca un tiran, tăindu-i respirarea
Cu toamne lungi, spre iarnă s-o târască,
Acolo unde frunzele uscate
Se vor întoarce-n criptele de iască
Să doarmă somn de ger... Şi dacă poate
Pe un pervaz, îți pare că-ntr-o vază
O floare-a lăcrimat, să ştii, e-agheasma
Pereților de sticlă, ce păstrează
Ca un reproş, din trupul scurs, mireasma:
Căci viața ei, deşi de chip s-a rupt,
Musteşte încă, dulce, dedesubt.

VI

Then let not winter's ragged hand deface,
In thee thy summer, ere thou be distilled:
Make sweet some vial; treasure thou some place
With beauty's treasure ere it be self-killed.
That use is not forbidden usury,
Which happies those that pay the willing loan;
That's for thy self to breed another thee,
Or ten times happier, be it ten for one;
Ten times thy self were happier than thou art,
If ten of thine ten times refigured thee:
Then what could death do if thou shouldst depart,
Leaving thee living in posterity?
  Be not self-willed, for thou art much too fair
  To be death's conquest and make worms thine heir.

Sonet 6

Când iernile oribile veşminte
Pe trupul verii tale vor să pună,
Să-ți distilezi esența înainte
Ca farmecu-i lăuntric să apună,
Şi toarn-o într-un vas ce răsplăteşte
Pe cei ce îl deschid, cu un profit:
Căci dăruind în el, bogatul creşte,
Copiii dând dobândă înzecit,
Şi tot de zece ori mai vesel trece,
Nepăsător, de moartea cea perfidă;
Când laşi posterității chipuri zece
Mai ştie ea pe care să-l ucidă?
Frumos rămâi, şi nu festin de viermi:
Strecoară-te-n copiii tăi eterni.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
16

Marc Chagall: Romeo and Juliet

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

VII

Lo! in the orient when the gracious light
Lifts up his burning head, each under eye
Doth homage to his new-appearing sight,
Serving with looks his sacred majesty;
And having climbed the steep-up heavenly hill,
Resembling strong youth in his middle age,
Yet mortal looks adore his beauty still,
Attending on his golden pilgrimage:
But when from highmost pitch, with weary car,
Like feeble age, he reeleth from the day,
The eyes, 'fore duteous, now converted are
From his low tract, and look another way:
So thou, thyself outgoing in thy noon
Unlooked on diest unless thou get a son.

Sonet 7

O, uită-te cum se ridică Soare
În glorie, din pronia eternă,
Şi-aprinde zi, iar dedesubt, popoare
De muritori în humă se prosternă.
O, uită-te, celestele coline
Din bolţile luminii cum le-atinge,
Şi-i tânăr încă-n mâna care ţine
De frâiele amiezii, când se stinge
Abia simţit, în urmă-i, răsuflarea:
Deşi e sus, în aurul din rază,
O umbră din apus 'i-apleacă zarea,
Îngenunchind. Şi-i noapte ce urmează.
De fiu lipsit, deşi ajuns pe culme,
Şi tu la fel muri-vei, fără urme.

VIII

Music to hear, why hear'st thou music sadly?
Sweets with sweets war not, joy delights in joy:
Why lov'st thou that which thou receiv'st not gladly,
Or else receiv'st with pleasure thine annoy?
If the true concord of well-tuned sounds,
By unions married, do offend thine ear,
They do but sweetly chide thee, who confounds
In singleness the parts that thou shouldst bear.
Mark how one string, sweet husband to another,
Strikes each in each by mutual ordering;
Resembling sire and child and happy mother,
Who, all in one, one pleasing note do sing:
  Whose speechless song being many, seeming one,
  Sings this to thee: 'Thou single wilt prove none.'

Sonet 8

Îmi pari mâhnit, deşi o alăută
Îți mângâie auzul. Te apasă
Această armonie? Mai plăcută
E leneşa cădere în angoasă?
Şi totuşi dacă blândele-i solii
Te plictisesc ori ți se par caduce,
E pentru că-i mai lesne să te ții
Departe de ce singur nu poți duce.
Mai bine-ascultă notele cum cresc
Din magice vibrații reciproce,
În partituri distincte, şi lipesc,
Bărbat, femeie şi copil, o voce
Şoptindu-ți: "Surghiunit într-unul
Şi logodit cu moartea stă nebunul."

IX

Is it for fear to wet a widow's eye,
That thou consum'st thy self in single life?
Ah! if thou issueless shalt hap to die,
The world will wail thee like a makeless wife;
The world will be thy widow and still weep
That thou no form of thee hast left behind,
When every private widow well may keep
By children's eyes, her husband's shape in mind:
Look what an unthrift in the world doth spend
Shifts but his place, for still the world enjoys it;
But beauty's waste hath in the world an end,
And kept unused the user so destroys it.
No love toward others in that bosom sits
That on himself such murd'rous shame commits.

Sonet 9

Tu ai ales acum singurătatea
De-a văduvei jelanie să scapi?
Dar când se va-ntâmpla să mori, cetatea
Te va jeli la fel, şi nu încapi
Decât zădărniciei, care curmă
În spiţa ta, imaginea. Nevasta
Ţi-ar fi păstrat în trup de plod o urmă:
Plecând, o iei cu tine şi pe asta.
Sămânţa risipită-i desfrânare;
Din ce-i e dat, nedăruind în loc,
Frumosu-şi ia doar faima rea pe care
O va sădi-n al criptelor soroc.
Când nu-ţi iubeşte inima, socoate
Că-n tine ai ucis o alta, poate.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
20

Marc Chagall

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

X

For shame deny that thou bear'st love to any,
Who for thy self art so unprovident.
Grant, if thou wilt, thou art beloved of many,
But that thou none lov'st is most evident:
For thou art so possessed with murderous hate,
That 'gainst thy self thou stick'st not to conspire,
Seeking that beauteous roof to ruinate
Which to repair should be thy chief desire.
O! change thy thought, that I may change my mind:
Shall hate be fairer lodged than gentle love?
Be, as thy presence is, gracious and kind,
Or to thyself at least kind-hearted prove:
Make thee another self for love of me,
That beauty still may live in thine or thee.

Sonet 10

În mulţi te risipeşti, când îi provoci,
Ruşine n-ai: îl ai pe vino-ncoace.
Dar recunoaşte, răule, te joci,
Şi-i limpede că nimeni nu-ţi mai place.
O patimă ce-n tine unelteşte
Îţi ruinează farmecul, lascivă,
Cu furia desfrâului, şi-opreşte
A firii zămislire, deopotrivă.
Te schimbă dar, de vrei să fiu al tău,
Şi dă-i din nou iubirii 'ntâietate
În faţa urii; sau măcar, prea rău
Încearc-a nu mai fi cu tine. Poate,
Din dragoste de mine renăscând,
Splendori uitate-or reveni, curând.

XI

As fast as thou shalt wane, so fast thou grow'st
In one of thine, from that which thou departest;
And that fresh blood which youngly thou bestow'st,
Thou mayst call thine when thou from youth convertest.
Herein lives wisdom, beauty, and increase;
Without this folly, age, and cold decay:
If all were minded so, the times should cease
And threescore year would make the world away.
Let those whom nature hath not made for store,
Harsh, featureless, and rude, barrenly perish:
Look whom she best endow'd, she gave the more;
Which bounteous gift thou shouldst in bounty cherish:
  She carv'd thee for her seal, and meant thereby,
  Thou shouldst print more, not let that copy die.

Sonet 11

Cu cât decazi, cu-atât mai tânăr creşti
În fiul tău, de care te separi:
În sângele pe care-l dăruieşti
Te-oi recunoaşte, altul să răsari.
Aşa trăieşti, prin fii şi prin nepoţi,
Aşa prinzi rădăcini, nu-n burlăcie;
De ar gândi la fel ca tine toţi,
S-ar stinge Lumea…Ducă-se-n pustie
Cel sterp, hidos şi rău de la Natură,
În urmă e, dar primul să dispară!
Vezi, Firea doar de cei bogaţi se-ndură;
Sămânţă dă-i, şi-ogoarele îi ară:
Cu harul Ei, desparte-te de moarte,
Şi du-i pecetea-aleasă mai departe…

XII

When I do count the clock that tells the time,
And see the brave day sunk in hideous night;
When I behold the violet past prime,
And sable curls, all silvered o'er with white;
When lofty trees I see barren of leaves,
Which erst from heat did canopy the herd,
And summer's green all girded up in sheaves,
Borne on the bier with white and bristly beard,
Then of thy beauty do I question make,
That thou among the wastes of time must go,
Since sweets and beauties do themselves forsake
And die as fast as they see others grow;
  And nothing 'gainst Time's scythe can make defence
  Save breed, to brave him when he takes thee hence.

Sonet 12

Când orologiul muşcă din secundă,
Şi trupul crud al florii îl răpune,
Când zorile în neguri le cufundă,
Şi-ncărunţeşte plete de tăciune,
Când plopi trufaşi, ce-au ocrotit de soare
Cirezile, de frunze se dezbracă,
Şi verdele de mai, cu resemnare,
Pe catafalcul spicelor se-apleacă,
Mă-ntreb de ştii cum va veni, firească,
Eclipsa frumuseţii ce dezmiardă
Fiinţa ta, ca-n alt vlăstar să crească,
De ai urmaşi. Nu-i învăţat să piardă
Eternul Timp, dar crudele-i porunci
Le poţi desfide împăcat atunci.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
24

Salvador Dali: Romeo and Juliet

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XIII

O! that you were your self; but, love, you are
No longer yours, than you your self here live:
Against this coming end you should prepare,
And your sweet semblance to some other give:
So should that beauty which you hold in lease
Find no determination; then you were
Yourself again, after yourself's decease,
When your sweet issue your sweet form should bear.
Who lets so fair a house fall to decay,
Which husbandry in honour might uphold,
Against the stormy gusts of winter's day
And barren rage of death's eternal cold?
 O! none but unthrifts. Dear my love, you know,
 You had a father: let your son say so.

Sonet 13

O, tare-ai vrea neschimbător să treci,
Prietene… dar trăitor în luturi,
Nu ți-e îngăduit: te-nsoară deci,
Şi dăruieşte-ți alte începuturi.
Căci doar aşa va şti frumosu-ți chip
Ce Firea-ți hotărî, să-şi recunoască
Esențele, şi dulcele-arhetip
Când vei pleca, în forme noi să crească.
Nu-i nimeni în paragină să-şi lase
Castelul şi-al familiei avut,
Când iarna cu furtuni nesățioase
Izbeşte crunt în porți. Vlăstaru-i scut
Şi casă veşniciei… Fiu, odată,
Să ai urmaşi ți-e dat! Acum fii tată.

XIV

Not from the stars do I my judgement pluck;
And yet methinks I have Astronomy,
But not to tell of good or evil luck,
Of plagues, of dearths, or seasons' quality;
Nor can I fortune to brief minutes tell,
Pointing to each his thunder, rain and wind,
Or say with princes if it shall go well
By oft predict that I in heaven find:
But from thine eyes my knowledge I derive,
And, constant stars, in them I read such art
As truth and beauty shall together thrive,
If from thyself, to store thou wouldst convert;
Or else of thee this I prognosticate:
Thy end is truth's and beauty's doom and date.

Sonet 14

Mă cred un soi de astrolog, deşi
Înțelepciunea bolta nu mi-o-ndrumă,
Şi nu prezic de ghinioane şi
De rodul toamnelor, de ploaie, ciumă,
De foamete, de viața-n amănunt
A prinților, de şansă, bogăție,
De tunet, ploi, de toate câte sunt.
Stiința-mi trag din cerul care ştie:
Din ochii tăi… Ei stele fixe mi-s,
Şi viitorul îl citesc mai viu,
În adevărul ce în ei s-a-nchis,
Şi-i frate cu lumina... Dar un fiu
De n-o să ai când vei muri, prezic,
Din toate astea n-o mai fi nimic.

XV

When I consider every thing that grows
Holds in perfection but a little moment,
That this huge stage presenteth nought but shows
Whereon the stars in secret influence comment;
When I perceive that men as plants increase,
Cheered and checked even by the self-same sky,
Vaunt in their youthful sap, at height decrease,
And wear their brave state out of memory;
Then the conceit of this inconstant stay
Sets you most rich in youth before my sight,
Where wasteful Time debateth with Decay
To change your day of youth to sullied night,
   And all in war with Time for love of you,
   As he takes from you, I engraft you new.

Sonet 15

Când văd cum dau ʻnapoi acei ce cresc
Sau cât de scurt în glorie exultă,
Şi-afară de spectacolul ceresc
Nu au nimic, şi-o stea le scrie,-ocultă,
Destinele; cum ei privesc în sus
Ca iarba, însetați de-acelaşi cer,
Şi duc aceeaşi sevă spre apus
La cimitirul cu-amintiri, şi pier,
În toată-această lume osândită,
Cu-atât mai tânăr chipul tău mi-apare,
În ciuda vremii alungând grăbită
Spre noaptea lungă, ciobul tău de soare;
Încerc, iubind, cu ea din răsputeri
Să lupt: ca să-ți întorc lumini de ieri.

William Shakespeare

Sonnets. Sonete. Parallel Texts.

Translated into Romanian by Radu Ştefănescu

28

Salvador Dali: Romeo and Juliet

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XVI

But wherefore do not you a mightier way
Make war upon this bloody tyrant, Time?
And fortify your self in your decay
With means more blessed than my barren rhyme?
Now stand you on the top of happy hours,
And many maiden gardens, yet unset,
With virtuous wish would bear you living flowers,
Much liker than your painted counterfeit:
So should the lines of life that life repair,
Which this, Time's pencil, or my pupil pen,
Neither in inward worth nor outward fair,
Can make you live your self in eyes of men.
To give away yourself, keeps yourself still,
And you must live, drawn by your own sweet skill.

Sonet 16

În tine-i Timp, şi vrea să mi te ia.
Te luptă, dar, să-i supravieţuieşti
Cu arme noi. Un vers nu poate-avea
Puterea binecuvântării. Eşti
În floare-acum. Te văd în ochi de fată
Ursind virtutea-n floare, oglindit
Mai viu decât aş fi putut vreodată
Să zugrăvesc, de străluciri orbit…
Pricepe: doar un fiu te va descrie
Aşa cum eşti. Vorbind, nu fac decât
A destrăma, şi nimeni n-o să ştie
Ce chip îţi stă în suflet zăvorât.
Pictează-te chiar tu, fugind de oră:
În trup de prunc, o pânză te imploră.

XVII

Who will believe my verse in time to come,
If it were fill'd with your most high deserts?
Though yet heaven knows it is but as a tomb
Which hides your life, and shows not half your parts.
If I could write the beauty of your eyes,
And in fresh numbers number all your graces,
The age to come would say 'This poet lies;
Such heavenly touches ne'er touch'd earthly faces.'
So should my papers, yellow'd with their age,
Be scorn'd, like old men of less truth than tongue,
And your true rights be term'd a poet's rage
And stretched metre of an antique song:
  But were some child of yours alive that time,
  You should live twice, in it, and in my rhyme.

Sonet 17

Degeaba scriu de tine: nu m-or crede
De-am să le spun că eşti născut din zei.
Şi culmea e, din ceea ce se vede
Eu multe drămuiesc, de obicei.
Iar dacă-aş vrea în haina cea mai bună
Să te îmbrac, aş dezlega în van
Metafora. Mi-ar spune-aşa: "Minciună!
Frumos ca el nu-i fiu de pământean."
Mai bine-ar fi să mă dispreţuiască,
Poet bătrân, flecar şi prăfuit,
Şi tot aşa vorbind de mine-i las, că
Eu stiu ce ştiu: aşa eşti, negreşit.
Dar dacă-odat' vei zămisli un prunc
O, îţi promit, sonetele mi-arunc.

XVIII

Shall I compare thee to a summer's day?
Thou art more lovely and more temperate:
Rough winds do shake the darling buds of May,
And summer's lease hath all too short a date:
Sometime too hot the eye of heaven shines,
And often is his gold complexion dimmed,
And every fair from fair sometime declines,
By chance, or nature's changing course untrimmed:
But thy eternal summer shall not fade,
Nor lose possession of that fair thou ow'st,
Nor shall death brag thou wander'st in his shade,
When in eternal lines to time thou grow'st,
So long as men can breathe, or eyes can see,
So long lives this, and this gives life to thee.

Sonet 18

C-o zi de vară te-aş asemui
Dar gloria i-e scurtă: prea uşor
Un vânt de mai cutează-a-i pălmui
Lalelele; tu-l treci, fermecător…
Vezi, soarele ba arde, ba-i ascuns,
Şi auru-i păleşte; ce-i frumos
Îşi pierde haru-n chip de nepătruns,
Sau în al Firii mers capricios,
Dar tu eşti altfel, farmecul tău sfânt
Desparte vremi; desăvârşirii fiu,
Tu ruşinezi şi Moartea, pe pământ
Atot stăpânitoare… Şi mai viu
Ca viața eşti, căci stihul meu ți-e dat,
Cât ochii văd, şi inimile bat…

William Shakespeare

Sonnets. Sonete. Parallel Texts.

Translated into Romanian by Radu Ştefănescu

32

Salvador Dali: Romeo and Juliet

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

The University of Bucharest. 2015

XIX

Devouring Time, blunt thou the lion's paws,
And make the earth devour her own sweet brood;
Pluck the keen teeth from the fierce tiger's jaws,
And burn the long-liv'd phoenix, in her blood;
Make glad and sorry seasons as thou fleet'st,
And do whate'er thou wilt, swift-footed Time,
To the wide world and all her fading sweets;
But I forbid thee one most heinous crime:
O! carve not with thy hours my love's fair brow,
Nor draw no lines there with thine antique pen;
Him in thy course untainted do allow
For beauty's pattern to succeeding men.
  Yet, do thy worst old Time: despite thy wrong,
  My love shall in my verse ever live young.

Sonet 19

Cenuşi din Phoenix încă fumegând,
Te văd cum spulberi, nemilos, şi cum
Din colţii tigrului ai rupt… De când
M-aştepţi, o, Timp! Întoarce-mă acum
In glie dacă vrei, şi fă-mi să spere
Când poarta primăverii le-o striveşti,
Zăpezile… că totul ţi-e-n putere.
Un lucru nu-ţi îngădui: să sluţeşti
Iubitului gingaşele sprâncene,
Când mâzgăleşti cu anticul penel;
Îndură-te şi iartă-l de blesteme,
Că e sortit urmaşilor model…
Oricum, în versul meu, chiar de n-asculţi,
Mai tânăr va trăi, şi ani mai mulţi.

XX

A woman's face with nature's own hand painted,
Hast thou, the master mistress of my passion;
A woman's gentle heart, but not acquainted
With shifting change, as is false women's fashion:
An eye more bright than theirs, less false in rolling,
Gilding the object whereupon it gazeth;
A man in hue all hues in his controlling,
Which steals men's eyes and women's souls amazeth.
And for a woman wert thou first created;
Till Nature, as she wrought thee, fell a-doting,
And by addition me of thee defeated,
By adding one thing to my purpose nothing.
  But since she prick'd thee out for women's pleasure,
  Mine be thy love and thy love's use their treasure.

Sonet 20

Ce farmec blând, stăpân-stăpână-mi, toată
Natura-n chipul tău iubit revarsă;
O "ea" vorbind prin "el", dar vindecată
De firea nestatornică şi falsă;
Cu aur, mult mai darnic în privire,
Blagosloveşti ce-atingi, femeie-n sine,
Dar stăpânind frivola ei pornire
De-a ispiti un gând, un ochi, mai bine.
La început, femeie-ai fost creată;
Dar la sfârşit, Natura-ndrăgostită
Te-a vrut a Ei; şi-n mine-mperecheată
Cu-a mea virtute-n tine-adăugită,
Ea te-a răpit femeilor; avere
Ce-a mea-i acum, furând a lor plăcere.

XXI

So is it not with me as with that Muse,
Stirred by a painted beauty to his verse,
Who heaven itself for ornament doth use
And every fair with his fair doth rehearse,
Making a couplement of proud compare
With sun and moon, with earth and sea's rich gems,
With April's first-born flowers, and all things rare,
That heaven's air in this huge rondure hems.
O! let me, true in love, but truly write,
And then believe me, my love is as fair
As any mother's child, though not so bright
As those gold candles fixed in heaven's air:
  Let them say more that like of hearsay well;
  I will not praise that purpose not to sell.

Sonet 21

O, nu vă-nchipuiţi c-aş fi poetul
Metaforei celeste, că de Sus
Aştept să mă înveţe alfabetul
Vreo Muză, sau că stilul mi-am supus
Acestei mode plină de fervoare
A comparaţiei: smaralde, sori,
Sau flori de-april, cu epitete care
Din graţie divină, dau fiori.
Lăsaţi-mă să scriu precum iubesc,
Adevărat, cum pruncul e iubit
De mama sa; deşi, mărturisesc,
Că de arhangheli nu mi-s dăruit
Cu har. Nu-s negustor, nu-mi laud marfa;
În linişte, mai bine sună harfa.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
36

Salvador Dali: Romeo and Juliet

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XXII

My glass shall not persuade me I am old,
So long as youth and thou are of one date;
But when in thee time's furrows I behold,
Then look I death my days should expiate.
For all that beauty that doth cover thee,
Is but the seemly raiment of my heart,
Which in thy breast doth live, as thine in me:
How can I then be elder than thou art?
O! therefore love, be of thyself so wary
As I, not for myself, but for thee will;
Bearing thy heart, which I will keep so chary
As tender nurse her babe from faring ill.
Presume not on thy heart when mine is slain,
Thou gav'st me thine, not to give back again.

Sonet 22

Ea zice că-s bătrân, dar o desfid:
Oglinda mea eşti tu, ce eşti de-o seamă
Cu mugurii; eu poate doar un rid
Privind, mi-aş aminti de Marea Vamă.
Dar mai bătrân nu pot să mă gândesc
A fi, când tinereţea ta îmbracă
O inimă—a mea—ce-o regăsesc
Atât de asemănătoare. Dacă
De azi, ai grija ei, cum o să am
Şi eu de-a ta, ca doica de copil,
De dragul tău, ca-n sânul lui Avram
Am s-o păzesc, în dulcele-i exil.
Şi nu-i un târg: dar una de-i ucisă,
Eternitatea ne rămâne-nchisă.

XXIII

As an unperfect actor on the stage,
Who with his fear is put beside his part,
Or some fierce thing replete with too much rage,
Whose strength's abundance weakens his own heart;
So I, for fear of trust, forget to say
The perfect ceremony of love's rite,
And in mine own love's strength seem to decay,
O'ercharg'd with burthen of mine own love's might.
O! let my looks be then the eloquence
And dumb presagers of my speaking breast,
Who plead for love, and look for recompense,
More than that tongue that more hath more express'd.
  O! learn to read what silent love hath writ:
  To hear with eyes belongs to love's fine wit.

Sonet 23

Ca un actor cu meşteşug puțin,
Învins de trac, înțepenit şi mut,
Ca leul ce în tragicu-i preaplin
Îşi frânge-n sine urletul tăcut,
La fel şi eu, în toate amator,
Şi îndoit de mine, am uitat
Ceremonia dragostei: actor
De marea-i patimă împovărat.
Te lasă-n ochii mei atunci în loc
Să te afunzi, căci mai convingător
Decât pot ei, eu n-aş pleda deloc,
Şi răsplăteşte-le ofranda. E uşor
Să-i înțelegi: tăcerea ascultând,
Lumina lor vei auzi, curând.

XXIV

Mine eye hath play'd the painter and hath steel'd,
Thy beauty's form in table of my heart;
My body is the frame wherein 'tis held,
And perspective it is best painter's art.
For through the painter must you see his skill,
To find where your true image pictur'd lies,
Which in my bosom's shop is hanging still,
That hath his windows glazed with thine eyes.
Now see what good turns eyes for eyes have done:
Mine eyes have drawn thy shape, and thine for me
Are windows to my breast, where-through the sun
Delights to peep, to gaze therein on thee;
   Yet eyes this cunning want to grace their art,
   They draw but what they see, know not the heart.

Sonet 24

În joacă, din priviri, mi te-am pictat
Pe inimă, ca trupul meu o ramă
Tabloului să-i fie; contemplat,
Priveliște îți sunt, de bunăseamă.
În mine-ți vei găsi mereu portretul
Adevărat, ce dăinuie; te am
În pieptul de artist, pe şevaletul
Străluminat de chipul tău, pe-un geam
Ce-ai şlefuit, privindu-l. De-ajutor
Le-au fost şi ochii mei, cu încântare
Pictând, deşi lumina nu-i a lor:
Ai tăi le sunt ferestrele spre soare,
Când ei tânjesc spre măiestrita artă
A inimii, ce mi-a rămas la poartă.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
40

Salvador Dali: Romeo and Juliet

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XXV

Let those who are in favour with their stars
Of public honour and proud titles boast,
Whilst I, whom fortune of such triumph bars
Unlook'd for joy in that I honour most.
Great princes' favourites their fair leaves spread
But as the marigold at the sun's eye,
And in themselves their pride lies buried,
For at a frown they in their glory die.
The painful warrior famoused for fight,
After a thousand victories once foiled,
Is from the book of honour razed quite,
And all the rest forgot for which he toiled:
Then happy I, that love and am beloved,
Where I may not remove nor be removed.

Sonet 25

Fortuna pe aleşi să-i fericească,
În demnităţi şi faimă, eu o las.
Pe mine nu a vrut să mă iubească
Deloc, dar e destul ce mi-a rămas.
Un prinţ îşi coase mantia din rază,
Ca florile, cu aur de-mprumut.
Sărmanul: zeul arde la amiază
Şi îl trimite înapoi în lut.
O, iată un soldat cu spada-n mână:
A câştigat mereu, dar azi, străpuns,
Se-apleacă-ncet şi muşcă din ţărână:
Istoria să-l uite, e de-ajuns.
Iubind, iubit, mă simt etern. E toată
Averea mea, şi nu-mi va fi luată.

XXVI

Lord of my love, to whom in vassalage
Thy merit hath my duty strongly knit,
To thee I send this written embassage,
To witness duty, not to show my wit:
Duty so great, which wit so poor as mine
May make seem bare, in wanting words to show it,
But that I hope some good conceit of thine
In thy soul's thought, all naked, will bestow it:
Till whatsoever star that guides my moving,
Points on me graciously with fair aspect,
And puts apparel on my tottered loving,
To show me worthy of thy sweet respect:
   Then may I dare to boast how I do love thee;
   Till then, not show my head where thou mayst prove me.

Sonet 26

Că sunt de-a ta ființă-adânc legat,
De asta-ți scriu, iubit stăpân: trufie
Să-ți povestesc de mine, niciodat'
Nu voi avea. Vasalului să-i fie
Iertată cutezanța—prea sărac
În vorbe, să-şi plătească datoria.
De altfel, e mai înțelept să tac:
Mai bine lasă-mă în visteria
Închipuirii tale, până când
Va trece-o stea mai binevoitoare
Pe cerul meu, c-o mantie-mbrăcând
Aceste vorbe zdrențuite, care
Abia atunci vor spune cât iubesc;
Mai mult nu mă sili să-ți dovedesc.

XXVII

Weary with toil, I haste me to my bed,
The dear repose for limbs with travel tired;
But then begins a journey in my head
To work my mind, when body's work's expired:
For then my thoughts--from far where I abide--
Intend a zealous pilgrimage to thee,
And keep my drooping eyelids open wide,
Looking on darkness which the blind do see:
Save that my soul's imaginary sight
Presents thy shadow to my sightless view,
Which, like a jewel hung in ghastly night,
Makes black night beauteous, and her old face new.
  Lo! thus, by day my limbs, by night my mind,
  For thee, and for myself, no quiet find.

Sonet 27

E noapte iar, şi drumurile lungi
Mă ostenesc şi mă grăbesc în pat.
Dar noi călătorii încep atunci,
În minte, când din trup m-am aruncat.
De-aici, departe, gândul peregrin
Spre cerul tău se urcă,-ntrezărind
Un chip iubit, ce numai orbul prin
Întunecimi îl mângâie, clipind,
Dar nu şi umbra-ți, singur giuvaer
Al hăului cu soarele zidit,
Ce scaldă în splendori al nopții cer
Şi-i dăruieşte chip întinerit.
Ce viață! Ziua drum şi noaptea gând,
Odihnă nu ne mai găsim nicicând…

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
44

Salvador Dali: Romeo and Juliet

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XXVIII

How can I then return in happy plight,
That am debarred the benefit of rest?
When day's oppression is not eas'd by night,
But day by night and night by day oppress'd,
And each, though enemies to either's reign,
Do in consent shake hands to torture me,
The one by toil, the other to complain
How far I toil, still farther off from thee.
I tell the day, to please him thou art bright,
And dost him grace when clouds do blot the heaven:
So flatter I the swart-complexion'd night,
When sparkling stars twire not thou gild'st the even.
But day doth daily draw my sorrows longer,
And night doth nightly make grief's length seem stronger.

Sonet 28

Mai pot eu oare să-mi întorc destinul,
Când sufletul de-odihnă-i jefuit,
Şi noaptea îmi desăvârşeşte chinul
Nelinişti, ce ziua l-a scornit?
Îmi pare că de-o vreme şi-au dat mâna
Şi-n ciuda duşmăniei, mă silesc
Să umblu ziua după tine,'ntruna,
Iar noaptea, că nu eşti, să te jelesc.
Ca s-o înduplec, zilei spun: "mă crede,
Luminii lui de norii grei nu-i pasă."
Iar nopții: "El e steaua ce se vede
În serile când negura se lasă."
Dar chinul zilei ține mai mult încă,
Durerea nopții să-mi rămână-adâncă.

XXIX

When in disgrace with fortune and men's eyes
I all alone beweep my outcast state,
And trouble deaf heaven with my bootless cries,
And look upon myself, and curse my fate,
Wishing me like to one more rich in hope,
Featured like him, like him with friends possessed,
Desiring this man's art, and that man's scope,
With what I most enjoy contented least;
Yet in these thoughts my self almost despising,
Haply I think on thee, and then my state,
Like to the lark at break of day arising
From sullen earth, sings hymns at heaven's gate;
For thy sweet love remembered such wealth brings
That then I scorn to change my state with kings.

Sonet 29

Nesocotit de oameni şi de soartă
Ma plâng de viața fără căpătâi
Stăpânului cel surd, şi mi-e deşartă
Credința, iar blestemu-mi stă dintâi…
Aş renunța pe loc, fără-ndoială,
La tot ce sunt, ca din virtuți să fur,
Desăvârşind în har şi îndrăzneală
Cu farmec nou, destinul meu obscur!
Din fericire, gândul către tine
Mi se îndreapt-o clipă, şi urcând
Ca mierla dimineții, din ruine
Un imn spre cer, renasc, înseninând:
Când înțeleg ce dragostea mi-aduce
Mă simt, din cerşetor umil, un duce…

XXX

When to the sessions of sweet silent thought
I summon up remembrance of things past,
I sigh the lack of many a thing I sought,
And with old woes new wail my dear time's waste:
Then can I drown an eye, unused to flow,
For precious friends hid in death's dateless night,
And weep afresh love's long since cancell'd woe,
And moan the expense of many a vanish'd sight:
Then can I grieve at grievances foregone,
And heavily from woe to woe tell o'er
The sad account of fore-bemoaned moan,
Which I new pay as if not paid before.
  But if the while I think on thee, dear friend,
  All losses are restor'd and sorrows end.

Sonet 30

Secretul meu suspin icoane vechi
Mai cată-n melancolicul trecut,
Ca ore noi din timpul scurs, perechi,
Să-mi irosesc în rana de-nceput,
Să mai revărs din ochiul ne'nvățat
O lacrimă, cu prieteni ce-au apus
În noaptea fără capăt, şi-înc'odat'
Să mă închin vedeniei de sus,
Ca jeluind ce am mai plâns, demult,
In tomul disperării, socotit,
S-adaug înc-un geamăt, ca mai mult
Dator să fiu de tot ce-am mai plătit…
Dar e de-ajuns un gând fugar la tine,
Prieten drag, să-mi iau ce-mi aparține.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
48

Salvador Dali: Romeo and Juliet

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XXXI

Thy bosom is endeared with all hearts,
Which I by lacking have supposed dead;
And there reigns Love, and all Love's loving parts,
And all those friends which I thought buried.
How many a holy and obsequious tear
Hath dear religious love stol'n from mine eye,
As interest of the dead, which now appear
But things remov'd that hidden in thee lie!
Thou art the grave where buried love doth live,
Hung with the trophies of my lovers gone,
Who all their parts of me to thee did give,
That due of many now is thine alone:
  Their images I lov'd, I view in thee,
  And thou (all they) hast all the all of me.

Sonet 31

E inima-ți regat de inimi, toate
Însuflețind prieteni ce-am iubit
Şi i-am uitat demult, sau duşi sunt poate,
Dar în virtuți şi har te-au prevestit.
De dincolo-mi furară, prin iubire,
Atâtea lacrime, cum doar un sfânt
Ar fi vărsat, preamilostiv din fire;
Acum sunt vii, deşi le eşti mormânt.
Sălaş prietenilor mei, în tine
Trofeele trecutului îmi ştii.
Plecând, te-au dăruit cum se cuvine,
Cu tot ce sunt; prin ei îmi aparții:
În chipurile lor te-aduni, firesc,
Cum eu, iubindu-vă, în tine cresc.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XXXII

If thou survive my well-contented day,
When that churl Death my bones with dust shall cover
And shalt by fortune once more re-survey
These poor rude lines of thy deceased lover,
Compare them with the bett'ring of the time,
And though they be outstripped by every pen,
Reserve them for my love, not for their rhyme,
Exceeded by the height of happier men.
O! then vouchsafe me but this loving thought:
'Had my friend's Muse grown with this growing age,
A dearer birth than this his love had brought,
To march in ranks of better equipage:
   But since he died and poets better prove,
   Theirs for their style I'll read, his for his love'.

Sonet 32

De vei trăi nefericita vreme
Când eu, întors în colb, voi fi uitat,
Citind din nou stângacele poeme
Ce ți le-a scris prietenul plecat,
Compară-le cu marile condeie:
Deşi de-acestea fi-vor mai prejos,
În suflet pentru patimă să-ți steie,
Nu pentru rimă... O, şi drăgăstos,
Prietene, mă binecuvântează
Cu gându' acest: "Păcat, de-ar fi trăit,
Ar sta alături celor ce semnează
În cartea măiestriei. De citit,
Citi-voi tot, şi-oi admira la fel:
Pe ei, în stil; în flacără, pe el."

XXXIII

Full many a glorious morning have I seen
Flatter the mountain tops with sovereign eye,
Kissing with golden face the meadows green,
Gilding pale streams with heavenly alchemy;
Anon permit the basest clouds to ride
With ugly rack on his celestial face,
And from the forlorn world his visage hide,
Stealing unseen to west with this disgrace:
Even so my sun one early morn did shine,
With all triumphant splendour on my brow;
But out, alack, he was but one hour mine,
The region cloud hath mask'd him from me now.
  Yet him for this my love no whit disdaineth;
  Suns of the world may stain when heaven's sun staineth.

Sonet 33

Adesea am văzut cum dimineața
Pogoară slava de lumini pe creste
Cu verde fraged sarutând fâneața,
Şi aurind în alchimii celeste
Izvoarele, ca-ndată să-şi ascundă
Sub norii grei hălăduind pe sus,
Comorile, şi-n ziua-abia născândă,
Să-ntoarcă lumii fața spre apus.
În tinerețe, şi în mine-o rază
A-nveşmântat culorile la fel,
Dar repede s-a stins: o sumbră-amiază
I-a strecurat otravă în penel.
Dar scurta glorie nu-mi e de-ocară;
Când sorii fug, ai noştri pot să moară.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
52

Salvador Dali: Romeo and Juliet

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XXXIV

Why didst thou promise such a beauteous day,
And make me travel forth without my cloak,
To let base clouds o'ertake me in my way,
Hiding thy bravery in their rotten smoke?
'Tis not enough that through the cloud thou break,
To dry the rain on my storm-beaten face,
For no man well of such a salve can speak,
That heals the wound, and cures not the disgrace:
Nor can thy shame give physic to my grief;
Though thou repent, yet I have still the loss:
The offender's sorrow lends but weak relief
To him that bears the strong offence's cross.
Ah! but those tears are pearl which thy love sheds,
And they are rich and ransom all ill deeds.

Sonet 34

De ce mi-ai prevestit o zi cu soare?
Sunt gol, furtuna m-a ajuns din urmă,
Şi chipul tău pierit-a-n depărtare
Sub norii grei şi-a ceţurilor turmă…
O, nu-i destul s-arunci zâmbind o rază
Pe faţa mea udată de furtună!
Cuvintele duioase-mi uşurează
Mâhnirea doar, ruşinea nu; e bună
Căinţa, şi regretul e dojana
Ce singur ţi-ai ales, dar el n-aduce
Deplină vindecare pentru rana
Ce-o poartă umilitul ca pe-o cruce.
Dar lacrimile tale, nestemate
Din dragoste, răscumpără păcate…

XXXV

No more be grieved at that which thou hast done:
Roses have thorns, and silver fountains mud:
Clouds and eclipses stain both moon and sun,
And loathsome canker lives in sweetest bud.
All men make faults, and even I in this,
Authorizing thy trespass with compare,
Myself corrupting, salving thy amiss,
Excusing thy sins more than thy sins are;
For to thy sensual fault I bring in sense,
Thy adverse party is thy advocate,
And 'gainst myself a lawful plea commence:
Such civil war is in my love and hate,
   That I an accessary needs must be,
   To that sweet thief which sourly robs from me.

Sonet 35

Nu te căi de ce-ai făcut: şi spinii
Tot roze sunt, izvoarele-au nămol,
Eclipsa-i somnul trândav al luminii,
Laleaua dă omizilor obol.
Vezi, úmbrele-s ursite fiecărui:
La fel şi eu, prin rugă îndulcind
Păcatul trupului, greşesc, dar stărui
De alt păcat mai greu să te desprind,
Fiindcă-ți sunt ispitelor izvor…
În mine însumi lupt; ne'nduplecat
Judecător al desfrânării, or
Al dulcii necredințe avocat
Corupt: furat, dar hoțului complice,
Sunt păgubaşul vinovat, s-ar zice.

XXXVI

Let me confess that we two must be twain,
Although our undivided loves are one:
So shall those blots that do with me remain,
Without thy help, by me be borne alone.
In our two loves there is but one respect,
Though in our lives a separable spite,
Which though it alter not love's sole effect,
Yet doth it steal sweet hours from love's delight.
I may not evermore acknowledge thee,
Lest my bewailed guilt should do thee shame,
Nor thou with public kindness honour me,
Unless thou take that honour from thy name:
But do not so, I love thee in such sort,
As thou being mine, mine is thy good report.

Sonet 36

Mai bine-ar fi de tine să mă rup,
Ca faima să-ți rămână nepătată;
Deşi-n iubire suntem doar un trup,
În viață nu-i la fel: ocara toată
Să-mi fie, aşadar. Un singur țel
Avem iubindu-ne, dar ne dezbină
O soartă rea; în miezul ei la fel,
Ne trece viața-n desfătări puțină.
Şi nici nu cred că-mi e îngăduit
Căindu-mă de ce-am făcut, ruşine
Să-ți mai aduc; onoarea-ți îndoit
Va suferi, de-ai milă pentru mine.
Al meu fiind, nu irosi în lume
Iertându-mă, al tău, al meu renume.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
56

Salvador Dali: Romeo and Juliet

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XXXVII

As a decrepit father takes delight
To see his active child do deeds of youth,
So I, made lame by Fortune's dearest spite,
Take all my comfort of thy worth and truth;
For whether beauty, birth, or wealth, or wit,
Or any of these all, or all, or more,
Entitled in thy parts, do crowned sit,
I make my love engrafted to this store:
So then I am not lame, poor, nor despis'd,
Whilst that this shadow doth such substance give
That I in thy abundance am suffic'd,
And by a part of all thy glory live.
  Look what is best, that best I wish in thee:
  This wish I have; then ten times happy me!

Sonet 37

Moşneagul se făleşte c-un nepot,
La fel şi eu, de şansă văduvit,
Mă fericesc la umbra ta, cum pot,
Din tot ce eşti sau ce-ai înfăptuit.
Că dacă şarm sau bogăţie, har,
Sau toate împreună, ele nu-s
În zestrea mea, iubind, încerc măcar
Să-ţi fur din moştenire ce-ai în plus.
Deşi de tot nu-s vrednic de dispreţ,
La umbra-ţi glorioasă mă hrănesc
Din ce arunci: ofranda n-are preţ,
Firimitura mi-e de-ajuns să cresc…
Şi astfel bine îţi doresc mereu:
Îl voi avea-nsutit, apoi, şi eu.

XXXVIII

How can my muse want subject to invent,
While thou dost breathe, that pour'st into my verse
Thine own sweet argument, too excellent
For every vulgar paper to rehearse?
O! give thy self the thanks, if aught in me
Worthy perusal stand against thy sight;
For who's so dumb that cannot write to thee,
When thou thy self dost give invention light?
Be thou the tenth Muse, ten times more in worth
Than those old nine which rhymers invocate;
And he that calls on thee, let him bring forth
Eternal numbers to outlive long date.
  If my slight muse do please these curious days,
  The pain be mine, but thine shall be the praise.

Sonet 38

De plictiseală muza-mi nu se plânge
De când în haina graţiei mă-mbraci,
Şi teme dulci îmi dai; dar prea nătânge
Sunt foile ce-am oropsit, stângaci.
Din milă de te-apleci asupră-mi, vina
E doar a ta, căci orice menestrel
Făpturii tale pipăind lumina,
Şi-oricât de prost, te-ar povesti la fel…
O, fii a zecea muză, şi stăpână
Pe celelalte nouă, înzecit.
Luând poeţii veacului de mână,
Spre nemurire du-i, meşteşugit…
Eu doar trudesc, sorbindu-te de har,
De-aceea plac acestui ev bizar.

XXXIX

O! how thy worth with manners may I sing,
When thou art all the better part of me?
What can mine own praise to mine own self bring?
And what is't but mine own when I praise thee?
Even for this, let us divided live,
And our dear love lose name of single one,
That by this separation I may give
That due to thee which thou deserv'st alone.
O absence! what a torment wouldst thou prove,
Were it not thy sour leisure gave sweet leave,
To entertain the time with thoughts of love,
Which time and thoughts so sweetly doth deceive,
And that thou teachest how to make one twain,
By praising him here who doth hence remain.

Sonet 39

Cum oare să te laud? Eşti din mine
Fărâma cea mai dragă, miezul bun.
Ce mi-ar aduce lauda de sine
Cântându-mă aşa? N-aş fi nebun?
N-ar fi mai înțelept ca două nume
Să poarte dragostele noastre, iar?
I se cuvine bunului renume
Ce-l ai, întreagă-mi dragostea, măcar.
Absență, tu, îngădui-vei oare
De-acele zile searbede să fug
Cu dulcile-ți minciuni? Nu-i gând în stare
Să mă ajute-atunci, nici vicleşug;
Iubind aşa cum mă înveți, nu am
Nici un folos: din mine rupi un ram...

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
60

Salvador Dali: Romeo and Juliet

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XL

Take all my loves, my love, yea take them all;
What hast thou then more than thou hadst before?
No love, my love, that thou mayst true love call;
All mine was thine, before thou hadst this more.
Then, if for my love, thou my love receivest,
I cannot blame thee, for my love thou usest;
But yet be blam'd, if thou thy self deceivest
By wilful taste of what thyself refusest.
I do forgive thy robbery, gentle thief,
Although thou steal thee all my poverty:
And yet, love knows it is a greater grief
To bear love's wrong, than hate's known injury.
  Lascivious grace, in whom all ill well shows,
  Kill me with spites yet we must not be foes.

Sonet 40

Îți dau iubirile-mi de glorii, iată!
Crezi c-ai să fii-n iubire mai bogat?
O, nu. Tu n-ai să-i spui adevărată
Niciuneia, cât mi-eşti iubirii dat.
De dragul meu, de-ai să primeşti vreuna
Spre desfătarea trupului, nu pot
Să te condamn, dar nu îmi e totuna
Că doar te laşi ispitelor, socot.
Tâlhar iubit, deşi îi furi averea
Săracului, de tot vei fi iertat;
Doar o iubire-şi mistuie durerea
Trădării,—atât de lesne şi curat.
Cu grație lascivă, rău şi bun,
Ucide-mă... duşman nu-ți sunt, oricum.

XLI

Those pretty wrongs that liberty commits,
When I am sometime absent from thy heart,
Thy beauty, and thy years full well befits,
For still temptation follows where thou art.
Gentle thou art, and therefore to be won,
Beauteous thou art, therefore to be assail'd;
And when a woman woos, what woman's son
Will sourly leave her till he have prevail'd?
Ay me! but yet thou might'st my seat forbear,
And chide thy beauty and thy straying youth,
Who lead thee in their riot even there
Where thou art forced to break a twofold truth:--
  Hers by thy beauty tempting her to thee,
  Thine by thy beauty being false to me.

Sonet 41

Acele dulci păcate săvârşind,
Când uneori din inimă-ți plecat
Mă vrei, de frumusețea ta se prind,
Şi de-anii tăi puțini, neruşinat,
Că nobil eşti, deci bun de cucerit,
Cu şarm aşijderea, femei te vor,
Şi nu-i bărbat de ele plămădit
Din mreajă să le scape-aşa uşor.
Dar pân-aici, nebune! În hotar
Nu îmi intra, pe cale eşti să faci
Un îndoit păcat: a mea-i, ştii doar;
Stârnind-o, 'n praf şi pulbere prefaci
Cu vraja ta privirile-i cuminți,
Şi legământul nostru, când mă minți…

XLII

That thou hast her it is not all my grief,
And yet it may be said I loved her dearly;
That she hath thee is of my wailing chief,
A loss in love that touches me more nearly.
Loving offenders thus I will excuse ye:
Thou dost love her, because thou know'st I love her;
And for my sake even so doth she abuse me,
Suffering my friend for my sake to approve her.
If I lose thee, my loss is my love's gain,
And losing her, my friend hath found that loss;
Both find each other, and I lose both twain,
And both for my sake lay on me this cross:
But here's the joy; my friend and I are one;
Sweet flattery! then she loves but me alone.

Sonet 42

A fost a mea, a ta-i acum, şi ştii
Că o iubeam; mă aşteptam să doară,
Dar că acum de drept îi aparții,
E-o pierdere ce-aproape mă omoară...
Dar tot vă iert, şi-n gânduri vălmăşag
Îți zic: era firesc să o alegi, şi tu
Iubeşti precum iubesc; şi că-mi eşti drag
Ştiind, la fel, ea-n grabă-ți se dădu...
Te pierd, o pierd, ferice dar de voi,
Că v-ați găsit! Câştigul e-ndoit
Iubire-având din mine amândoi,
Cât eu rămân de chin blagoslovit.
Batjocură a sorții: frați de sânge,
Nu pot de neiubire a mă plânge…

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
64

Dante Gabriel Rossetti: Hamlet and Ophelia

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XLIII

When most I wink, then do mine eyes best see,
For all the day they view things unrespected;
But when I sleep, in dreams they look on thee,
And darkly bright, are bright in dark directed.
Then thou, whose shadow shadows doth make bright,
How would thy shadow's form form happy show
To the clear day with thy much clearer light,
When to unseeing eyes thy shade shines so!
How would, I say, mine eyes be blessed made
By looking on thee in the living day,
When in dead night thy fair imperfect shade
Through heavy sleep on sightless eyes doth stay!
  All days are nights to see till I see thee,
  And nights bright days when dreams do show thee me.

Sonet 43

Răsari abia când ochii mi-i închid:
Trezia mi-e oricum deşertăciune,
Că ochilor lumina le stă zid...
În beznă tai lumină de tăciune,
Ce doar cu umbra-ți úmbrele le sperii,
Ca să mă-ntreb de nu cumva-n lumină
Întreci lumina arzătoare-a verii,
Ca orbilor s-o dărui, cristalină…
Neînvățat, cum oare aş putea
În plină zi, să te privesc în fața,
Când doar c-o umbră mă orbeşti? În ea
Mi-e soarele de mâine dimineață!
Că nu te am, mi-e ziua tristă noapte,
Şi noaptea zi, când te visez, departe...

XLIV

If the dull substance of my flesh were thought,
Injurious distance should not stop my way;
For then despite of space I would be brought,
From limits far remote, where thou dost stay.
No matter then although my foot did stand
Upon the farthest earth remov'd from thee;
For nimble thought can jump both sea and land,
As soon as think the place where he would be.
But, ah! thought kills me that I am not thought,
To leap large lengths of miles when thou art gone,
But that so much of earth and water wrought,
I must attend time's leisure with my moan;
  Receiving nought by elements so slow
  But heavy tears, badges of either's woe.

Sonet 44

De n-aş mai fi în trupul greu închis,
Şi depărtarile nu m-ar lega
De-acest pământ, spre casa ta, ca-n vis
Abisurile lumii-aş fulgera,
Dezmărginindu-mă, cum doar gândind
La tine, aş tăia pământ, ocean,
Şi te-aş găsi… cum gândul, doar voind,
Desface-n timp al zărilor liman.
Sunt zămislit din apă şi pământ,
Ce mă strivesc; oprit mi-e zboru-acum,
Şi mă ucide gândul că nu-s gând…
Aştept iertarea Timpului, în fum
Să mă întorc: aici, din ce-s făcut,
Sunt doar o lacrimă curgând pe lut.

XLV

The other two, slight air, and purging fire
Are both with thee, wherever I abide;
The first my thought, the other my desire,
These present-absent with swift motion slide.
For when these quicker elements are gone
In tender embassy of love to thee,
My life, being made of four, with two alone
Sinks down to death, oppress'd with melancholy;
Until life's composition be recured
By those swift messengers return'd from thee,
Who even but now come back again, assured
Of thy fair health, recounting it to me:
This told, I joy; but then no longer glad,
I send them back again, and straight grow sad.

Sonet 45

Căci focul, aerul, în chip subtil,
Te însoțesc acolo unde eşti,
Iubire-gând plecată în exil;
Aceste elemente le primeşti
Ca soli ai dragostei, iar eu rămân
Cu apa şi pământul, care, ştii,
Mă trag în jos; pe moarte doar stăpân,
Mă sting atunci în lungi melancolii.
Un lucru doar mă linişteşte: când
Făptura ta-mi trimite ca răspuns
Ambasadorii dragostei, jurând
Că eşti întreg şi bine-ndeajuns…
O clipă mă-ntregesc şi eu, apoi
Cu întristare ți-i trimit 'napoi.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
68

Edwin Landseer: A Midsummer Night's Dream

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XLVI

Mine eye and heart are at a mortal war,
How to divide the conquest of thy sight;
Mine eye my heart thy picture's sight would bar,
My heart mine eye the freedom of that right.
My heart doth plead that thou in him dost lie,
A closet never pierc'd with crystal eyes,
But the defendant doth that plea deny,
And says in him thy fair appearance lies.
To 'cide this title is impannelled
A quest of thoughts, all tenants to the heart;
And by their verdict is determined
The clear eye's moiety, and the dear heart's part:
As thus: mine eye's due is thine outward part,
And my heart's right, thine inward love of heart.

Sonet 46

Mi-s inima şi ochiul puşi pe sfadă,
De când cu vraja ta s-au îmbătat:
El vrea să stăpânească-ntreaga pradă,
Iar ea se-mpotriveşte, că-i e dat
Să te păstreze într-un sipet—spune—
În care ochii n-au ce căuta;
Dar el se apără: "E o minune
A mea, de drept: doar eu o pot vedea."
Ca să-i împace, gândurile toate,
Ce partea inimii, se ştie, -o țin,
Au hotărât: " De mâine, fie date:
Pârâtului spectacolul divin
Al chipului; iar ei, fioru-nchis
În inimă, din dragoste... am zis!"

XLVII

Betwixt mine eye and heart a league is took,
And each doth good turns now unto the other:
When that mine eye is famish'd for a look,
Or heart in love with sighs himself doth smother,
With my love's picture then my eye doth feast,
And to the painted banquet bids my heart;
Another time mine eye is my heart's guest,
And in his thoughts of love doth share a part:
So, either by thy picture or my love,
Thy self away, art present still with me;
For thou not farther than my thoughts canst move,
And I am still with them, and they with thee;
Or, if they sleep, thy picture in my sight
Awakes my heart, to heart's and eyes' delight.

Sonet 47

Mi-s inima şi ochiul înțelese:
Când de-o ocheadă el e însetat
Şi inima îndrăgostită țese
Melancolii, el o invită-ndat'
La un festin de farmec şi lumină
Din chipul tău sorbind; la rândul ei,
Şi ea îl cheamă uneori la cină,
C-un gând să-i dea priveliştii temei:
Şi astfel admirându-te, tabloul
Iubirii aproape-mi e, chiar dacă-ai fi
Plecat… când gândului îi eşti ecoul,
Şi gând sunt tot, mai mult nu-mi poți fugi;
Iar când adorm, îi ispiteşte, trează,
Cu noi plăceri, splendoarea ce-i veghează.

XLVIII

How careful was I when I took my way,
Each trifle under truest bars to thrust,
That to my use it might unused stay
From hands of falsehood, in sure wards of trust!
But thou, to whom my jewels trifles are,
Most worthy comfort, now my greatest grief,
Thou best of dearest, and mine only care,
Art left the prey of every vulgar thief.
Thee have I not lock'd up in any chest,
Save where thou art not, though I feel thou art,
Within the gentle closure of my breast,
From whence at pleasure thou mayst come and part;
And even thence thou wilt be stol'n I fear,
For truth proves thievish for a prize so dear.

Sonet 48

Ca nu cumva tâlharii de pe drum
Să-mi prade fleacurile dragi, pe toate
Le-am încuiat cu grijă; ce nebun...
Pe tine tocmai, chipul care poate
Să umilească orice giuvaer,
Cel care viața-mi binecuvântează
Cu desfătări, tâlharului mizer
I te-am lăsat acasă fără pază!
Mai ştiu un loc din care pleci sau vii
Şi mi te dai legat de bunăvoie,
E tainița din inimă, o ştii:
Acolo dulcea linişte cu noi e,
Deşi, de-arăți aşa, nu-i nimeni sfânt,
Şi niciun loc nu-i sigur pe pământ.

William Shakespeare

Sonnets. Sonete. Parallel Texts.

Translated into Romanian by Radu Ştefănescu

72

CONTEMPORARY

LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro

The University of Bucharest. 2015

XLIX

Against that time, if ever that time come,
When I shall see thee frown on my defects,
When as thy love hath cast his utmost sum,
Called to that audit by advis'd respects;
Against that time when thou shalt strangely pass,
And scarcely greet me with that sun, thine eye,
When love, converted from the thing it was,
Shall reasons find of settled gravity;
Against that time do I ensconce me here,
Within the knowledge of mine own desert,
And this my hand, against my self uprear,
To guard the lawful reasons on thy part:
  To leave poor me thou hast the strength of laws,
  Since why to love I can allege no cause.

Sonet 49

Va fi o zi, va trebui s-accept:
Când rid îmi vei afla, şi nu-l vei trece
Cu dragostea; judecător de drept,
Balanța îndurării n-o s-aplece.
C-un soare stins mă vei învălui
Zâmbind fugar, să mă înveți uitarea;
În firea schimbătoare vei găsi
Temeiul să-ți justifice trădarea.
Afar' de tine n-am nimic mai bun
În sufletu-mi plebeu, şi ştiu că soarta
N-o pot schimba, dar mărturie pun
Că-ntemeiată ți-e plecarea; poarta
Să ți-o deschid voi fi silit; mi-eşti dragă,
Dar lege e: nu poți păstra, dezleagă.

L

How heavy do I journey on the way,
When what I seek, my weary travel's end,
Doth teach that ease and that repose to say,
'Thus far the miles are measured from thy friend!'
The beast that bears me, tired with my woe,
Plods dully on, to bear that weight in me,
As if by some instinct the wretch did know
His rider lov'd not speed being made from thee.
The bloody spur cannot provoke him on,
That sometimes anger thrusts into his hide,
Which heavily he answers with a groan,
More sharp to me than spurring to his side;
For that same groan doth put this in my mind,
My grief lies onward, and my joy behind.

Sonet 50

E greu la drum şi de prisos e graba,
Când capătul nu-i văd; aud un glas:
"Aceste leghe le aşterni degeaba,
Prietenul departe ți-a rămas."
De plumb îmi e şi dobitocul, parcă
O voce dinăuntru i-a şoptit
Că gândul de întoarcere mă-ncearcă,
Şi că-i minciună pintenul rotit
Înfipt în crupă, să-l îndemn mai iute.
Acum se-opreşte, geme; îl ascult,
Ca sângerând prin fire nevăzute,
Cu el alături, să-nțeleg mai mult:
Iubire las în spate şi plăcere,
Iar zările-s deschise spre durere.

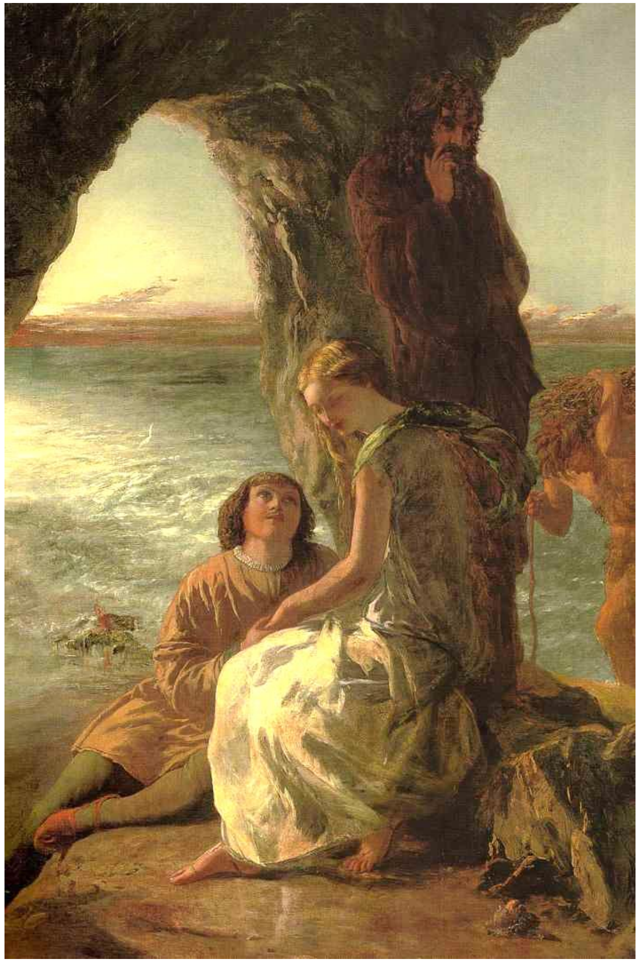
LI

Thus can my love excuse the slow offence
Of my dull bearer when from thee I speed:
From where thou art why should I haste me thence?
Till I return, of posting is no need.
O! what excuse will my poor beast then find,
When swift extremity can seem but slow?
Then should I spur, though mounted on the wind,
In winged speed no motion shall I know,
Then can no horse with my desire keep pace.
Therefore desire, (of perfect'st love being made)
Shall neigh, no dull flesh, in his fiery race;
But love, for love, thus shall excuse my jade-
  Since from thee going, he went wilful-slow,
  Towards thee I'll run, and give him leave to go.

Sonet 51

De n-am temei s-alerg, nici iapa n-are;
Şi uite cum iubirea mea îi scuză
Păcatul leneviei. Mă-ntreb oare
Ce va scorni mârțoaga mea lăuză
Pe drumul de întoarcere, când goana,
Oricât de-amețitoare, tot o joacă
Îmi va părea? De frică, lighioana
Se va sili cu vântul să se-ntreacă:
Degeaba, căci dorința mea-i făcută
Din dragoste curată, şi nu-i grabă
Decât a ei mai mare. Dar o-ajută
Din nou iubirea, şi sărmana gloabă
Iertată fi-va: că iubirea-i clipă,
Şi din iubire o să-mi fac aripă...

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
76

Paul Falconer Poole: Ferdinand and Miranda

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LII

So am I as the rich, whose blessed key,
Can bring him to his sweet up-locked treasure,
The which he will not every hour survey,
For blunting the fine point of seldom pleasure.
Therefore are feasts so solemn and so rare,
Since, seldom coming in the long year set,
Like stones of worth they thinly placed are,
Or captain jewels in the carcanet.
So is the time that keeps you as my chest,
Or as the wardrobe which the robe doth hide,
To make some special instant special-blest,
By new unfolding his imprison'd pride.
Blessed are you whose worthiness gives scope,
Being had, to triumph; being lacked, to hope.

Sonet 52

O cheie am la scrin, vrăjită, dar
Arareori o folosesc; bogatul
'Şi-iubeşte diamantul, da-i avar,
Şi nu vrea să-i tocească luciul; datul
Festinului cu grijă-l drămuiesc,
Iar pentru desfătări o zi anume
Aleg, precum un giuvaer ceresc
Ornează doar coroanele; costume
Nemaivăzute scot atunci din el
Păstrate pentru sărbători, comoară
Ce-i dăruită ochilor la fel
Cum temniței, lumina de afară.
O cheie spre extaz, vrajită,-mi eşti
Când te supun; şi jind, când îmi lipseşti.

LIII

What is your substance, whereof are you made,
That millions of strange shadows on you tend?
Since every one hath, every one, one shade,
And you but one, can every shadow lend.
Describe Adonis, and the counterfeit
Is poorly imitated after you;
On Helen's cheek all art of beauty set,
And you in Grecian tires are painted new:
Speak of the spring, and foison of the year,
The one doth shadow of your beauty show,
The other as your bounty doth appear;
And you in every blessed shape we know.
  In all external grace you have some part,
  But you like none, none you, for constant heart.

Sonet 53

Din ce esenţă oare eşti făcut
Că umbre, milioane, ţi se-nchină?
O umbră are fiece născut,
Dar tu în toţi pe-a ta o laşi, lumină.
În chipul lui Adonis am găsit
O imitaţie de-a ta, deşartă,
Iar pictorul Elenei a sorbit
Din vraja ta desăvârşita-i artă.
În primăveri, lăstare se desprind
Din trupul tău, iar toamna cea tăcută
Ţi-e graţia; şi astfel, locuind
În fiecare formă cunoscută,
Din toate eşti, neschimbător, o parte;
Dar sinele de lume te desparte.

LIV

O! how much more doth beauty beauteous seem
By that sweet ornament which truth doth give.
The rose looks fair, but fairer we it deem
For that sweet odour, which doth in it live.
The canker blooms have full as deep a dye
As the perfumed tincture of the roses,
Hang on such thorns, and play as wantonly
When summer's breath their masked buds discloses:
But, for their virtue only is their show,
They live unwoo'd, and unrespected fade;
Die to themselves. Sweet roses do not so;
Of their sweet deaths are sweetest odours made:
   And so of you, beauteous and lovely youth,
   When that shall vade, my verse distills your truth.

Sonet 54

Mai prețioasă frumusețea-mi pare
Când e-nsoțită de-adevărul pur,
Cum rozele-s mai ademenitoare,
Că le ghicim parfumul; împrejur
O roză are trandafiri sălbatici
Cu-aceeaşi spini, sublim dezvăluind
Privirilor aceleaşi vii cromatici
Cand vântul îi răsfață; dar pălind,
Pețiți de nimeni, singura virtute
Le e uitată, şi se sting în drum,
În timp ce rozele-s recunoscute
Şi dincolo, în dulcele parfum.
La fel te-oi distila, o, tinerețe,
Şi eu, în vers: cu stoică tristețe.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
80

Marc Chagall: William Shakespeare, The Tempest

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LV

Not marble, nor the gilded monuments
Of princes, shall outlive this powerful rhyme;
But you shall shine more bright in these contents
Than unswept stone, besmear'd with sluttish time.
When wasteful war shall statues overturn,
And broils root out the work of masonry,
Nor Mars his sword, nor war's quick fire shall burn
The living record of your memory.
'Gainst death, and all oblivious enmity
Shall you pace forth; your praise shall still find room
Even in the eyes of all posterity
That wear this world out to the ending doom.
So, till the judgment that yourself arise,
You live in this, and dwell in lovers' eyes.

Sonet 55

Ce rost au marmura de pe morminte
Şi aurul din cripte? Versul doar
E de folos aducerii aminte,
O ştii; clepsidra-i regilor gropar.
Statuile, sub sabia lui Marte,
Umil vor săruta cândva ţărâna,
Palate vor cădea, dar nu e moarte
Să-ţi ardă, vie, amintirea: una
Cu versul meu fiind, strivind uitarea,
În glorie te vei afla în toţi
Ce vor trăi atunci, grăbind spre zarea
De nepătruns a marii judecăţi,
Când soarta îţi vei şti şi tu: dar azi
Trăieşte-n ochii-mpătimirii, calzi.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LVI

Sweet love, renew thy force; be it not said
Thy edge should blunter be than appetite,
Which but to-day by feeding is allay'd,
To-morrow sharpened in his former might:
So, love, be thou, although to-day thou fill
Thy hungry eyes, even till they wink with fulness,
To-morrow see again, and do not kill
The spirit of love, with a perpetual dulness.
Let this sad interim like the ocean be
Which parts the shore, where two contracted new
Come daily to the banks, that when they see
Return of love, more blest may be the view;
As call it winter, which being full of care,
Makes summer's welcome, thrice more wished, more rare.

Sonet 56

Renaşte-te, ascute-te, iubire,
Nu mă lăsa să cred că mai vârtoasă
Ți-e pofta trupului: de-ți vii în fire,
Mai mult ca ieri vei flamânzi, tăioasă.
Şi mai ridică-ți pleoapa-ndestulată
De lenevie; fulgerând, încearcă
Lăuntrica lumină-a firii, iată:
E-o altă zi, şi-oceanul taie parcă
Întinderea uscatului în două,
De-o parte eu, de-o parte tu, privirea
Scrutând în zări, înțelegând că nouă
Spre desfătări ni-i dată despărțirea.
Sau spune-i clipei de sfârşeală iarnă,
Ce vara mult mai dulce ne întoarnă.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LVII

Being your slave what should I do but tend
Upon the hours, and times of your desire?
I have no precious time at all to spend;
Nor services to do, till you require.
Nor dare I chide the world without end hour,
Whilst I, my sovereign, watch the clock for you,
Nor think the bitterness of absence sour,
When you have bid your servant once adieu;
Nor dare I question with my jealous thought
Where you may be, or your affairs suppose,
But, like a sad slave, stay and think of nought
Save, where you are, how happy you make those.
   So true a fool is love, that in your will,
   Though you do anything, he thinks no ill.

Sonet 57

Sunt doar un rob încremenit la pândă,
Cu-n ochi pe ceasu-ngăduinței tale,
Sperând, tăcut, să-mi dărui o secundă,
Chemându-mă. Nimic nu am, mi-s goale
Amiezele de când te-ai dus; ştii, firea
Nesățioasă mi-e, stăpâne, şi de
Izvorul tău mi-e sete, iar orbirea
S-aştern pe-acel "adio" ce ucide,
Mi-e peste poate. O, nu-i gelozie
În gândul meu amar, ce-ades întreabă
Cu cine te petreci... îmi spun: "Să fie
Şi ei la fel de fericiți!." Neghioabă
Mi-e dragostea, şi-ncrezătoare,-ncât
Poți face-orice: nu voi gândi urât.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
84

John William Waterhouse

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LVIII

That god forbid, that made me first your slave,
I should in thought control your times of pleasure,
Or at your hand the account of hours to crave,
Being your vassal, bound to stay your leisure!
O! let me suffer, being at your beck,
The imprison'd absence of your liberty;
And patience, tame to sufferance, bide each check,
Without accusing you of injury.
Be where you list, your charter is so strong
That you yourself may privilege your time
To what you will; to you it doth belong
Yourself to pardon of self-doing crime.
  I am to wait, though waiting so be hell,
  Not blame your pleasure be it ill or well.

Sonet 58

Prin voia Domnului, ți-s rob, şi-oprit
De-a-ți îngrădi capriciile, dacă
Te-ntreb, umil, pe unde-ai hoinărit,
Chiar de o fac în gând; robia, tacă.
Îngăduie-mi să-nvăț, întemnițat,
Cum să-mi îndur, tăcut, singurătatea;
De nici un rău nu te acuz, plecat
Când îmi vei fi; ai toată libertatea.
Tu foloseşte-o doar, stăpâne,-aşa
Cum simți că-i mai plăcut; e timpul care
Spre desfătare-i dat, dar nu uita,
Chiar tu îți dai trădărilor iertare:
Să judec nu am fost sortit, ci doar
Să te aştept, cu sufletul amar.

LIX

If there be nothing new, but that which is
Hath been before, how are our brains beguil'd,
Which labouring for invention bear amiss
The second burthen of a former child.
Oh that record could with a backward look,
Even of five hundred courses of the sun,
Show me your image in some antique book,
Since mind at first in character was done,
That I might see what the old world could say
To this composed wonder of your frame;
Whether we are mended, or where better they,
Or whether revolution be the same.
Oh sure I am the wits of former days,
To subjects worse have given admiring praise.

Sonet 59

Nimic nu-i nou, dar gândul nu o ştie,
Şi stăruie, naiv, în truda sa
De-a plăsmui: zadarnică trufie,
Să naşti un plod îmbătrânit deja.
Prin veacuri prăfuite,'n cărţi uitate,
Istoria de m-ar purta-napoi,
Te-aş regăsi descris cu simplitate,
În forme de-nceput, ce-acum par noi,
Aflând ce-au spus maeştrii de demult,
Privindu-şi opera: "Desăvârşit!
Oricât de buni, nu vor putea mai mult
Urmaşii." "Cred, doar voi aţi irosit
Culorile în chipuri fără nume,
Nimic lăsând aleşilor", le-aş spune.

LX

Like as the waves make towards the pebbled shore,
So do our minutes hasten to their end;
Each changing place with that which goes before,
In sequent toil all forwards do contend.
Nativity, once in the main of light,
Crawls to maturity, wherewith being crowned,
Crooked eclipses 'gainst his glory fight,
And Time that gave doth now his gift confound.
Time doth transfix the flourish set on youth
And delves the parallels in beauty's brow,
Feeds on the rarities of nature's truth,
And nothing stands but for his scythe to mow:
And yet to times in hope, my verse shall stand
Praising thy worth, despite his cruel hand.

Sonet 60

Gonind, se-ntorc la mal, aceleaşi unde
Şi se zdrobesc de stânci: iar alte-n loc
Se nasc, cum zestrea de secunde
Din piepturile nostre, la soroc.
Un Soare în eclipsă cheamă Luna,
Apusul cuibăreşte în amiază,
Căci Timpu-i rotitor. Întotdeauna
Tenebrele se zămislesc din rază.
Fiind, aducem lumii un adaos;
Prisosul naşte riduri. Penitentă,
Natura noastră se întoarce-n haos
Ca moartea drept să-şi ia, indiferentă:
Dar brațu-i crud, triumfător mereu,
Îl voi învinge, sper, cu versul meu.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
88

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXI

Is it thy will, thy image should keep open
My heavy eyelids to the weary night?
Dost thou desire my slumbers should be broken,
While shadows like to thee do mock my sight?
Is it thy spirit that thou send'st from thee
So far from home into my deeds to pry,
To find out shames and idle hours in me,
The scope and tenor of thy jealousy?
O, no! thy love, though much, is not so great:
It is my love that keeps mine eye awake:
Mine own true love that doth my rest defeat,
To play the watchman ever for thy sake:
   For thee watch I, whilst thou dost wake elsewhere,
   From me far off, with others all too near.

Sonet 61

Mi-s ochii grei, dar treji, e ca şi când
În faţă au un chip. E vrerea ta?
E-o umbră-aici, de somnul meu râzând:
Mă-ntreb a cui e oare. De-aş afla
Că spiritul şăgalnic e al tău,
În toate curios, aş bănui
Că vrei să ştii ce fac, şi dacă rău
Mă port, aşa cum nu ai vrea să ştii.
Dar nu! Nu-i dorul tău atât de 'nalt:
E-a mea iubirea ce mă ţine viu,
Veghindu-mă, cu ochiul celălalt,
Al tău, în tot ce fac. Şi paznic, ştiu,
Îţi sunt şi eu, spre binele-ţi, când tu
Cu alţii te-nsoţeşti, cu mine nu.

LXII

Sin of self-love possesseth all mine eye
And all my soul, and all my every part;
And for this sin there is no remedy,
It is so grounded inward in my heart.
Methinks no face so gracious is as mine,
No shape so true, no truth of such account;
And for myself mine own worth do define,
As I all other in all worths surmount.
But when my glass shows me myself indeed
Beated and chopp'd with tanned antiquity,
Mine own self-love quite contrary I read;
Self so self-loving were iniquity.
 'Tis thee, myself, that for myself I praise,
 Painting my age with beauty of thy days.

Sonet 62

Decât să te iubeşti, păcat mai greu
Eu nu cunosc, dar tot mi-s drag: rămân
Robit de mine,-n tot ce e al meu,
Şi nu-mi văd leac. Modelelor stăpân,
Nici nu mă tem că-i chip mai grațios
Decât al meu, sau trup mai înrudit
Cu-al zeilor. Frumosu-i doar frumos:
Deasupra lui, mă ştiu desăvârşit.
Dar când oglinda mă arată drept,
Îmbătrânit, uscat şi cenuşiu,
Încep să mă-ndoiesc: mai înțelept
Ar fi s-o cred pe ea, cât nu-i târziu:
Iar noi trăind într-unul, să te cânt,
Cu vraja ta pe anii mei pictând.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXIII

Against my love shall be as I am now,
With Time's injurious hand crush'd and o'erworn;
When hours have drain'd his blood and fill'd his brow
With lines and wrinkles; when his youthful morn
Hath travell'd on to age's steepy night;
And all those beauties whereof now he's king
Are vanishing, or vanished out of sight,
Stealing away the treasure of his spring;
For such a time do I now fortify
Against confounding age's cruel knife,
That he shall never cut from memory
My sweet love's beauty, though my lover's life:
  His beauty shall in these black lines be seen,
  And they shall live, and he in them still green.

Sonet 63

Şi tu vei fi ca mine într-o zi:
Crestat de gheara timpului, golit
De sânge, mâzgălit cu riduri mii;
O negură-ți va sugruma, cumplit,
Această dimineață; frumuseți
Pe care-acum domneşti, se vor fi dus
Pe veci prinos tâlharului de vieți,
Biruitor, într-un aprilie răpus.
Prin vers, jefuitorului etern
Mă-mpotrivesc, rupând acel cuțit
Ce taie amintirea, şi aştern
Splendorii tale chip dumnezeit
De pe acum: de timpul vrea s-o şteargă,
Rămână verde-n astă slovă neagră.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
92

Marc Chagall: The Tempest

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXIV

When I have seen by Time's fell hand defac'd
The rich proud cost of outworn buried age;
When sometime lofty towers I see down-raz'd,
And brass eternal slave to mortal rage;
When I have seen the hungry ocean gain
Advantage on the kingdom of the shore,
And the firm soil win of the watery main,
Increasing store with loss, and loss with store;
When I have seen such interchange of state,
Or state itself confounded to decay;
Ruin hath taught me thus to ruminate
That Time will come and take my love away.
  This thought is as a death which cannot choose
  But weep to have that which it fears to lose.

Sonet 64

Când am văzut statuile-n ruină
Murind încet, cetăţile semeţe
Cum lutului nimicitor se-nchină,
Şi bronzul scrijelit de bătrâneţe;
Când am văzut oceanul cum inundă
Regatul ţărmului învins, şi lasă
Un alt pământ, în urmă, să-l pătrundă
Învingător, din furia retrasă;
Când am văzut că lumea e mişcare
Sau scurt popas în drumul către moarte,
Am înţeles că vine-un Timp în care
Iubirea îmi va fi pe veci departe…
Nu poate-alege muritorul gând:
Doar plânge ce va pierde în curând.

LXV

Since brass, nor stone, nor earth, nor boundless sea,
But sad mortality o'ersways their power,
How with this rage shall beauty hold a plea,
Whose action is no stronger than a flower?
O! how shall summer's honey breath hold out,
Against the wrackful siege of battering days,
When rocks impregnable are not so stout,
Nor gates of steel so strong but Time decays?
O fearful meditation! where, alack,
Shall Time's best jewel from Time's chest lie hid?
Or what strong hand can hold his swift foot back?
Or who his spoil of beauty can forbid?
  O! none, unless this miracle have might,
  That in black ink my love may still shine bright.

Sonet 65

Când moartea-i peste tot, în lut, în ape,
În bronz, în piatră, mă întreb cum oare
Putea-va frumusețea ta să-i scape,
Cu brațu-i slab, neştiutor, de floare?
Ar fi în stare dulcea ei lumină
Să-nduplece a Timpului stihie,
Când porți de-oțel ruginii se închină
Şi-n praf s-a-ntors a stâncilor tărie?
Ce gând înfricoşat! Şi oare unde
Să îți ascunzi, tu, Lume, giuvaerul
Cel mai de preț, când criptele-s flămânde?
E cineva s-oprească Temnicerul?
Nu-i nimeni, doar miracolul ce-mi duce
Cerneala-n vers, iubirea când străluce.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXVI

Tired with all these, for restful death I cry,
As to behold desert a beggar born,
And needy nothing trimm'd in jollity,
And purest faith unhappily forsworn,
And gilded honour shamefully misplac'd,
And maiden virtue rudely strumpeted,
And right perfection wrongfully disgrac'd,
And strength by limping sway disabled
And art made tongue-tied by authority,
And folly, doctor-like, controlling skill,
And simple truth miscall'd simplicity,
And captive good attending captain ill:
Tir'd with all these, from these would I be gone,
Save that, to die, I leave my love alone.

Sonet 66

De tot scârbit, în moarte-aş vrea să fug,
Sa nu-i mai văd în zdrenţe pe cei buni,
Sluţenia ornată cu belşug,
Credinţa compromisă de minciuni,
Pe harnic în batjocură plătit,
Fecioarele împinse la desfrâu,
Dezonorat pe cel desăvârşit,
Pe şchiop ţinând zburdălnicia-n frâu,
Ştiinţa-nlănţuită de tiran,
Talentul explicat de idioţi,
Apostrofat cel pur, ca grobian,
Şi gardianul slugărind la hoţi.
Sleit de toate astea, aş pleca,
Dar lumii pradă las iubirea mea.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
96

Marc Chagall: A Midsummer Night's Dream

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXVII

Ah! wherefore with infection should he live,
And with his presence grace impiety,
That sin by him advantage should achieve,
And lace itself with his society?
Why should false painting imitate his cheek,
And steal dead seeming of his living hue?
Why should poor beauty indirectly seek
Roses of shadow, since his rose is true?
Why should he live, now Nature bankrupt is,
Beggar'd of blood to blush through lively veins?
For she hath no exchequer now but his,
And proud of many, lives upon his gains.
  O! him she stores, to show what wealth she had
  In days long since, before these last so bad.

Sonet 67

De ce-ar trăi cu răul împreună?
Păcatului ținând tovărăşie,
Să-i dea prilej să urce? Să se spună
Că îl înnobilează? Să îi fie
Contrafăcută-n pânză măreția,
Sub fardul calp? Culorile să-i fure?
De ce-ar trăi? Să-ngăduie hoția
De farmec viu, nuanțelor impure?
De ce-ar trăi? Natura e sleită,
Cerşindu-i sângele, ca o comoară
A venei însetate, tâlhărită
De tot ce-a izvodit odinioară:
O! El e doar ce mai păstrează-acum,
Spre laudă, în veacu-acest, de fum.

LXVIII

Thus is his cheek the map of days outworn,
When beauty lived and died as flowers do now,
Before these bastard signs of fair were born,
Or durst inhabit on a living brow;
Before the golden tresses of the dead,
The right of sepulchres, were shorn away,
To live a second life on second head;
Ere beauty's dead fleece made another gay:
In him those holy antique hours are seen,
Without all ornament, itself and true,
Making no summer of another's green,
Robbing no old to dress his beauty new;
   And him as for a map doth Nature store,
   To show false Art what beauty was of yore.

Sonet 68

Obrazul lui, istorie: o hartă
A rozelor apuse înainte
Ca pudra să urzească-o nouă artă
Pe chipul mincinos; când azi morminte
Se pângăresc, a părului podoabă
Furată-i morților, şi pusă peste
O tigvă râncedă, găteală snoabă,
Înveselind sinistru alte țeste,
În el, adevărată, se păstrează
Splendoarea-ntreagă, ce odinioară
A refuzat cu verdele din rază
De împrumut să-şi făurească vară:
Şi doar pe el Natura-l ține hartă,
Ce-i pur, de făcătură să despartă.

LXIX

Those parts of thee that the world's eye doth view
Want nothing that the thought of hearts can mend;
All tongues, the voice of souls, give thee that due,
Uttering bare truth, even so as foes commend.
Thy outward thus with outward praise is crown'd;
But those same tongues, that give thee so thine own,
In other accents do this praise confound
By seeing farther than the eye hath shown.
They look into the beauty of thy mind,
And that in guess they measure by thy deeds;
Then, churls, their thoughts, although their eyes were kind,
To thy fair flower add the rank smell of weeds:
But why thy odour matcheth not thy show,
The soil is this, that thou dost common grow.

Sonet 69

În tot ce lumii-arăţi, aproape n-ai
Nimic de îndreptat, că eşti frumos;
E adevăru-ntreg, în orice grai
Rostit, chiar de duşmani, cum graţios,
Ce-i pentru ochi, de ochi e-ncununat,
Prinos firesc, splendori înapoind;
Dar gândul vrea ce ochiului nu-i dat,
Şi trece mai departe, iscodind
În chipul dinăuntru, pângărit
De fapta rea, ca lauda-napoi
Să-şi ia, punând pe floarea ta, scârbit,
Miasma buruienii de noroi:
De ce-i aşa? Parfumul e-ngropat
În roza vămuită de păcat.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
100

Sir John Everett Millais: Ophelia

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXX

That thou art blamed shall not be thy defect,
For slander's mark was ever yet the fair;
The ornament of beauty is suspect,
A crow that flies in heaven's sweetest air.
So thou be good, slander doth but approve
Thy worth the greater being wooed of time;
For canker vice the sweetest buds doth love,
And thou present'st a pure unstained prime.
Thou hast passed by the ambush of young days
Either not assailed, or victor being charged;
Yet this thy praise cannot be so thy praise,
To tie up envy, evermore enlarged,
  If some suspect of ill masked not thy show,
  Then thou alone kingdoms of hearts shouldst owe.

Sonet 70

Nu-i vina ta că eşti bârfit: e trează
Invidia, şi gloria ţi-o spurcă;
Suspiciunea ce e alb pătează,
Precum un corb văzduhu-n care urcă.
E de ajuns ca bun să fii: cu timpul,
Şi-n clevetiri în graţie vei creşte,
Căci viermele iubeşte anotimpul
Când mugurii cei dulci pleznesc. Regeşte,
Ai ocolit în anii de văpaie,
Capcana desfătării-amăgitoare,
Dar sabia virtuţilor nu taie
Zavistia; regate, la picioare,
De inimi, chipul mândru ţi-ar aşterne,
În lipsa ei: dar măşti îl strâng, eterne.

LXXI

No longer mourn for me when I am dead
Than you shall hear the surly sullen bell
Give warning to the world that I am fled
From this vile world with vilest worms to dwell:
Nay, if you read this line, remember not
The hand that writ it, for I love you so,
That I in your sweet thoughts would be forgot,
If thinking on me then should make you woe.
O! if, I say, you look upon this verse,
When I perhaps compounded am with clay,
Do not so much as my poor name rehearse;
But let your love even with my life decay;
Lest the wise world should look into your moan,
And mock you with me after I am gone.

Sonet 71

Să plângi, prietene, când voi fi dus,
Doar pân' la primul dangăt; coborât
Voi fi atunci, din iadul cel de sus,
În casa viermilor, ospăț. Atât.
Citeşte-mă de poți, dar nu gândi
La mâna care-a scris, că n-ai putea
Să-ngădui amintirea: m-ai jeli;
Mai simplă e uitarea, curgi în ea.
Nu mă rosti prea des, mă-ncetineşti,
Şi poate-n lut m-amestec chiar atunci.
Din gându-ți dulce scoate-mă: tu eşti,
Eu voi fi fost; doar moartea dă porunci.
De faci altcum, vor râde înțelepți,
De tine-aici, de mine, între drepți.

LXXII

O! lest the world should task you to recite
What merit lived in me, that you should love
After my death,--dear love, forget me quite,
For you in me can nothing worthy prove.
Unless you would devise some virtuous lie,
To do more for me than mine own desert,
And hang more praise upon deceased I
Than niggard truth would willingly impart:
O! lest your true love may seem false in this
That you for love speak well of me untrue,
My name be buried where my body is,
And live no more to shame nor me nor you.
   For I am shamed by that which I bring forth,
   And so should you, to love things nothing worth.

Sonet 72

Decât silit de unii, c-am fost bun
Să spui, când eu voi fi de tot plecat,
Mai bine taci, şi uită-mă de-acum:
Mi-ar sta mai rău aşa-nfrumuseţat.
Chiar dacă mi-ai scorni virtuţi, n-ai face
Din eul meu pustiu, nimic mai mult,
Iar slova epitafului, stângace,
M-ar stânjeni; minciuni nu vreau s-ascult.
Decât iubirea ta adevărată
Să li se pară falsă, când declamă,
Îngroapă-mi numele cu trupu-odată
Şi ne vom rupe-atunci, de bunăseamă,
Eu, de dizgraţia ce-n urmă-o las,
Iar tu, nimic iubind, de-acest popas.

William Shakespeare

Sonnets. Sonete. Parallel Texts.

Translated into Romanian by Radu Ştefănescu

104

John William Waterhouse: Miranda

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro

The University of Bucharest. 2015

LXXIII

That time of year thou mayst in me behold
When yellow leaves, or none, or few, do hang
Upon those boughs which shake against the cold,
Bare ruined choirs, where late the sweet birds sang.
In me thou see'st the twilight of such day
As after sunset fadeth in the west;
Which by and by black night doth take away,
Death's second self, that seals up all in rest.
In me thou see'st the glowing of such fire,
That on the ashes of his youth doth lie,
As the death-bed, whereon it must expire,
Consum'd with that which it was nourish'd by.
  This thou perceiv'st, which makes thy love more strong,
  To love that well, which thou must leave ere long.

Sonet 73

E toamnă vremea'n care m-ai aflat.
E vânt, şi frunze ce mai am, puține,
Îngân-un cânt de mierlă-nmormântat
În strana ramurilor, pe ruine.
Priveşte-mă, sunt ziua ce se pleacă
Încetişor, spre brațul de apus
Al nopții ce o cheamă, să-şi petreacă
Acel răstimp secund, în somn supus.
Ascultă-mă, sunt doar o pâlpâire
A focului ce-n sine îşi consumă
Substanța tinereții, şi în Fire
Se-ntoarce, scrum, îngenunchind în humă;
Şi poate-aşa, iubirea-ți mai adâncă
Îți va părea, aici cât mai eşti încă.

LXXIV

But be contented when that fell arrest
Without all bail shall carry me away,
My life hath in this line some interest,
Which for memorial still with thee shall stay.
When thou reviewest this, thou dost review
The very part was consecrate to thee:
The earth can have but earth, which is his due;
My spirit is thine, the better part of me:
So then thou hast but lost the dregs of life,
The prey of worms, my body being dead;
The coward conquest of a wretch's knife,
Too base of thee to be remembered.
  The worth of that is that which it contains,
  And that is this, and this with thee remains.

Sonet 74

Cândva luntraşul mă va recunoaşte,
Şi vom pluti spre vămi: să nu-ţi mai pese.
A doua oară stihul mă va naşte,
Iar duhul meu în tine îşi va ţese
Memoria. Iubirea ţi-e-nchinată,
Apleacă-te şi ia ce-ţi aparţine,
Acolo-s eu, sămânţa mea curată;
Pământului, ce-i greu i se cuvine,
Şi viermii-nveseleşte, cum borhotul
Din vinul pur, încet la fund se lasă.
Atât vei pierde: trupul meu, cu totul
Sortit uitării. Partea mea aleasă,
Din adâncimi desprinsă, va pleca
Spre tine, ca să dăinuie, a ta.

LXXV

So are you to my thoughts as food to life,
Or as sweet-season'd showers are to the ground;
And for the peace of you I hold such strife
As 'twixt a miser and his wealth is found.
Now proud as an enjoyer, and anon
Doubting the filching age will steal his treasure;
Now counting best to be with you alone,
Then better'd that the world may see my pleasure:
Sometime all full with feasting on your sight,
And by and by clean starved for a look;
Possessing or pursuing no delight
Save what is had, or must from you be took.
Thus do I pine and surfeit day by day,
Or gluttoning on all, or all away.

Sonet 75

Mi-eşti gândului ospăţ, când flămânzesc
Şi ploaie când mi-e iunie uscat;
Zgârcit, mă cert cu mine, că-mi păzesc
Nesăbuit comoara: desfătat
De-al meu avut şi-ngrijorat apoi,
Când înţeleg că-s pizmuit de hoţi;
Îndestulat că suntem numai noi,
Sau năzuind să mi te-arăt la toţi:
De joi sătul de-al dragostei festin
Ca vineri o privire să-ţi conjur;
Nimic dorind afar' de ce-am din plin,
Din plinul tău, dar lacom vreau să-ţi fur.
Şi uite-aşa, mi-e foame sau mă-mbuib
Cu zborul tău, nici pasăre, nici cuib.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
108

John William Waterhouse: Miranda

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXXVI

Why is my verse so barren of new pride,
So far from variation or quick change?
Why with the time do I not glance aside
To new-found methods, and to compounds strange?
Why write I still all one, ever the same,
And keep invention in a noted weed,
That every word doth almost tell my name,
Showing their birth, and where they did proceed?
O! know sweet love I always write of you,
And you and love are still my argument;
So all my best is dressing old words new,
Spending again what is already spent:
For as the sun is daily new and old,
So is my love still telling what is told.

Sonet 76

De ce mi-e versu-mbătrânit o piatră,
Vâltoarea apei domolind? Măcar
De m-aş topi în stilul vremii, artă
A şlefuirii ritmurilor, dar
Putere n-am să schimb acum veşmântul
În care-mbrac acelaşi vechi discurs,
Încât mă tem că fiul meu, cuvântul,
Părintele-şi trădează; timpul scurs,
Prietene, mi-a însoțit rostirea
Cu slava ta, ce straiul prețios
Mi-a pus în vechiul stih, spre înnoirea
Metaforei îmbătrânind frumos:
Cum stins ori viu e soarele, aşa
Mi-e dragostea, arzând ce-i ars deja.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXXVII

Thy glass will show thee how thy beauties wear,
Thy dial how thy precious minutes waste;
The vacant leaves thy mind's impr'nt will bear,
And of this book this learning mayst thou taste.
The wrinkles which thy glass will truly show
Of mouthèd graves will give thee memory;
Thou by thy dial's shady stealth mayst know
Time's thievish progress to eternity.
Look what thy memory cannot contain,
Commit to these waste blanks, and thou shalt find
Those children nursed, delivered from thy brain,
To take a new acquaintance of thy mind.
  These offices, so oft as thou wilt look,
  Shall profit thee and much enrich thy book.

Sonet 77

Ţi-or povesti de farmecu-ţi pălit
Oglinzi, iar ceasul, orele cum fug;
O urmă-ţi lasă doar, istorisit,
Un gând, pe foaia albă. Din belşug
Te mai învaţă riduri de pe chip:
La fel cu groapa ce te-aşteaptă ţi-s.
Priveşte umbra-n ceasul de nisip:
Te-nvaţă Timp, trăgându-te-n abis.
Memoria nu-ţi poate tot păstra,
Vezi bine. Las-o foii. Vei găsi
Copiii minţii tale-acolo, ca
Să îi împaci cu tine, şi vei fi
Îmbogăţit. E-o rugă înapoi,
Ce ţi-o înalţi: să ai mai multe foi.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXXVIII

So oft have I invoked thee for my Muse,
And found such fair assistance in my verse,
As every alien pen hath got my use,
And under thee their poesy disperse.
Thine eyes, that taught the dumb on high to sing,
And heavy ignorance aloft to fly,
Have added feathers to the learnèd's wing
And given grace a double majesty.
Yet be most proud of that which I compile,
Whose influence is thine and born of thee:
In others' works thou dost but mend the style,
And arts with thy sweet graces gracèd be;
   But thou art all my art, and dost advance
   As high as learning my rude ignorance.

Sonet 78

Te-am invocat, şi mi-ai însufleţit
De-atâtea ori poemele, încât
Mai toţi săracii-n har s-au pripăşit
La umbra ta, din chipul coborât
Să fure stil sau duh dezlegător
De limbi: şi aripi noi le-ai pus
Învăţăceilor, ca mai uşor
Să zboare spre-nălţimi. Dar mai presus
De ei mă văd, şi mult mai mândru sunt,
Fiindcă simt că darul mi-e născut
Din tine chiar, nu meşteşug mărunt,
Cum e al lor: sfârşit şi început
În artă-mi eşti menit să mă ridici,
Cu-nvăţătura, dintre ucenici.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
112

William Blake: Oberon, Titania and Puck, with Fairies Dancing

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXXIX

Whilst I alone did call upon thy aid,
My verse alone had all thy gentle grace,
But now my gracious numbers are decayed,
And my sick muse doth give another place.
I grant, sweet love, thy lovely argument
Deserves the travail of a worthier pen,
Yet what of thee thy poet doth invent
He robs thee of and pays it thee again.
He lends thee virtue, and he stole that word
From thy behavior; beauty doth he give
And found it in thy cheek: he can afford
No praise to thee but what in thee doth live.
Then thank him not for that which he doth say,
Since what he owes thee thou thyself dost pay.

Sonet 79

Când singur mie îmi dictai poeme,
Potirul de lumină-ți beam, întreg.
Dar m-ai lăsat. Acum sunt orb: de-o vreme,
Îl fericeşti pe altul. Înțeleg
Că tema dulce-a frumuseții tale
Ar merita un alt condei, mai bun,
Dar salba ei de giuvaericale
Robită ți-e, şi-ntoarsă doar. Îți spun,
Virtutea ce poetul ți-o-mprumută
E tot a ta, furată; în tablou
Culori nu-ți poate-adăuga, le mută
În altă ramă, doar veşmântu-i nou.
Nu-i mulțumi c-a scris: tu îți compui
De unul singur stihurile lui.

LXXX

O! how I faint when I of you do write,
Knowing a better spirit doth use your name,
And in the praise thereof spends all his might,
To make me tongue-tied speaking of your fame.
But since your worth, wide as the ocean is,
The humble as the proudest sail doth bear,
My saucy bark, inferior far to his,
On your broad main doth willfully appear.
Your shallowest help will hold me up afloat,
Whilst he upon your soundless deep doth ride;
Or, being wracked, I am a worthless boat,
He of tall building and of goodly pride:
   Then, if he thrive and I be cast away,
   The worst was this: my love was my decay.

Sonet 80

Cum aş putea, când văd că menestrelul
Te laudă, eu, cel umil şi sec,
Să te mai cânt? Acelaşi ne e ţelul,
Dar meşteşugul nu pot să-i întrec.
Doar că oceanul tău adânc îl lasă
Adesea să plutească, pe cel mic,
Capricios: în luntrea-mi ticăloasă,
Urmând hoţeşte graţiosul bric,
M-avânt atunci, tăind aceleaşi ape,
Sperând ca dintr-o toană să mă tragi
Din necuprins, spre ţărmurile-aproape,
Deşi, mă tem, tot velele ţi-s dragi...
De mă scufunzi când te iubesc aşa,
E-un lucru trist, dar fi-va vina mea.

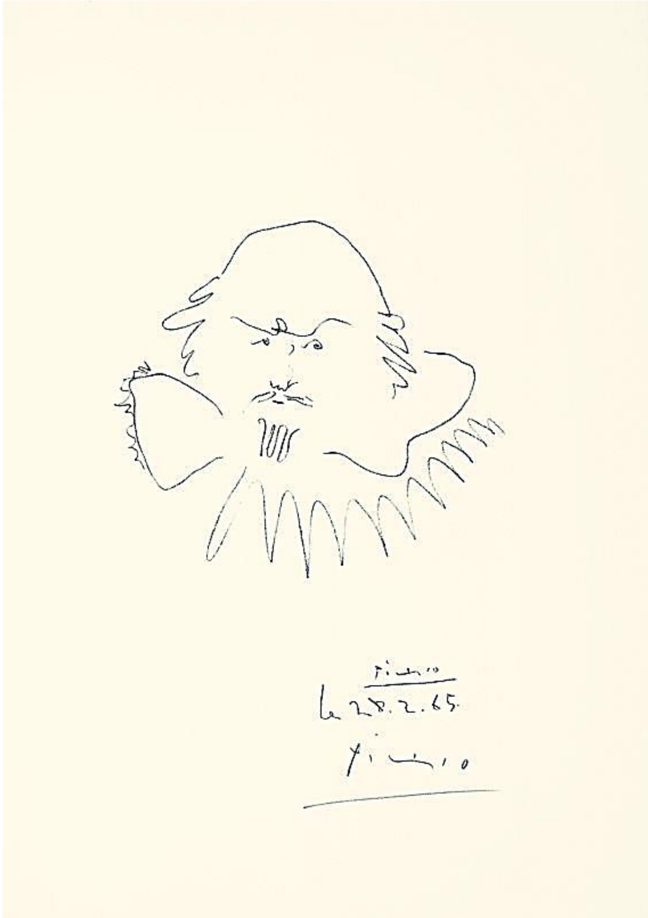
LXXXI

Or I shall live, your epitaph to make,
Or you survive, when I in earth am rotten,
From hence your memory death cannot take,
Although in me each part will be forgotten.
Your name from hence immortal life shall have,
Though I, once gone, to all the world must die:
The earth can yield me but a common grave,
When you entombèd in men's eyes shall lie.
Your monument shall be my gentle verse,
Which eyes not yet created shall o'er-read,
And tongues to be your being shall rehearse
When all the breathers of this world are dead;
You still shall live—such virtue hath my pen—
Where breath most breathes, ev'n in the mouths of men.

Sonet 81

De-o fi ca epitaful să-ți compun
Sau dimpotrivă, de-oi pleca întâi,
Uitat de toți, nu ştiu; un trup mai bun
Găsi-vei chiar aici: în stih rămâi
Cu numele de glorie, prin ani
Ce vor veni, sub ochii lumii noi;
Al meu, săpat pe-o cruce de sărmani
Mă va urma-n uitare, şters de ploi…
Mormânt mai blând, iubite, ți-oi săpa
În versul meu; priviri ce încă nu-s
Te vor citi, şi guri te-or lăuda,
Când astăzi cei ce sunt se vor fi dus.
Neîntrecută-n meşteşug, o liră
Te-o aşeza pe buze ce respiră.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
116

Pablo Picasso: Shakespeare

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXXXII

I grant thou wert not married to my muse,
And therefore mayst without attaint o'erlook
The dedicated words which writers use
Of their fair subject, blessing every book.
Thou art as fair in knowledge as in hue,
Finding thy worth a limit past my praise;
And therefore art enforced to seek anew
Some fresher stamp of the time-bett'ring days.
And do so, love; yet when they have devised
What strainèd touches rhetoric can lend,
Thou, truly fair, wert truly sympathized
In true plain words by thy true-telling friend.
And their gross painting might be better used
Where cheeks need blood—in thee it is abused.

Sonet 82

Am înţeles, nu-i vina ta că unii
Te laudă aşa: ei au în faţă
Un chip ce stă zălog perfecţiunii,
Iar muza mea de mult nu mai ţi-e soaţă…
Înalt în spirit, mândru pe măsură,
Găsind că slova mea îţi e datoare,
Te vezi silit să cauţi o gravură
Ce-ţi veşniceşte zilele în floare;
Pe cine-aştepţi? Pe-un oarecine
Psalmodiindu-şi lirica vulgară?
Că adevărul locuieşte-n mine,
Ar trebui să crezi; pe dinafară
Doar eu te ştiu, prietene: şofranul
E-al altora, al meu e porţelanul.

LXXXIII

I never saw that you did painting need,
And therefore to your fair no painting set;
I found, or thought I found, you did exceed
The barren tender of a poet's debt:
And therefore have I slept in your report,
That you yourself, being extant, well might show
How far a modern quill doth come too short,
Speaking of worth, what worth in you doth grow.
This silence for my sin you did impute,
Which shall be most my glory, being dumb.
;
For I impair not beauty, being mute,
When others would give life, and bring a tomb.
  There lives more life in one of your fair eyes
  Than both your poets can in praise devise.

Sonet 83

Nu-ţi trebuie sulemeneli şi fard,
Culorile penelului nu-ţi prind
Pe-obraz: cu searbăd meşteşug, un bard
Te mâzgăleşte doar. Aşa gândind,
Acestei lumi de orbi mi te-am ascuns,
Ca singur să te-nfăţişezi, şi-ncet,
Virtutea ta vorbind îndeajuns,
Să-i dăruieşti un autoportret.
Tăcerii mele doar tăcere-i dai,
Nu glorie, ba chiar, cum m-am temut,
Tu vină îi găseşti, când alţii-un rai
Făgăduindu-ţi, giulgiu ţi-au cusut.
Îţi spun, e viaţă-n ochii tăi, şi har:
În stihuri ei o caută-n zadar.

LXXXIV

Who is it that says most, which can say more
Than this rich praise, that you alone are you—
In whose conf'ne immurèd is the store
Which should example where your equal grew?
Lean penury within that pen doth dwell
That to his subject lends not some small glory;
But he that writes of you, if he can tell
That you are you, so dignifies his story.
Let him but copy what in you is writ,
Not making worse what nature made so clear,
And such a counterpart shall fame his wit,
Making his style admired everywhere.
  You to your beauteous blessings add a curse,
  Being fond on praise, which makes your praises worse.

Sonet 84

Exişti. Ce-ar fi de spus mai mult? Din toate
Cuvintele, e laudă mai vie?
O pot găsi? Ce spirit 'nalt mai poate,
Dezmărginindu-se, să te descrie?
E mort poetul, dacă nu-mprumută
Din sângele-i eroului: de-ar spune
Că tu eşti tu, ar mai trăi o sută
De ani în glorie. Cu-nțelepciune,
Să copieze ce-a-nțeles mai bine,
Îngăduie-i; înnobilându-i gura,
Va înceta să pângărească-n rime
Ce-a zămislit în tine, pur, Natura...
E un blestem când lauda îți place:
Primeşti puțin, şi-s vorbe mici, sărace.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
120

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXXXV

My tongue-tied muse in manners holds her still,
While comments of your praise, richly compiled,
Reserve their character with golden quill
And precious phrase by all the muses filed.
I think good thoughts, whilst other write good words,
And like unlettered clerk still cry "Amen"
To every hymn that able spirit affords,
In polished form of well-refinèd pen.
Hearing you praised, I say "'Tis so, 'tis true,"
And to the most of praise add something more;
But that is in my thought, whose love to you,
Though words come hindmost, holds his rank before.
Then others for the breath of words respect,
Me for my dumb thoughts, speaking in effect.

Sonet 85

Când nouă muze şlefuiesc o rimă,
Şi-n broderii de epitete țes
Omagiul pe mantia-ți mai fină
Ca aurul, eu tac: e de-nțeles.
Eu te slăvesc în gând, în stihuri, alții;
Diacon fără carte, strig "amin"
La fiecare imn pe care 'nalții
Prelați îl intonează, şi mă-nchin.
"Aşa-i", rostesc de fiecare dată,
Şi lauda, tăcut, le-o întregesc
Iubindu-te; dar vorba-i mai înceată:
Tu inima auzi întâi, firesc.
Pe ei tu laudă-i că scriu mai bine;
Că tac, vorbind cu-adevărat, pe mine.

LXXXVI

Was it the proud full sail of his great verse,
Bound for the prize of all too precious you,
That did my ripe thoughts in my brain inhearse,
Making their tomb the womb wherein they grew?
Was it his spirit, by spirits taught to write
Above a mortal pitch, that struck me dead?
No, neither he, nor his compeers by night
Giving him aid, my verse astonishèd.
He, nor that affable familiar ghost
Which nightly gulls him with intelligence,
As victors of my silence cannot boast.
I was not sick of any fear from thence;
  But when your countenance filled up his line,
  Then lacked I matter, that enfeebled mine.

Sonet 86

Dar cine-i umflă pânzele şi cine
Covor ales în drum i-a aşternut
Acestui hoț? E-acelaşi care-n mine
A îngropat un stih abia născut?
E spiritu-i, de spirite damnate
Purtat spre culmi în care eu m-am frânt?
O, nu. Nici el, nici ele, vinovate
Nu sunt că tac, că nu-mi găsesc cuvânt.
Şi nici năluca binevoitoare
Ce noaptea-i dăruieşte har, o, nu
M-a-nvins…. Bolnav de-a spectrelor teroare
Eu nu mă ştiu a fi: dar îşi umplú
Poemele, în chip desăvârşit
Cu dulcea-mi temă, tu. Şi m-a golit.

LXXXVII

Farewell, thou art too dear for my possessing,
And like enough thou know'st thy estimate.
The charter of thy worth gives thee releasing;
My bonds in thee are all determinate.
For how do I hold thee but by thy granting,
And for that riches where is my deserving?
The cause of this fair gift in me is wanting,
And so my patent back again is swerving.
Thyself thou gav'st, thy own worth then not knowing,
Or me, to whom thou gav'st it, else mistaking;
So thy great gift, upon misprision growing,
Comes home again, on better judgment making.
Thus have I had thee as a dream doth flatter:
In sleep a king, but waking no such matter.

Sonet 87

Rămâi cu bine! Nu pot să te țin...
Că sunt sărac, şi scump eşti, ai aflat.
Iubirea-i dată zborului: de chin,
De piatra care-ți sunt, fii dezlegat.
Averea ce în mine-ai cheltuit
Întoarcă-se! Cum oare s-o primesc
Când nu-s nimic, şi de dispreţuit
E tot ce am? Te-ai dăruit, regesc,
Ori preţul încă nu-ţi ştiai? Viclean,
Ţi-am înşelat privirile? Oricum,
Eu nu te merit, plânsul mi-e în van:
De drept, e-al altuia ce fur acum.
Că te-am avut a fost un vis, o ştiu:
Un rege gol, trezindu-se-n pustiu.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
124

Thomas Stothard: Prospero, Miranda and Ariel

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

LXXXVIII

When thou shalt be disposed to set me light
And place my merit in the eye of scorn,
Upon thy side against myself I'll fight,
And prove thee virtuous, though thou art forsworn.
With mine own weakness being best acquainted,
Upon thy part I can set down a story
Of faults concealed, wherein I am attainted,
That thou in losing me shalt win much glory.
And I by this will be a gainer too,
For bending all my loving thoughts on thee,
The injuries that to myself I do,
Doing thee vantage, double vantage me.
  Such is my love, to thee I so belong,
  That for thy right myself will bear all wrong.

Sonet 88

Când cu ocară ochii tăi lovind,
Mă vor strivi, nevrednic precum sunt,
M-oi arunca asupră-mi, dovedind
Că adevăr grăiesc şi nu-s un sfânt.
Păcatu-ascuns mi-oi dezveli, că doar
Obişnuitu-m-am cu el, şi nici
Nu m-oi lupta, ca astfel să dispar
Şi tu, neprihănit, să te ridici.
Vei propăşi, păcatul când mi-l strig:
De rănile ce mi le fac mereu,
Ferindu-te, tu vei avea câştig,
Din binele-ți hrănindu-mă şi eu.
Aşa de-adânc mă simt al tău, încât
Cu bucurie-ndur ce ți-e urât.

LXXXIX

Say that thou didst forsake me for some fault,
And I will comment upon that offense.
Speak of my lameness, and I straight will halt,
Against thy reasons making no defense.
Thou canst not, love, disgrace me half so ill,
To set a form upon desired change,
As I'll myself disgrace, knowing thy will;
I will acquaintance strangle and look strange,
Be absent from thy walks, and in my tongue
Thy sweet belovèd name no more shall dwell,
Lest I, too much profane, should do it wrong
And haply of our old acquaintance tell.
For thee against myself I'll vow debate,
For I must ne'er love him whom thou dost hate.

Sonet 89

De m-ai lăsa, spunând că ți-am greşit,
M-aş dezvinovăți, mâhnit; dar când
Îmi zici că-s şchiop, eu mă supun, sfiit,
Şi mă trezesc, minune, şchiopătând...
Să mă deteşti tu nu ştii să o faci
Mai mult decât pot eu; de vrei temei
Sa mă înlocuieşti, te porți stângaci,
Căci milă ți-e: pleca-voi, dacă vrei,
Dar nu-mi ieşi în cale niciodat',
Ca nu cumva, greşind, să mă trezesc
Pe buze cu un nume adorat,
Şi că ne ştim, nătâng, să pomenesc…
De partea ta, 'mpotrivă-mi mă ridic,
Spre-a nu iubi ce-i vrednic de nimic.

XC

Then hate me when thou wilt, if ever, now,
Now while the world is bent my deeds to cross;
Join with the spite of fortune, make me bow,
And do not drop in for an after-loss:
Ah, do not, when my heart hath 'scaped this sorrow,
Come in the rearward of a conquered woe.
Give not a windy night a rainy morrow,
To linger out a purposed overthrow.
If thou wilt leave me, do not leave me last,
When other petty griefs have done their spite
But in the onset come; so shall I taste
At first the very worst of fortune's might;
   And other strains of woe, which now seem woe,
   Compared with loss of thee will not seem so.

Sonet 90

De-acum 'nainte ura ta să taie
Din mine hălci întregi; ba nu, acum!
Că tot mi-e surd norocul şi mă-ndoaie
Pân' la pământ: dar nu-mi ieşi în drum
Când rana se va fi închis şi sorții,
Cu multă trudă, poate-i voi schimba,
Şi nu-mi ploua în zori, când vântul nopții
Mai suflă încă-n dimineața mea...
De vrei să pleci, nu amâna, loveşte,
Căci alte rele mă vor fi slăbit,
Săgeți tocite, biciuind orbeşte
Aceleaşi răni… înfige-mi un cuțit,
Să-mi amintesc cum sfâşie-o durere,
Şi-arsura ei să-mi pară mângâiere.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
128

Frank Dicksee

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XCI

Some glory in their birth, some in their skill,
Some in their wealth, some in their bodies' force,
Some in their garments, though new-fangled ill,
Some in their hawks and hounds, some in their horse;
And every humour hath his adjunct pleasure,
Wherein it finds a joy above the rest:
But these particulars are not my measure;
All these I better in one general best.
Thy love is better than high birth to me,
Richer than wealth, prouder than garments' cost,
Of more delight than hawks or horses be;
And having thee, of all men's pride I boast:
  Wretched in this alone, that thou mayst take
  All this away and me most wretched make.

Sonet 91

Se laudă cu stirpea lor mai marii,
Iar alţii din ştiinţă-şi fac onoare,
Sau se petrec cu şoimii, cu ogarii,
Cu patima veşmintelor bizare.
E-n firea omului să se închine
Plăcerii deopotrivă lui: dar mie
Străine toate-mi sunt, găsind în tine
O desfătare ce le-ntrece, vie,
Iubirea ta: de-obârşie mai bună,
Mai scumpă ca averea, mai înaltă
Ca zborul şoimului; căci împreună
Le-agonisii spre lauda cealaltă.
Cu-atât mai gol rămân când n-am în jur
Făptura ta, pustiul să-mi îndur...

XCII

But do thy worst to steal thyself away,
For term of life thou art assured mine,
And life no longer than thy love will stay,
For it depends upon that love of thine.
Then need I not to fear the worst of wrongs,
When in the least of them my life hath end.
I see a better state to me belongs
Than that which on thy humour doth depend;
Thou canst not vex me with inconstant mind,
Since that my life on thy revolt doth lie.
O, what a happy title do I find,
Happy to have thy love, happy to die!
  But what's so blessed-fair that fears no blot?
  Thou mayst be false, and yet I know it not.

Sonet 92

Fă tot ce poți mai rău: a te fura
Din mine. Viu, te am. Nu mai departe,
Iar viața-mi nu va zăbovi nici ea,
Urzită din iubire fi'nd, şi parte...
Mai are rost de moarte să mă tem
Când mă ucide cea mai mică şoaptă?
De al capriciilor crunt blestem
De-o să mă rup, un alt rost mă aşteaptă.
Vezi, nu mă doare dacă mă trădezi,
Căci numai viața-i soră cu trădarea;
Şi ce noroc, în dragoste să crezi
Trăind, iar mort, să-i afli dezlegarea!
O, cine-i să sclipească fără pată?
Poți să mă-nşeli, să n-aflu niciodată...

XCIII

So shall I live, supposing thou art true,
Like a deceived husband; so love's face
May still seem love to me, though alter'd new;
Thy looks with me, thy heart in other place:
For there can live no hatred in thine eye,
Therefore in that I cannot know thy change.
In many's looks the false heart's history
Is writ in moods and frowns and wrinkles strange,
But heaven in thy creation did decree
That in thy face sweet love should ever dwell;
Whate'er thy thoughts or thy heart's workings be,
Thy looks should nothing thence but sweetness tell.
  How like Eve's apple doth thy beauty grow,
  If thy sweet virtue answer not thy show!

Sonet 93

Şi-aşa, că n-am de-ales, te cred fidel,
Ca orice-ncornorat, că mi te-arăţi
Cu-acelaşi chip şi mă priveşti la fel;
Dar simt că gându-ţi zboară-n alte părţi.
Iar ochii tăi suavi nu par a şti
Să oglindească ura; te prefaci,
Să nu ţi-o văd, aşa cum pot citi
La alţii mila-n rictusul stângaci?
O, nu. Prin voia cerului, tu laşi
Privirii mele doar un soare blând,
Ca orice arzi, să nu îi faci părtaşi
Pe cei ce te iubesc, împrumutând
Splendoarea mărului, ce-i dulce întru
Amarul miez al Evei dinlăuntru.

William Shakespeare

Sonnets. Sonete. Parallel Texts.

Translated into Romanian by Radu Ştefănescu

132

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro

The University of Bucharest. 2015

XCIV

They that have power to hurt and will do none,
That do not do the thing they most do show,
Who, moving others, are themselves as stone,
Unmoved, cold, and to temptation slow,
They rightly do inherit heaven's graces
And husband nature's riches from expense;
They are the lords and owners of their faces,
Others but stewards of their excellence.
The summer's flower is to the summer sweet,
Though to itself it only live and die,
But if that flower with base infection meet,
The basest weed outbraves his dignity:
For sweetest things turn sourest by their deeds;
Lilies that fester smell far worse than weeds.

Sonet 94

Ca stânca, îngăduitori, ei tac,
Şi drum dorinţelor mereu închid
Cei ce ne pot răni, şi nu o fac,
Dar sângerează-n miezul lor placid.
Ei moştenesc acel talent sublim
De-a risipi în zbor un mic prinos
Al graţiei, când noi ne împietrim
În servitutea vorbelor, pe jos.
Dar crinii sunt doar magicelor veri
Pe plac, şi-i scurt al lor incert parfum;
Când buruiana urcă mângâieri
Spre rod, ei mor şi putrezesc în drum,
Căci faptei lenevind, adeseori,
Dulceaţa le dospeşte în duhori.

XCV

How sweet and lovely dost thou make the shame
Which, like a canker in the fragrant rose,
Doth spot the beauty of thy budding name!
O, in what sweets dost thou thy sins enclose!
That tongue that tells the story of thy days,
Making lascivious comments on thy sport,
Cannot dispraise but in a kind of praise;
Naming thy name blesses an ill report.
O, what a mansion have those vices got
Which for their habitation chose out thee,
Where beauty's veil doth cover every blot,
And all things turn to fair that eyes can see!
Take heed, dear heart, of this large privilege;
The hardest knife ill-used doth lose his edge.

Sonet 95

Ca viermele ce'n mugur furişează,
Seducător, al furtului păcat,
La fel şi tu, cu a dulceţii rază
Te încălzeşti, curvar neruşinat.
Dar zvonul ce se răspândeşte'n lume
Te face de ocară; toţi te ştiu
Lasciv şi desfrânat; renume
De'Adonis prefăcut şi fustangiu.
Palat de glorie şi desfătare
E trupul tău, şi viciul l-a găsit;
Oglinzi de farmec îl ascund de soare
În hainele virtuţii, iscusit,
Dar nu te-ncrede'n har. Cândva şi-o lamă
De sabie se va toci. Ia seamă.

XCVI

Some say thy fault is youth, some wantonness;
Some say thy grace is youth and gentle sport;
Both grace and faults are loved of more and less;
Thou makest faults graces that to thee resort.
As on the finger of a throned queen
The basest jewel will be well esteem'd,
So are those errors that in thee are seen
To truths translated and for true things deem'd.
How many lambs might the stern wolf betray,
If like a lamb he could his looks translate!
How many gazers mightst thou lead away,
If thou wouldst use the strength of all thy state!
But do not so; I love thee in such sort
As, thou being mine, mine is thy good report.

Sonet 96

Din tinereţe unii-ţi fac păcat,
Iar alţii spun că-i graţie şi joc;
Oricum ar fi, cu har eşti răsfăţat:
În palma ei, tu nu greşeşti deloc.
Aşa cum orice ne'nsemnat inel
Un deget de regină'mpodobind,
E diamant, şi ochii tăi, la fel,
Mă ameţesc, minciuni adeverind.
Mă-ntreb câţi miei ar înşela un lup
De-ar şti privi în ochii lor mai blând!
La fel, gândesc, de te-ai servi de trup
Aşa cum vrei, m-ai amăgi oricând.
Dar nu o face; te iubesc oricum.
Rămâi al meu, aripă-ţi sunt şi drum.

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
136

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

XCVII

How like a winter hath my absence been
From thee, the pleasure of the fleeting year!
What freezings have I felt, what dark days seen!
What old December's bareness every where!
And yet this time removed was summer's time,
The teeming autumn, big with rich increase,
Bearing the wanton burden of the prime,
Like widow'd wombs after their lords' decease:
Yet this abundant issue seem'd to me
But hope of orphans and unfather'd fruit;
For summer and his pleasures wait on thee,
And, thou away, the very birds are mute;
   Or, if they sing, 'tis with so dull a cheer
   That leaves look pale, dreading the winter's near.

Sonet 97

Decembrie mi-a fost, când nu mi-ai fost:
Prinos amar al timpului curgând
Din norul mort; şi ceţuri fără rost
Pe cerul alb, m-au schilodit de gând.
Apoi trecu şi iunie, udat
De-o toamnă ca un pântec inutil
De văduvă, stăpânului plecat
În grabă închinându-i un copil.
E fals belşugul verii şi pustiu,
Vlăstar strivit de un stejar tăiat;
De când nu eşti, lăstunii nu mai ştiu
Să taie zori din câmpul nemişcat,
Când mierla aţipeşte la vecernii,
Şi frunzele pălesc de frica iernii.

XCVIII

From you have I been absent in the spring,
When proud-pied April dress'd in all his trim
Hath put a spirit of youth in every thing,
That heavy Saturn laugh'd and leap'd with him.
Yet nor the lays of birds nor the sweet smell
Of different flowers in odour and in hue
Could make me any summer's story tell,
Or from their proud lap pluck them where they grew;
Nor did I wonder at the lily's white,
Nor praise the deep vermilion in the rose;
They were but sweet, but figures of delight,
Drawn after you, you pattern of all those.
  Yet seem'd it winter still, and, you away,
  As with your shadow I with these did play.

Sonet 98

De când nu eşti, trecu un alt April
Înveşmântat de sărbătoare; sus,
Saturn cel greu zâmbi ca un copil,
Sorbind şi el din duhul nou, supus.
Dar nu ştiură păsări şi nici flori,
Din cânt sau din ameţitor parfum,
Să îmi alunge viscolele, ori
Eu n-am mai vrut să le ascult... În drum
A crinilor zăpadă am strivit
Şi nici cu-al rozei sânge nu am plâns;
Sunt cópii toate, căci desăvârşit,
În chipul tău, tipar divin, le-ai strâns.
M-am amăgit cu umbra ce-ai lăsat
Plecând, în ele toate, îngheţat.

XCIX

The forward violet thus did I chide:
Sweet thief, whence didst thou steal thy sweet that smells,
If not from my love's breath? The purple pride
Which on thy soft cheek for complexion dwells
In my love's veins thou hast too grossly dyed.
The lily I condemned for thy hand,
And buds of marjoram had stol'n thy hair:
The roses fearfully on thorns did stand,
One blushing shame, another white despair;
A third, nor red nor white, had stol'n of both
And to his robbery had annex'd thy breath;
But, for his theft, in pride of all his growth
A vengeful canker eat him up to death.
  More flowers I noted, yet I none could see
  But sweet or colour it had stol'n from thee.

Sonet 99

Certat-am vioreaua: "S-ale tale
Miresmele sau tocmai le-ai furat
Din dulcea-i răsuflare? În petale
Îi văd rubinul, sânge dezgropat..."
De stânjenel, că ți-a furat din palmă
Zăpada somnoroasă, ce să spun?
La măghiran sărit-am cu sudalmă
Că-ți jefui zulufii. Mă răzbun
Pe-o roză ce se-mbujoră de-ndată
Ce-am acuzat-o; alta, se albi
Pe loc; trandafiria, însetată
De prada-i dulce, buzele-ți, pieri
Ca de-un blestem: e plină iarba toată
De hoațele plăpânde, cu duiumul,
Şi toate-ți poartă boiul sau parfumul.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
140

William Hogarth: The Tempest

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

C

Where art thou, Muse, that thou forget’st so long
To speak of that which gives thee all thy might?
Spend’st thou thy fury on some worthless song,
Darkening thy power to lend base subjects light?
Return, forgetful Muse, and straight redeem
In gentle numbers time so idly spent;
Sing to the ear that doth thy lays esteem
And gives thy pen both skill and argument.
Rise, resty Muse, my love’s sweet face survey,
If Time have any wrinkle graven there;
If any, be a satire to decay,
And make Time’s spoils despised every where.
Give my love fame faster than Time wastes life;
So thou prevent’st his scythe and crooked knife.

Sonet 100

O, muză, rătăceşte de ți-e vrerea,
Dar nu uita, doar dragostea cântând
Te-ai înălțat… nu-ți irosi puterea
În teme ne’nsemnate, ca şi când
Te-ai război cu úmbrele. Vicleană
E Vremea, şi te-a văduvit de har;
Răscumpără-l cu dragoste, că hrană
Iubirea-i meşteşugului, şi iar,
Trândavă muză, dragul în lumină
Adu-mi-l, căci de ridul chipului
E vinovată Vremea—că-i haină
Şi pictor prost: tu bunul nume du-i
Iubirii mele, fulger, mai departe,
Decât pictează secera-i cu moarte.

CI

O truant Muse, what shall be thy amends
For thy neglect of truth in beauty dyed?
Both truth and beauty on my love depends;
So dost thou too, and therein dignified.
Make answer, Muse: wilt thou not haply say
'Truth needs no colour, with his colour fix'd;
Beauty no pencil, beauty's truth to lay;
But best is best, if never intermix'd?'
Because he needs no praise, wilt thou be dumb?
Excuse not silence so; for't lies in thee
To make him much outlive a gilded tomb,
And to be praised of ages yet to be.
   Then do thy office, Muse; I teach thee how
   To make him seem long hence as he shows now.

Sonet 101

O, Muză vagaboandă, ce temei
Găseşti să taci la ce-i frumos şi pur,
Uitând de-al meu iubit? O, tu nu bei
Din slava lui? Să nu-mi zici, te conjur,
Că tot ce-i viu respiră prin culori
Şi nu îndură fard, că de penel
Frumosul e-ntinat de-oricâte ori
Artistul îl răsfață, şi că el,
Perfect, nevoie n-are de veşmânt;
N-ai nici o scuză: e-n puterea ta
Să-l duci prin vremi, ca auru-n mormânt,
Ca laudă din viitor să ia.
Tu fă-ți menirea; te învăț eu cum
Să-l faci s-arate pururi ca acum.

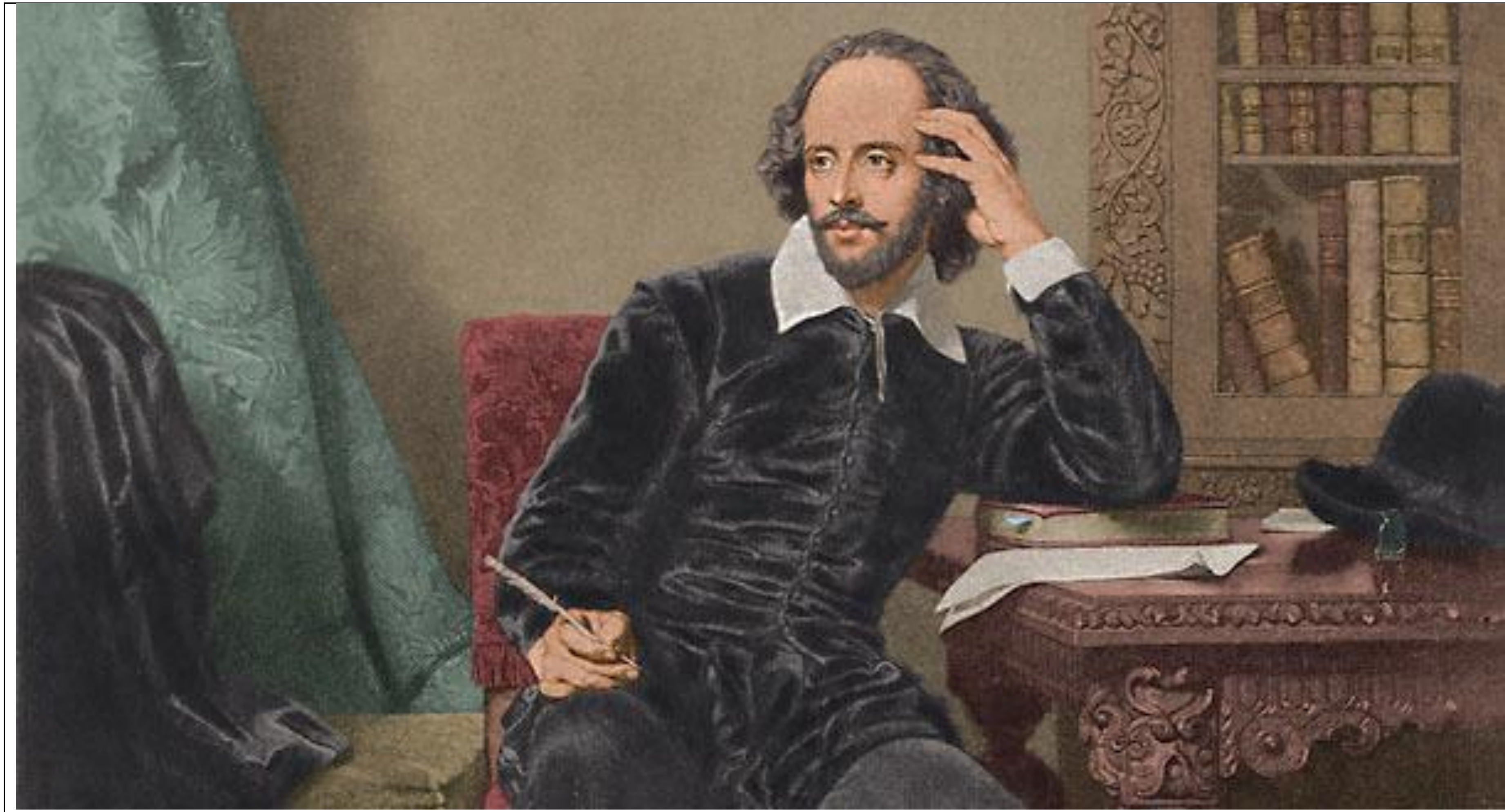
CII

My love is strengthen'd, though more weak in seeming;
I love not less, though less the show appear:
That love is merchandized whose rich esteeming
The owner's tongue doth publish every where.
Our love was new and then but in the spring
When I was wont to greet it with my lays,
As Philomel in summer's front doth sing
And stops her pipe in growth of riper days:
Not that the summer is less pleasant now
Than when her mournful hymns did hush the night,
But that wild music burthens every bough
And sweets grown common lose their dear delight.
   Therefore like her I sometime hold my tongue,
   Because I would not dull you with my song.

Sonet 102

Iubesc mai mult, dar tot la fel ascund,
Arăt puțin, dar nu iubesc puțin;
Nu vreau în târg să laud ce-n străfund
Păstrez al meu, ferit de ochi străin.
Iubirea nouă-a fost, într-un april
Ce m-a găsit cântând, cum la-nceput
În prag de veri, privighetori; un tril
Ce-l sting apoi, în arşiță, tăcut.
La fel sunt nopțile acum, şi ea
La fel adoarme crângul, la apus;
Dar ramura de cântece-i mai grea,
Şi dulcea-i vrajă de-nceput s-a dus.
Aşa şi eu, mai tac din când în când,
Să nu te supăr, sila amânând…

Contemporary Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CIII

Alack, what poverty my Muse brings forth,
That having such a scope to show her pride,
The argument all bare is of more worth
Than when it hath my added praise beside!
O, blame me not, if I no more can write!
Look in your glass, and there appears a face
That over-goes my blunt invention quite,
Dulling my lines and doing me disgrace.
Were it not sinful then, striving to mend,
To mar the subject that before was well?
For to no other pass my verses tend
Than of your graces and your gifts to tell;
  And more, much more, than in my verse can sit
  Your own glass shows you when you look in it.

Sonet 103

Culori de fum, o, Muza mea săracă,
Ai picurat în versul meu netot,
Veşmânt modest, când el vorbea... să-i tacă
Splendorile, să nu orbesc de tot.
Iubite, de sunt mut, nu-mi face vină,
Oglinda doar îți ştie chipul drag.
Pe lângă ea, umilă-i orice rimă,
Iar stihul meu, plictisitor, beteag.
N-ar fi păcat să şlefuiesc o piatră
Deja desăvârşită, ca s-o stric?
Să te pictez, n-am har destul şi artă,
Spre darul tău înalt, nu duc nimic:
Poemul meu e umbra-ți doar, pălindă,
Mai mult din tine află din oglindă…

CIV

To me, fair friend, you never can be old,
For as you were when first your eye I eyed,
Such seems your beauty still. Three winters cold
Have from the forests shook three summers' pride,
Three beauteous springs to yellow autumn turn'd
In process of the seasons have I seen,
Three April perfumes in three hot Junes burn'd,
Since first I saw you fresh, which yet are green.
Ah! yet doth beauty, like a dial-hand,
Steal from his figure and no pace perceived;
So your sweet hue, which methinks still doth stand,
Hath motion and mine eye may be deceived:
   For fear of which, hear this, thou age unbred;
   Ere you were born was beauty's summer dead.

Sonet 104

Prietene, ca-n prima zi te văd:
De-atunci, trei veri au îmbrăcat păduri,
Şi tot atâtea viscole, prăpăd
De alb lăsară-n tufele de muri.
Cum se prefac în toamnă, am văzut
Trei primăveri îngălbenind poteci,
Şi-Aprilie arzând miresme-n lut
De Iunie, la fel; tu, verde, treci...
Se mişcă-ncet al frumuseții ac
Pe-al vieților cadran, abia şoptit,
Iar dacă-n farmec parcă scazi, eu tac,
Şi-ncerc să cred că ochiul m-a mințit.
Dar că mă tem zic celor ce-or veni:
Ce-a fost frumos nu v-a fost dat a şti...

CV

Let not my love be call'd idolatry,
Nor my beloved as an idol show,
Since all alike my songs and praises be
To one, of one, still such, and ever so.
Kind is my love to-day, to-morrow kind,
Still constant in a wondrous excellence;
Therefore my verse to constancy confined,
One thing expressing, leaves out difference.
'Fair, kind and true' is all my argument,
'Fair, kind, and true' varying to other words;
And in this change is my invention spent,
Three themes in one, which wondrous scope affords.
'Fair, kind, and true,' have often lived alone,
Which three till now never kept seat in one.

Sonet 105

Văzând că-i scriu doar lui, acelaşi, (cel
Ce-mi pare tată, fiu şi duh), mereu,
Să nu numiți iubirea mea un fel
De adorație: el nu-i un zeu.
Eu doar iubesc, cum azi, şi mâine: blând,
Din inimă, statornic, virtuos;
La el mi se opreşte orice gând,
Cusururi negăsindu-i. În frumos,
În adevăr, şi tot ce-i bun, îl cânt:
Cu ele trei, şi alte stihuri țes,
Sunt gânduri care curg dintr-un cuvânt
Ce poartă-n toate-un singur înțeles:
Iar dacă ieri icoană ruptă-au fost,
Îşi regăsiră-n el sublimul rost.

William Shakespeare

Sonnets. Sonete. Parallel Texts.

Translated into Romanian by Radu Ştefănescu

148

Sir John Gilbert: The Plays of William Shakespeare

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CVI

When in the chronicle of wasted time
I see descriptions of the fairest wights,
And beauty making beautiful old rhyme
In praise of ladies dead and lovely knights,
Then, in the blazon of sweet beauty's best,
Of hand, of foot, of lip, of eye, of brow,
I see their antique pen would have express'd
Even such a beauty as you master now.
So all their praises are but prophecies
Of this our time, all you prefiguring;
And, for they look'd but with divining eyes,
They had not skill enough your worth to sing:
For we, which now behold these present days,
Had eyes to wonder, but lack tongues to praise.

Sonet 106

Tot zăbovind prin cronici din vechime
M-au fermecat prințese, cavaleri,
Cu mândru chip, ce spre viitorime
Trimis-au versul barzilor de ieri.
Văzut-am culmea dulce-a frumuseții
Din buze, brațe, ochi, picioare, frunți.
De-ai fi trăit atunci, o, toți poeții
Te-ar fi cântat, canoanele să-nfrunți!
De fapt, sorbeau din tine—profeție
A frumuseții pure—ce-o visau,
Dar n-aveau har destul, căci făr' să-ți ştie
Splendorile, ei doar te bănuiau.
Degeaba te privim, cei hărăziți
A te avea, căci amuțim, vrăjiți...

CVII

Not mine own fears, nor the prophetic soul
Of the wide world dreaming on things to come,
Can yet the lease of my true love control,
Supposed as forfeit to a confined doom.
The mortal moon hath her eclipse endured
And the sad augurs mock their own presage;
Incertainties now crown themselves assured
And peace proclaims olives of endless age.
Now with the drops of this most balmy time
My love looks fresh, and death to me subscribes,
Since, spite of him, I'll live in this poor rhyme,
While he insults o'er dull and speechless tribes:
  And thou in this shalt find thy monument,
  When tyrants' crests and tombs of brass are spent.

Sonet 107

Nu ştie-al lumii vis prorocitor
Cât dăinuie ce-i drag şi-adevărat,
Şi nici chiar eu nu ştiu, când mă măsor
Cu spaimele... Vezi, Luna a-ndurat
Eclipse mii, şi totuşi haine noi
Şi-a pus, în ciuda celor care vin
Cu profeții de care râd apoi.
Începe era crengii de măslin!
În stropii-acestui parfumat văzduh
În care Moartea s-a supus, exulți;
Eu m-am ascuns în vers, în timp ce-un duh
Ne'ndurător îi seceră pe mulți.
Când falnice statui s-or prăbuşi,
Şi tu în el te vei adăposti...

CVIII

What's in the brain that ink may character
Which hath not figured to thee my true spirit?
What's new to speak, what new to register,
That may express my love or thy dear merit?
Nothing, sweet boy; but yet, like prayers divine,
I must, each day say o'er the very same;
Counting no old thing old, thou mine, I thine,
Even as when first I hallow'd thy fair name.
So that eternal love in love's fresh case
Weighs not the dust and injury of age,
Nor gives to necessary wrinkles place,
But makes antiquity for aye his page,
  Finding the first conceit of love there bred
  Where time and outward form would show it dead.

Sonet 108

Din ce-am în suflet, şi se poate scrie,
A mai rămas ceva de spus, iubire?
Mai e vreo strună cunoscută mie
Sa nu o fi atins? O, dulce mire
Al tinereții mele, nu-i niciuna...
Doar buzele deschise-a rugăciune
Şoptind că-ți sunt, la fel, că-mi eşti, întruna,
Ca-n ziua sfântă când ți-am zis pe nume!
Eternă e iubirea mea, nu-i pasă
De adormirea pielii încrețite...
Ea încă scrie-n pagina rămasă
Din cartea vremilor, te-nvie, şi te
Descoperă cu-acelaşi farmec sfânt
Chiar dacă ani te cheamă spre pământ...

CIX

O, never say that I was false of heart,
Though absence seem'd my flame to qualify.
As easy might I from myself depart
As from my soul, which in thy breast doth lie:
That is my home of love: if I have ranged,
Like him that travels I return again,
Just to the time, not with the time exchanged,
So that myself bring water for my stain.
Never believe, though in my nature reign'd
All frailties that besiege all kinds of blood,
That it could so preposterously be stain'd,
To leave for nothing all thy sum of good;
For nothing this wide universe I call,
Save thou, my rose; in it thou art my all.

Sonet 109

Iubite, nici cu gândul nu te-nşel
Când sunt plecat! Cum aş putea să rup
Din mine sufletul, ascuns şi el
În pieptul tău, ce ne e casă, trup?
Mai hoinăresc şi eu, pe unde-apuc,
Dar tot iubind mă-ntorc, şi nu târziu.
Păcatu-mi spăl în apa ce-o aduc
Şi singur mă dezleg... Aşa-i, sunt fiu
De Evă ispitită, sânge, os,
Şi slab, e drept, dar nu-ntr-atât nebun
Să mi te schimb cu raiul mincinos
Al altuia. Eşti tot ce am... Îţi spun,
N-am altă rugă-n lume: neatins
Păstrează-te, o, roză, restu-i stins...

William Shakespeare

Sonnets. Sonete. Parallel Texts.

Translated into Romanian by Radu Ştefănescu

153

Alfred Elmore: Romeo and Juliet

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro

The University of Bucharest. 2015

CX

Alas, 'tis true I have gone here and there
And made myself a motley to the view,
Gored mine own thoughts, sold cheap what is most dear,
Made old offences of affections new;
Most true it is that I have look'd on truth
Askance and strangely: but, by all above,
These blenches gave my heart another youth,
And worse essays proved thee my best of love.
Now all is done, have what shall have no end:
Mine appetite I never more will grind
On newer proof, to try an older friend,
A god in love, to whom I am confined.
  Then give me welcome, next my heaven the best,
  Even to thy pure and most most loving breast.

Sonet 110

Aşa-i! am hoinărit ca un nebun,
Şi-am risipit averi în patru zări
Să cuceresc amici de-o zi şi un
Păcat mai nou pe salba cu trădări...
Iubirea am privit-o cu dispreț,
Dar din desfrâu am dobândit folos,
Înțelegând, prietene, că preț
De ai, eu nu ți l-am ştiut! Milos
De eşti, primeşte-mă-napoi, în veci
Voi ține-n frâu ispitele! Dovezi
Nu-mi trebuie de-acum: că zeii-ntreci
În dragoste aflat-am... Să mă crezi
Când spun că trupul tău mi-e rai sortit,
Şi să mă strângi la piept, de bun venit.

CXI

O, for my sake do you with Fortune chide,
The guilty goddess of my harmful deeds,
That did not better for my life provide
Than public means which public manners breeds.
Thence comes it that my name receives a brand,
And almost thence my nature is subdued
To what it works in, like the dyer's hand:
Pity me then and wish I were renew'd;
Whilst, like a willing patient, I will drink
Potions of eisel 'gainst my strong infection
No bitterness that I will bitter think,
Nor double penance, to correct correction.
  Pity me then, dear friend, and I assure ye
  Even that your pity is enough to cure me.

Sonet 111

Mai bine ceartă-mi soarta pământească,
Zeiță a pedepselor, ce-n loc
De fire-aleasă, îmi dădu o mască
De cabotin... Al stirpei nenoroc
Îl port şi azi în numele de sclav
Ce-mi silui natura, făr' să ştiu,
Precum boiaua palma de zugrav
Purtând o haină de-mprumut. Să-nviu
M-ai face de mi-ai arăta blândețe:
Aş bea din leacul ciumei împăcat,
Şi miere-ar fi, ca trupul meu să-nvețe
Pedeapsa ce din milă i s-a dat.
Prietene, ți-o jur, tămăduit
Pe loc aş fi, ştiindu-mă iubit…

CXII

Your love and pity doth the impression fill
Which vulgar scandal stamp'd upon my brow;
For what care I who calls me well or ill,
So you o'er-green my bad, my good allow?
You are my all the world, and I must strive
To know my shames and praises from your tongue:
None else to me, nor I to none alive,
That my steel'd sense or changes right or wrong.
In so profound abysm I throw all care
Of others' voices, that my adder's sense
To critic and to flatterer stopped are.
Mark how with my neglect I do dispense:
   You are so strongly in my purpose bred
   That all the world besides methinks are dead.

Sonet 112

Să mă rănească vorba de ocară
Când dragostea-i de toate mai presus
Şi vindecă stigmate? Să mă doară
Tot ce în spate bârfele mi-au pus?
Eşti legea mea, a lor îmi e nedreaptă,
Iar în afara ta, pedeapsă nu-i.
Tu singur poți să mă dezlegi de faptă;
De-s bun sau rău, nu-i treaba nimănui.
M-am lepădat de alte voci, m-apasă
O laudă sau un blestem, la fel.
In iad le-am zăvorât, să nu mai iasă,
Şi-urechile mi-astup: tu eşti acel
A cărui judecată o ascult,
Ei, spectre ce hulesc, nimic mai mult.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
157

John Massey Wright

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXIII

Since I left you, mine eye is in my mind;
And that which governs me to go about
Doth part his function and is partly blind,
Seems seeing, but effectually is out;
For it no form delivers to the heart
Of bird of flower, or shape, which it doth latch:
Of his quick objects hath the mind no part,
Nor his own vision holds what it doth catch:
For if it see the rudest or gentlest sight,
The most sweet favour or deformed'st creature,
The mountain or the sea, the day or night,
The crow or dove, it shapes them to your feature:
  Incapable of more, replete with you,
  My most true mind thus makes mine eye untrue.

Sonet 113

Mai văd cu inima, de când m-am dus
Şi nu te am aici, căci micul soare
Din ochii mei de carne a apus,
Deşi mai pune încă în tipare
Ce minții i le dă, stăruitor,
Lumina florilor ce-i stau în față,
Ca altădat'; dar formele îi mor,
Căci inima de altceva se-agață,
Şi tot ce i se-arată, chipeş, slut,
Amiază, noapte, val de mare, stâncă,
Un porumbel, un corb, în ce-a ştiut
Mai bine, chipul tău, ea-l schimbă încă.
Atât mai poate ea, de tine plină:
Să mintă, însetată de lumină.

CXIV

Or whether doth my mind, being crown'd with you,
Drink up the monarch's plague, this flattery?
Or whether shall I say, mine eye saith true,
And that your love taught it this alchemy,
To make of monsters and things indigest
Such cherubins as your sweet self resemble,
Creating every bad a perfect best,
As fast as objects to his beams assemble?
O,'tis the first, 'tis flattery in my seeing,
And my great mind most kingly drinks it up:
Mine eye well knows what with his gust is 'greeing,
And to his palate doth prepare the cup:
  If it be poison'd, 'tis the lesser sin
  That mine eye loves it and doth first begin.

Sonet 114

Sau poate inima luă, flatată,
Năravul regilor... Sau poate-o fi
Adevărat ce ochiul îi arată?
Să fie el stăpân pe alchimii,
Şi demonii-n arhangheli îi preface,
Asemeni ție, chipul ce-l sărut,
Desăvârşind în treacăt, cum îi place
Şi inimii, ce e vulgar şi slut?
A lui e vina! Ea, îndrăgostita,
Că-i lacomă de laude, bău
Din cupa cu iluzii, dar ispita
E-a lui, că-i ştie gustul dulce: tu.
De-a fost otravă-n ea, păcate nu-s:
I-o fi plăcut, că primul s-a supus…

CXV

Those lines that I before have writ do lie,
Even those that said I could not love you dearer:
Yet then my judgment knew no reason why
My most full flame should afterwards burn clearer.
But reckoning time, whose million'd accidents
Creep in 'twixt vows and change decrees of kings,
Tan sacred beauty, blunt the sharp'st intents,
Divert strong minds to the course of altering things;
Alas, why, fearing of time's tyranny,
Might I not then say 'Now I love you best,'
When I was certain o'er incertainty,
Crowning the present, doubting of the rest?
  Love is a babe; then might I not say so,
  To give full growth to that which still doth grow?

Sonet 115

Din tot ce-am scris, mințit-am într-un rând:
"Mai mult de-atât nu cred să pot iubi!"
Aşa citeam în jarul fumegând
Ce îmi jura că nu-s văpăi mai vii...
Vedeam cum Timpul curge, cum peceți
Pe schimbătoare legi monarhii pun,
Cum mint iubiții oarbe tinereți,
Cum se preface farmecul în scrum...
O, vai! De coasa vremii-nfricoşat,
De ce n-am spus "Azi, te iubesc cât pot",
Ferit de îndoială? Aş fi dat
Pe-o zi sublimă, viața mea de tot...
Dar cum să treci de-a dragostei poruncă,
Ştiind că-i un copil, şi creşte încă?

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
161

Eugène Delacroix: Hamlet and Horatio in the Graveyard

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXVI

Let me not to the marriage of true minds
Admit impediments. Love is not love
Which alters when it alteration finds,
Or bends with the remover to remove:
O no! it is an ever-fixed mark
That looks on tempests and is never shaken;
It is the star to every wandering bark,
Whose worth's unknown, although his height be taken.
Love's not Time's fool, though rosy lips and cheeks
Within his bending sickle's compass come:
Love alters not with his brief hours and weeks,
But bears it out even to the edge of doom.
If this be error and upon me proved,
I never writ, nor no man ever loved.

Sonet 116

Nu-i piedică să rupă cununia
Acelor firi ce gându-şi simt pereche.
Nu-i dragoste, când nestatornicia
E plata oarbă-a alteia, mai veche.
O, nu! Iubirea e un far, veghează
Şi negura o sparge, când spre casă
Luntraşi pribegi comoara-şi duc, i-o rază
Din Steaua Nordului... Şi nici nu-şi lasă
Copiii în ocara vremuirii,
Deşi sub coasa Timpului păleşte
Obrazul fraged, buza dulce... Mirii
Şi-i poartă peste veac, şi-i povesteşte.
De-mi dovediți că mint, mă plec oricui:
N-am scris nimic, şi nici iubire nu-i.

CXVII

Accuse me thus: that I have scanted all
Wherein I should your great deserts repay,
Forgot upon your dearest love to call,
Whereto all bonds do tie me day by day;
That I have frequent been with unknown minds
And given to time your own dear-purchased right;
That I have hoisted sail to all the winds
Which should transport me farthest from your sight.
Book both my wilfulness and errors down,
And on just proof surmise accumulate;
Bring me within the level of your frown,
But shoot not at me in your waken’d hate;
  Since my appeal says I did strive to prove
  The constancy and virtue of your love.

Sonet 117

O, ceartă-mă că nu-ți invoc mai des
Iubirea—cea mai scumpă dintre toate,
Că rău plătesc din harul ce-am cules,
Şi firii-ți dulci am datorii uitate,
Că vremea ta o cheltui hoinărind
Cu venetici, pe apele viclene,
Cu pânze ce de orice vânt se prind,
Departe, spre ispite pământene...
Mărturisit-am tot, ca tot să scrii,
Păcate noi şi vechi! O, mi te-ncruntă,
Că ură ți-am trezit, dar nu grăbi
A-ți arunca săgeata, şi mă-nfruntă
Cu mila doar: am vrut să ştiu tăria
Iubirii tale, şi statornicia...

CXVIII

Like as, to make our appetites more keen,
With eager compounds we our palate urge,
As, to prevent our maladies unseen,
We sicken to shun sickness when we purge;
Even so, being full of your ne'er-cloying sweetness,
To bitter sauces did I frame my feeding;
And, sick of welfare, found a kind of meetness
To be diseased ere that there was true needing.
Thus policy in love, to anticipate
The ills that were not, grew to faults assured,
And brought to medicine a healthful state
Which, rank of goodness, would by ill be cured;
But thence I learn, and find the lesson true,
Drugs poison him that so fell sick of you.

Sonet 118

Aşa cum gustul ni-l trezim punând
Pe vârful limbii firul de boia,
Iar boala iartă pântecul flămând
Şi curăţat de pofte vechi, aşa
Sorbeam şi eu, sătul de-un dulce boi,
Amarul unui chip de tot străin,
Şi-mbolnăvit de bine,-n boli mai noi
Mă ascundeam, să fug de primul chin;
Greşeam păzind iubirea când, setos,
Îi profeţeam dezgustul, şi, nebun,
Doftoriceam cu rău ce-i sănătos!
Din toate astea-am învăţat, şi-mi spun
Că leacurile minţii-s otrăvite:
Mai mult bolnav de tine sunt, iubite.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
165

John Faed: Shakespeare and His Friends at the Mermaid Tavern

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXIX

What potions have I drunk of Siren tears,
Distill'd from limbecks foul as hell within,
Applying fears to hopes and hopes to fears,
Still losing when I saw myself to win!
What wretched errors hath my heart committed,
Whilst it hath thought itself so blessed never!
How have mine eyes out of their spheres been fitted
In the distraction of this madding fever!
O benefit of ill! now I find true
That better is by evil still made better;
And ruin'd love, when it is built anew,
Grows fairer than at first, more strong, far greater.
So I return rebuked to my content
And gain by ill thrice more than I have spent.

Sonet 119

Licori drăceşti am înghițit, mă tem...
Tot ce câştig se dovedeşte-a fi
O pierdere, nădejdea mi-e blestem,
Şi fricile balsam! O, ce prostii
Mai poate face-o inimă, chiar când
I se deschide raiul! Ce smintit
Acest delir al ochilor lăsând
Orbite goale pentr-un zbor mințit...
Dar bine face răul uneori!
Caci dragostea-i ruină-acum şi pot
Cu har înalt şi alte ursitori,
S-o veşnicesc cu noi puteri... De tot
Mă-ntorc la casa mea! Ce-am cheltuit
În rău, voi scoate-n bine, întreit.

CXX

That you were once unkind befriends me now,
And for that sorrow, which I then did feel
Needs must I under my transgression bow,
Unless my nerves were brass or hammer'd steel.
For if you were by my unkindness shaken,
As I by yours, you've pass'd a hell of time;
And I, a tyrant, have no leisure taken
To weigh how once I suffered in your crime.
O, that our night of woe might have remember'd
My deepest sense, how hard true sorrow hits,
And soon to you, as you to me, then tender'd
The humble salve which wounded bosoms fits!
  But that your trespass now becomes a fee;
  Mine ransoms yours, and yours must ransom me.

Sonet 120

Lovit-ai primul, n-a durut puțin,
Dar amintindu-mi, parcă mai uşor
Îmi e acum, lovind şi eu, să-mi țin
Plecată fruntea, şi să te implor.
De-ai suferit ca mine, veşnicii
Ai petrecut în iad, când eu, tiran,
O clipă nu gândeam a-mi cântări
Durerile... O, de-aş putea să am
În suflet urma nopții de tristeți
În care-am plâns în doi, şi-adânc, să tac,
S-aud cum rupe chinul, să mă ierți
Cum am iertat şi eu, să-ți fiu de leac,
Să cumpăr, dar, ce e de neiertat,
Păcatul tău plătind al meu păcat.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXXI

‘Tis better to be vile than vile esteem’d,
When not to be receives reproach of being,
And the just pleasure lost, which is so deem’d
Not by our feeling but by others’ seeing:
For why should others’ false adulterate eyes
Give salutation to my sportive blood?
Or on my frailties why are frailer spies,
Which in their wills count bad what I think good?
No, I am that I am, and they that level
At my abuses reckon up their own:
I may be straight, though they themselves be bevel;
By their rank thoughts my deeds must not be shown;
  Unless this general evil they maintain,
  All men are bad, and in their badness reign.

Sonet 121

Mai bine rău cel ce se naşte bun,
Şi-i ponegrit de toți—aşa se zice;
Oglinda lumii-i strâmbă, şi oricum
Îl va schimonosi: de ce complice
Să fiu cu ochiul unui desfrânat
Ce vede-n sânge cald o rea pornire?
De ce să intre-un slab, neruşinat,
În viața mea, zicând că-s slab din fire?
Eu sunt ce sunt; ei doar se oglindesc
În talpa mea, când rătăcesc prin tină...
Eu pot fi drept, ei nu, căci prea lumesc
E gândul lor, să îmi găsească vină,
Da-n lumea asta, cârmuită-n veci
De mârşăvii, ei prinț te ung, de treci...

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
169

William Bell Scott: Ariel and Caliban

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXXII

Thy gift, thy tables, are within my brain
Full character'd with lasting memory,
Which shall above that idle rank remain,
Beyond all date, even to eternity:
Or at the least, so long as brain and heart
Have faculty by nature to subsist;
Till each to razed oblivion yield his part
Of thee, thy record never can be miss'd.
That poor retention could not so much hold,
Nor need I tallies thy dear love to score;
Therefore to give them from me was I bold,
To trust those tables that receive thee more:
   To keep an adjunct to remember thee
   Were to import forgetfulness in me.

Sonet 122

Aici ascuns-am vorbele pe care
Mi le-ai trimis: sub frunte, ca o carte.
Pe foaia albă slova-i muritoare,
Dar mintea mea o duce mai departe,
Măcar atât cât i-a fost dat, puţinul
Îngăduit pe-acest pământ de Fire,
Cât mi-s uitat de moarte, şi tainul
Uitarea nu şi-a rupt din amintire.
Memoria păstrează, nu condeiul,
Şi nici răboj nu-i trebuie, să ştie
Cât a iubit! Aşa găsii temeiul
S-arunc o scumpă coală de hârtie.
De-aş fi păstrat-o, ar fi fost toiag
Drumeţului uitând de chipul drag...

CXXIII

No, Time, thou shalt not boast that I do change:
Thy pyramids built up with newer might
To me are nothing novel, nothing strange;
They are but dressings of a former sight.
Our dates are brief, and therefore we admire
What thou dost foist upon us that is old;
And rather make them born to our desire
Than think that we before have heard them told.
Thy registers and thee I both defy,
Not wondering at the present nor the past,
For thy records and what we see doth lie,
Made more or less by thy continual haste.
This I do vow and this shall ever be;
I will be true, despite thy scythe and thee.

Sonet 123

Nu, Vreme, nu-ți sunt rob: adevărat,
Doar tu mai poți să 'nalți o piramidă,
Dar asta nu mă mişcă; tot uscat
E faraonu-n noua lui hlamidă...
La tot ce-i vechi ne minunăm, crezând
Că ne-a fost dat. Suflarea ni-i grăbită.
Ne-ai învățat că toate câte sunt
Ne aparțin, dar cartea-i măsluită.
O, te desfid cu tot ce îmi aduci!
Trecut, prezent, nu-mi spun nimic. Nebună
E goana ta meşteşugind năluci,
Iar tot ce văd, am mai văzut: minciună.
Un lucru doar, mă jur, în veci îți scapă:
Credința mea, precum uleiu-n apă.

CXXIV

If my dear love were but the child of state,
It might for Fortune's bastard be unfather'd'
As subject to Time's love or to Time's hate,
Weeds among weeds, or flowers with flowers gather'd.
No, it was builded far from accident;
It suffers not in smiling pomp, nor falls
Under the blow of thralled discontent,
Whereto the inviting time our fashion calls:
It fears not policy, that heretic,
Which works on leases of short-number'd hours,
But all alone stands hugely politic,
That it nor grows with heat nor drowns with showers.
To this I witness call the fools of time,
Which die for goodness, who have lived for crime.

Sonet 124

Bastard al Sorţii veşnic schimbătoare,
Ar fi acum iubirea-mi, în palate
De mi s-ar fi născut: o dulce floare,
Sau bălărie-n drum, umilă, poate.
Dar nu mi-o ştiu plămada întâmplării:
Ea nu se-nclină celor de la cârmă,
Şi nu învaţă lacrima uitării,
Ca răzvrătiţii-n temniţa din urmă.
De mreaja uneltirii o fereşte
Înţelepciunea; crede doar în faptă.
Amiaza însorită n-o sporeşte
Şi n-o doboară ploile: aşteaptă.
Mi-s martori ticăloşii fără vini,
Ieşind, pios, din vieţi de asasini.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
173

Joseph Noel Paton: Caliban

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXXV

Were 't aught to me I bore the canopy,
With my extern the outward honouring,
Or laid great bases for eternity,
Which prove more short than waste or ruining?
Have I not seen dwellers on form and favour
Lose all, and more, by paying too much rent,
For compound sweet forgoing simple savour,
Pitiful thrivers, in their gazing spent?
No, let me be obsequious in thy heart,
And take thou my oblation, poor but free,
Which is not mix'd with seconds, knows no art,
But mutual render, only me for thee.
Hence, thou suborn'd informer! a true soul
When most impeach'd stands least in thy control.

Sonet 125

N-aş fi putut şi eu să 'nalț cetăți
Ce se-nfrățesc cu pulberea, o sută?
Sau baldachinul regilor netoți
Să-l port cu umilință prefăcută?
Dar oare nu văzusem cum trufia
Plătind mai mult, îşi cumpără spoiala,
Cum îşi ucide gustul lăcomia,
Şi cum păcatul îşi contemplă fala?
Ba da. Şi de-asta mă supun doar ție.
Îți sunt ofrandă, ia-mă, sunt curat
De orice vicleşug. Te dă! Să fie
Acelaşi preț cu care m-ai luat...
Iscoadă, piei! Mă tot acuzi de crime,
Dar nu o să mă poți avea, străine.

CXXVI

O thou, my lovely boy, who in thy power
Dost hold Time's fickle glass, his sickle, hour;
Who hast by waning grown, and therein show'st
Thy lovers withering as thy sweet self grow'st;
If Nature, sovereign mistress over wrack,
As thou goest onwards, still will pluck thee back,
She keeps thee to this purpose, that her skill
May time disgrace and wretched minutes kill.
Yet fear her, O thou minion of her pleasure!
She may detain, but not still keep, her treasure:
  Her audit, though delay'd, answer'd must be,
  And her quietus is to render thee.

Sonet 126

În boiu-ți chipeş ornice nu bat
Şi coasele se frâng, o, drag băiat
Ce te înalți când dragii tăi se scurg,
Pălind încet, ca soarele-n amurg…
Dar dacă Firea urmele ți-a şters,
Şi din ce-i viu, pe tine te-a ales
Tipar sublim, în singurul ei vis
Ferit de legea clipei—ce-a ucis,
Tu teme-te: o jucărie-i eşti!
Ea poate-ascunde, nu păzi; cereşti
Sunt legile ce-ascultă, şi cândva
La Judecată-n schimb ea te va da.

CXXVII

In the old age black was not counted fair,
Or if it were, it bore not beauty's name;
But now is black beauty's successive heir,
And beauty slander'd with a bastard shame:
For since each hand hath put on nature's power,
Fairing the foul with art's false borrow'd face,
Sweet beauty hath no name, no holy bower,
But is profaned, if not lives in disgrace.
Therefore my mistress' brows are raven black,
Her eyes so suited, and they mourners seem
At such who, not born fair, no beauty lack,
Slandering creation with a false esteem:
  Yet so they mourn, becoming of their woe,
  That every tongue says beauty should look so.

Sonet 127

Pe vremuri, ochii ei strălucitori
Şi negri n-ar fi fost la preț; ei plac
Abia acum, dar nobilei culori
Îi duce şi blestemul: sluții fac
Cu artă falsă-un chip de împrumut
Şi îi uzurpă Firii dreptul sfânt
De-a dărui frumos, iar cel născut
Cu farmec e-n dizgrație, şi-nfrânt
De impostura măştii. De-asta poartă
Podoaba întunericului: plâng
De mila celor văduviți de soartă,
Ce profanează-n visul lor nătâng
Sublimul: şi sunt negri, să le-arate
Tristețea frumuseții-adevărate.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
177

Henry Fuseli Swiss: Prospero, Caliban and Miranda

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXXVIII

How oft, when thou, my music, music play'st,
Upon that blessed wood whose motion sounds
With thy sweet fingers, when thou gently sway'st
The wiry concord that mine ear confounds,
Do I envy those jacks that nimble leap
To kiss the tender inward of thy hand,
Whilst my poor lips, which should that harvest reap,
At the wood's boldness by thee blushing stand!
To be so tickled, they would change their state
And situation with those dancing chips,
O'er whom thy fingers walk with gentle gait,
Making dead wood more blest than living lips.
  Since saucy jacks so happy are in this,
  Give them thy fingers, me thy lips to kiss.

Sonet 128

Aş vrea sa fiu sub mâna ta clavirul,
De nu, măcar o clapă, să te-ascult
Când degetele-ţi dulci mă vor, şi birul
Să ţi-l plătesc cu sărutări... cer mult?
Roşesc de ciudă! Aşchia răsfaţă
Parfumul pielii tale c-un sărut
La fiecare notă, struna-i hoaţă,
Iar buzele-mi tânjesc! De-aş fi avut
Un trup de lemn, mi-ar fi la fel belşugul
Şi-aş face schimb cu micul ticălos,
Ce-i ştie mâinii tale meşteşugul
De-a învia ce-i mort! Mărinimos
Voi fi de azi: rămână el cu toate,
Eu doar stăpân pe buze-nmiresmate...

CXXIX

The expense of spirit in a waste of shame
Is lust in action; and till action, lust
Is perjured, murderous, bloody, full of blame,
Savage, extreme, rude, cruel, not to trust,
Enjoy'd no sooner but despised straight,
Past reason hunted, and no sooner had
Past reason hated, as a swallow'd bait
On purpose laid to make the taker mad;
Mad in pursuit and in possession so;
Had, having, and in quest to have, extreme;
A bliss in proof, and proved, a very woe;
Before, a joy proposed; behind, a dream.
All this the world well knows; yet none knows well
To shun the heaven that leads men to this hell.

Sonet 129

Dorința trupului—o irosire
A spiritului adormit, sperjură,
Sălbatică, şi dincolo de fire
Neruşinată, ce-o-mplineşti cu ură,
De tine însuți dezgustat; o nadă
A bestiei ce nu-ți ascultă mintea,
Prosteşte înghițită, stând dovadă
Smintelii ce te-mpinge înaintea
Pierzaniei: având, să n-ai; o vrere
Stârnită de o dulce aşteptare,
Urmată de extaz, apoi durere:
Neantul absolut, minciuna care
Te duce-n iad, ştii bine, da-i eşti rob,
Şi o urmezi ascultător, neghiob.

CXXX

My mistress' eyes are nothing like the sun;
Coral is far more red than her lips' red;
If snow be white, why then her breasts are dun;
If hairs be wires, black wires grow on her head.
I have seen roses damask'd, red and white,
But no such roses see I in her cheeks;
And in some perfumes is there more delight
Than in the breath that from my mistress reeks.
I love to hear her speak, yet well I know
That music hath a far more pleasing sound;
I grant I never saw a goddess go;
My mistress, when she walks, treads on the ground:
   And yet, by heaven, I think my love as rare
   As any she belied with false compare.

Sonet 130

Nu-i niciun soare-n ochii doamnei mele...
De jar e buza ei—cărbune stins.
Cosița—sârmă, drept e, în inele,
Iar sânii oacheşi, parcă înadins.
În roz şi alb văzut-am roze, sute,
Dar, vai, niciuna în obrajii ei;
M-au desfătat odoruri mai plăcute
Decât respiră dânsa de-obicei...
E dulce glasu-i, totuşi o vioară
Îmi pare că vorbeşte mai frumos,
Şi n-am habar zeițele cum zboară,
Dar ei, cum văd, pământu-i de folos.
Pe zei, poeții mint! Atât mai zic:
Ca ea, pe lumea asta nu-i nimic...

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
181

William Maw Egley: Prospero and Miranda

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXXXI

Thou art as tyrannous, so as thou art,
As those whose beauties proudly make them cruel;
For well thou know'st to my dear doting heart
Thou art the fairest and most precious jewel.
Yet, in good faith, some say that thee behold
Thy face hath not the power to make love groan:
To say they err I dare not be so bold,
Although I swear it to myself alone.
And, to be sure that is not false I swear,
A thousand groans, but thinking on thy face,
One on another's neck, do witness bear
Thy black is fairest in my judgment's place.
In nothing art thou black save in thy deeds,
And thence this slander, as I think, proceeds.

Sonet 131

Te porţi ca un tiran, trufaşă, crudă,
Ca orice chip frumos, vânzându-şi harul;
O perlă eşti, iubirea mea zăludă,
Dar scump te dai, şi cu dispreţ... Hotarul
Sublimului a fost atins la tine:
Se spune că n-ai fi defel frumoasă!
Pe legea mea, tu poţi trezi suspine
Şi-n bolovani... Dar tac şi nici nu-mi pasă…
Te văd o dată, şi oftez de-o mie,
Şi frică mi-e că gândul mă trădează.
Nu-s toate astea oare mărturie
Că te ador, întunecată-mi rază?
Curată-n frumuseţe, neagră-n faptă,
De-aici se trage mincinoasa şoaptă.

CXXXII

Thine eyes I love, and they, as pitying me,
Knowing thy heart torments me with disdain,
Have put on black and loving mourners be,
Looking with pretty ruth upon my pain.
And truly not the morning sun of heaven
Better becomes the grey cheeks of the east,
Nor that full star that ushers in the even
Doth half that glory to the sober west,
As those two mourning eyes become thy face:
O, let it then as well beseem thy heart
To mourn for me, since mourning doth thee grace,
And suit thy pity like in every part.
Then will I swear beauty herself is black
And all they foul that thy complexion lack.

Sonet 132

Adânc mi-e chinul, doamnă, dar nătâng:
Când ochii-ți dragi, văzându-mă, îşi pun
Veşmânt cernit, şăgalnic, şi mă plâng,
Îmi pare că mă cheamă din surghiun...
Pe legea mea, nu-i soare mai aprins
Pe-obrazul cenuşiu al dimineții,
Şi nici o stea, când soarele s-a stins,
Nu binecuvântează nopți, cum feții
Acesteia-i e potrivit bocitul!
Păi, las-atunci şi inima-ți, în jale
A-i însoți, şi plânge-ți osânditul
Cu toate părțile făpturii tale,
Să pot jura că negru-i doar frumos,
Iar restul tot, mizer şi mincinos...

CXXXIII

Beshrew that heart that makes my heart to groan
For that deep wound it gives my friend and me!
Is't not enough to torture me alone,
But slave to slavery my sweet'st friend must be?
Me from myself thy cruel eye hath taken,
And my next self thou harder hast engross'd:
Of him, myself, and thee, I am forsaken;
A torment thrice threefold thus to be cross'd.
Prison my heart in thy steel bosom's ward,
But then my friend's heart let my poor heart bail;
Whoe'er keeps me, let my heart be his guard;
Thou canst not then use rigor in my gaol:
  And yet thou wilt; for I, being pent in thee,
  Perforce am thine, and all that is in me.

Sonet 133

Mă ai întreg, ispită fără leac,
De ce mai vrei un rob? Ca îndoit
Să plâng? Sau de-un prieten mai sărac,
De cel mai dulce, să mă vezi hulit?
De mine însumi astfel m-ai furat,
Robindu-mi-l, că-n el sălăşluiam.
De el, de mine şi de tine-s dat
Uitării astfel, întreit... O, n-am
De-ales decât o temniță, a ta,
Nu pot fugi, deci pune-mă străjer
La inima-i, sau ia-mă gaj cumva,
Şi lasă-mi-l, atâta îți mai cer;
Deşi, mă tem, să-l doară îi e scris,
'Lăuntrul tău, cu el în mine-nchis.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
185

Alfred Fowler Patten: Miranda and Prospero Meeting Ferdinand

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXXXIV

So, now I have confess'd that he is thine,
And I myself am mortgaged to thy will,
Myself I'll forfeit, so that other mine
Thou wilt restore, to be my comfort still:
But thou wilt not, nor he will not be free,
For thou art covetous and he is kind;
He learn'd but surety-like to write for me
Under that bond that him as fast doth bind.
The statute of thy beauty thou wilt take,
Thou usurer, that put'st forth all to use,
And sue a friend came debtor for my sake;
So him I lose through my unkind abuse.
Him have I lost; thou hast both him and me:
He pays the whole, and yet am I not free.

Sonet 134

De-acum e-al tău, de ce s-o mai ascund,
Mai mult de-atât, mă ții zălog, vezi bine.
Mă leg să-ți beau otrava pân' la fund,
Dar lasă-mi-l... măcar să mă aline.
Oare-ai s-o faci? Îl ştiu mărinimos,
Iar tu, de pofte plină, hrăpăreață;
În numele-mi el jură doar, frumos,
Pecetluind robia mea de-o viață,
Iar tu, cămătăreasă ne'ntrecută,
Ce înmulțeşti atât de dulce-un ban,
Dobândă-i ceri la un sărut, o sută,
Şi am să-l pierd. Mă-ntreb de îl mai am...
În plasa ta, destinul ni-i mărunt,
Ne ai... el dă, iar eu tot rob îți sunt.

CXXXV

Whoever hath her wish, thou hast thy 'Will',
And 'Will' to boot, and 'Will' in overplus;
More than enough am I that vex thee still,
To thy sweet will making addition thus.
Wilt thou, whose will is large and spacious,
Not once vouchsafe to hide my will in thine?
Shall will in others seem right gracious,
And in my will no fair acceptance shine?
The sea all water, yet receives rain still
And in abundance addeth to his store;
So thou, being rich in 'Will,' add to thy 'Will'
One will of mine, to make thy large 'Will' more.
   Let no unkind, no fair beseechers kill;
   Think all but one, and me in that one 'Will'.

Sonet 135

Un dor, mai toate au; pe Will, doar tu,
Mistuitor, cu Will pe-ndestulate.
Mai mult decât un Will ți-aş fi, de nu
Mi l-ai goni; te-ar îndulci în toate...
Te-nduri, încăpătoare, să-l mai laşi
Măcar o dat', adăpostind în tine?
De ce le-ar fi oceanul tău sălaş
Doar altora, şi mie nu? Vezi bine,
Nici marea picăturii nu-i duşman,
Ci, lacomă, în mreaja ei o-nghite;
La fel mi-ar curge vrerea, cât mai am
Will deajuns, în largu-ți, pasămite.
Nu-i alunga pe toți ce Will îşi spun.
Îngăduie-i: în mine îi adun....

CXXXVI

If thy soul check thee that I come so near,
Swear to thy blind soul that I was thy 'Will,'
And will, thy soul knows, is admitted there;
Thus far for love my love-suit, sweet, fulfil.
'Will' will fulfil the treasure of thy love,
Ay, fill it full with wills, and my will one.
In things of great receipt with ease we prove
Among a number one is reckon'd none:
Then in the number let me pass untold,
Though in thy store's account I one must be;
For nothing hold me, so it please thee hold
That nothing me, a something sweet to thee:
  Make but my name thy love, and love that still,
  And then thou lovest me, for my name is 'Will'.

Sonet 136

Burzuluit ți-e gândul ca de frig,
Când te ating, dar zi-i: "E Will"!—să tacă.
Spre lauda iubirii să-l înfig,
Deschide-ți, doamnă, mult prea dulcea teacă,
S-o umple Will cu alți fârtați la fel,
Şi-alături lor, să-ți domolească jarul;
(Ştiut e că nu supără acel
Ce-adaugă, chiar dacă-i plin hambarul,
Că doar nu simți un bob stingher în sac).
Mă lasă deci, cu-acei deopotrivă
Să te-ndulcesc. Da, sunt nimic: nu fac
Decât să cresc în mâna-ți milostivă...
Fă numele acesta, "Will", icoană,
Şi-n veci mă vei iubi, că Will mă cheamă.

English School, 18th C: Prospero, Miranda and Ariel

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXXXVII

Thou blind fool, Love, what dost thou to mine eyes,
That they behold, and see not what they see?
They know what beauty is, see where it lies,
Yet what the best is take the worst to be.
If eyes, corrupt by over-partial looks
Be anchor'd in the bay where all men ride,
Why of eyes' falsehood hast thou forged hooks,
Whereto the judgment of my heart is tied?
Why should my heart think that a several plot
Which my heart knows the wide world's common place?
Or mine eyes seeing this, say this is not,
To put fair truth upon so foul a face?
In things right true my heart and eyes have erred,
And to this false plague are they now transferr'd.

Sonet 137

E vai şi-amar de ochii fericiți,
Când dragostea i-a învățat minciuna!
Sărmanii mei, frumosul nu-l mai ştiți?
Cred, v-ați smintit... Vi-i bine, rău, totuna?
V-a ispitit un port îndepărtat,
Dar n-ați văzut că-n el mai toți coboară?
De ce, inímă, ochilor te-ai dat?
Acum te au, pe viață te legară...
De ce te-ai amăgit c-acest pământ
E doar ăl tau, când geme de epave?
Nu ştii că-n mila lor ei pun veşmânt
Adevărat minciunilor suave?
Pe ce-am mai sfânt, v-ați înşelat cu toții,
Iubind pe necuratul, ca netoții.

CXXXVIII

When my love swears that she is made of truth
I do believe her, though I know she lies,
That she might think me some untutor'd youth,
Unlearned in the world's false subtleties.
Thus vainly thinking that she thinks me young,
Although she knows my days are past the best,
Simply I credit her false-speaking tongue:
On both sides thus is simple truth suppress'd.
But wherefore says she not she is unjust?
And wherefore say not I that I am old?
O, love's best habit is in seeming trust,
And age in love loves not to have years told:
Therefore I lie with her and she with me,
And in our faults by lies we flatter'd be.

Sonet 138

Ea jură că-i o sfântă! Cine-o crede?
Să-i spun că jură strâmb? O, n-are rost.
Sau poate-am chip de tânăr... cum se vede,
Încrezător muierii, crud şi prost.
O fi, n-o fi, mai am de-un ban speranţă,
Chiar dacă ştie că-s un pic răscopt,
Încerc să tac… O, adevăru-i zdreanţă!
Mă minte, o ajut aşa cum pot...
De ce nu-mi zice doamna că-i o poamă,
Iar eu, că-i sunt cu-naintaşii leat?
Iubirea din credinţă îşi ia hrană;
Batrânii-şi fug de ani, ca de-un păcat.
Şi uite-aşa, cu dulcile braşoave,
Ni-s nopţile mai lungi şi mai suave!

CXXXIX

O, call not me to justify the wrong
That thy unkindness lays upon my heart;
Wound me not with thine eye but with thy tongue;
Use power with power and slay me not by art.
Tell me thou lovest elsewhere, but in my sight,
Dear heart, forbear to glance thine eye aside:
What need'st thou wound with cunning when thy might
Is more than my o'er-press'd defense can bide?
Let me excuse thee: ah! my love well knows
Her pretty looks have been mine enemies;
And therefore from my face she turns my foes,
That they elsewhere might dart their injuries:
   Yet do not so; but since I am near slain,
   Kill me outright with looks and rid my pain.

Sonet 139

Să mi te iert? Cât poate să îndure
O inimă rănită-atât de crud?
De vrei să tai, cuvântul fă-l secure,
Dar nu mă mai privi! O, pot s-aud
Că nu ți-s drag, că altul ți-e icoana,
Dar te implor, când lângă tine stau,
Nu-l mai sorbi din ochi! Adâncă-i rana,
Şi inimile-nvinse ziduri n-au...
De-ar fi să iert, aş zice-aşa: "Ea ştie
Că ochii-i poartă sulițe de foc...
Ferindu-mă de ei, cu gingăşie,
Pe alții ea-i blagosloveşte-n loc"!
(Oricum, 's-aproape mort. Mai bine nu).
Priveşte-mă, să mor ferice. Tu...

Reginald Arthur: The Death of Cleopatra

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXL

Be wise as thou art cruel; do not press
My tongue-tied patience with too much disdain;
Lest sorrow lend me words, and words express
The manner of my pity-wanting pain.
If I might teach thee wit, better it were,
Though not to love, yet, love, to tell me so;
As testy sick men, when their deaths be near,
No news but health from their physicians know;
For, if I should despair, I should grow mad,
And in my madness might speak ill of thee:
Now this ill-wresting world is grown so bad,
Mad slanderers by mad ears believed be,
   That I may not be so, nor thou belied,
   Bear thine eyes straight, though thy proud heart go wide.

Sonet 140

Să nu-mi disprețuiești, trufaşă doamnă,
Răbdarea şi tăcerea; bine-ar fi
Să te fereşti de ele, căci îndeamnă
Durerile adânci a povesti...
Fii înțeleaptă, doamnă, nu fi crudă,
Făgăduieşte-mi trupul, chiar de minți;
Un muribund cerşeşte, vrea s-audă
Că va trăi: minciunile-s cuminți.
De disperare-aş da în limbuție,
Şi-aş răspândi o vorbă rea în târg,
Iar lumea-atât aşteaptă: cum se ştie,
Nebunii-nghit smintelile cu sârg.
În inima-ți flămândă, ştiu, nu-ncapi:
Struneşte-ți ochii dacă vrei să scapi...

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXLI

In faith, I do not love thee with mine eyes,
For they in thee a thousand errors note;
But 'tis my heart that loves what they despise,
Who in despite of view is pleased to dote;
Nor are mine ears with thy tongue's tune delighted,
Nor tender feeling, to base touches prone,
Nor taste, nor smell, desire to be invited
To any sensual feast with thee alone:
But my five wits nor my five senses can
Dissuade one foolish heart from serving thee,
Who leaves unsway'd the likeness of a man,
Thy proud hearts slave and vassal wretch to be:
Only my plague thus far I count my gain,
That she that makes me sin awards me pain.

Sonet 141

Pe legea mea, cusururi ai o sută,
Iar ochii mei te-alungă, dar de pază
Stă inima vasală, ce-ți sărută
Picioarele, şi ți se prosternează!
Urechea mea nu-ți înțelege glasul,
Şi pielea ta nu-mi pare de mătasă,
Iar gust, miros, s-ar cam feri de ceasul
Festinului cu trupul tău pe masă...
Degeaba! Simțuri cinci, şi gânduri toate
Nu sunt în stare inima s-oprească:
Ea-mi părăsi a trupului cetate,
În glorie pe-a ta s-o întregească...
Sunt singur, doar cu boala ce te cere,
Păcătuind. Iar tu-mi întorci durere.

CXLII

Love is my sin and thy dear virtue hate,
Hate of my sin, grounded on sinful loving:
O, but with mine compare thou thine own state,
And thou shalt find it merits not reproving;
Or, if it do, not from those lips of thine,
That have profaned their scarlet ornaments
And seal'd false bonds of love as oft as mine,
Robb'd others' beds' revenues of their rents.
Be it lawful I love thee, as thou lovest those
Whom thine eyes woo as mine importune thee:
Root pity in thy heart, that when it grows
Thy pity may deserve to pitied be.
  If thou dost seek to have what thou dost hide,
  By self-example mayst thou be denied!

Sonet 142

Greşesc iubindu-te, şi te-nţeleg:
Păzind virtutea, îmi urăşti păcatul
De-a îndrăzni să vreau... Iubind, te leg
De jindul trupului; dar vinovatul
Sunt numai eu? Te-ntreabă! Dacă da,
Guriţa ta să tacă, biata, las-o:
Păcate roz pecetluieşti cu ea
La fel ca mine, multe, mincinoaso.
De m-ai lăsa să te desfăt măcar
Cum tu pe alţii când te vrei râvnită,
Ti-ar încolţi în inimă un dar:
Al milei. Şi vei fi compătimită
La rândul tău, primind îndeajuns
Plăceri pe care-acum le ai pe-ascuns.

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
197

Frederic Leighton: Desdemona

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXLIII

Lo! as a careful housewife runs to catch
One of her feather'd creatures broke away,
Sets down her babe and makes an swift dispatch
In pursuit of the thing she would have stay,
Whilst her neglected child holds her in chase,
Cries to catch her whose busy care is bent
To follow that which flies before her face,
Not prizing her poor infant's discontent;
So runn'st thou after that which flies from thee,
Whilst I thy babe chase thee afar behind;
But if thou catch thy hope, turn back to me,
And play the mother's part, kiss me, be kind:
So will I pray that thou mayst have thy 'Will,'
If thou turn back, and my loud crying still.

Sonet 143

Închipuieşte-ți, doamna mea, găina
Zburătăcind afară din pătul,
Şi după ea, fugind, pe gospodina
Îngrijorată, şi trudind destul
Să prindă orătania, iar plodul
Pe care mama-n grabă l-a uitat,
Strigând-o în deşert, urmând-o-n glodul
Ogrăzii, podidit de plâns... Ciudat,
Aşa şi tu, urmând în tot ținutul,
Cu sârg, un zburător, mă laşi pustiu,
Copil uitat, ce-aşteaptă, blând, sărutul
Întoarcerii, când ai să-l prinzi de viu.
Usucă-mi lacrimile-atunci, şi zău,
Mă voi ruga să-l ai pe Will al tău...

CXLIV

Two loves I have of comfort and despair,
Which like two spirits do suggest me still:
The better angel is a man right fair,
The worser spirit a woman colour'd ill.
To win me soon to hell, my female evil
Tempteth my better angel from my side,
And would corrupt my saint to be a devil,
Wooing his purity with her foul pride.
And whether that my angel be turn'd fiend
Suspect I may, but not directly tell;
But being both from me, both to each friend,
I guess one angel in another's hell:
  Yet this shall I ne'er know, but live in doubt,
  Till my bad angel fire my good one out.

Sonet 144

Ca duhurile-n toate păzitoare,
Mă însoțesc iubiții: zi şi noapte.
Un înger auriu, bărbat în floare,
Un drac, muiere de culori răscoapte.
Covor spre iad urzind să îmi întindă
—Ştiind că nevinovăția-i oarbă—
În mreje-ntunecate-ar vrea să-l prindă
Muierea pe cel drag, şi să mi-l soarbă.
Pot bănui, dar nicidecum şti dacă
De înger mi se-atinse cea urâtă;
Fiind departe, oare nu-i dezbracă
Dulceața, şi i-o ține zăvorâtă?
Doar când crăpa-va temnița-i de smoală
De prea mult saț, scăpa-voi de-ndoială...

CXLV

Those lips that Love's own hand did make
Breathed forth the sound that said 'I hate'
To me that languish'd for her sake;
But when she saw my woeful state,
Straight in her heart did mercy come,
Chiding that tongue that ever sweet
Was used in giving gentle doom,
And taught it thus anew to greet;
'I hate' she alter'd with an end,
That follow'd it as gentle day
Doth follow night, who like a fiend
From heaven to hell is flown away;
  'I hate' from hate away she threw,
  And saved my life, saying 'not you.'

Sonet 145

Chiar dacă buzele-ți ciopli
Iubirea însăşi, tu arunci
"Urăsc!", deşi prea bine ştii,
Ți-s rob în toate... Dar atunci
Se-nduioşează Ea, certând
În grabă, gura ce ştia
Doar graiul îngerilor, sfânt,
Şi dulce sfat îi dă, aşa:
"Sfârşeşte blând ce-ai început
Cum albe, zorile de sus
Urmează îngerul căzut
Al nopților.".. Atunci ai spus
Cuvânt ce viață îmi dădu:
"Urăsc, dar nu pe tine, nu..."

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
201

Eduard von Grützner: Falstaff mit Handschuhen

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXLVI

Poor soul, the centre of my sinful earth,
These rebel powers that thee array;
Why dost thou pine within and suffer dearth,
Painting thy outward walls so costly gay?
Why so large cost, having so short a lease,
Dost thou upon thy fading mansion spend?
Shall worms, inheritors of this excess,
Eat up thy charge? Is this thy body's end?
Then soul, live thou upon thy servant's loss,
And let that pine to aggravate thy store;
Buy terms divine in selling hours of dross;
Within be fed, without be rich no more:
So shalt thou feed on Death, that feeds on men,
And Death once dead, there's no more dying then.

Sonet 146

Sărmane suflet, păcătos pământul
Ce-l duci pe umeri, năzuinței rob:
Ruine oarbe-ți plâng pe dinăuntru,
Tu poleieşti ferestrele, neghiob.
Risipă faci cu-a trupului chirie,
Căci anii pământeşti îi sunt puțini.
Trăind, ți-mpovărezi c-o datorie
Moştenitorii, viermii de sub crini.
Înfometează-ți trupul veşted. Huma,
Averea lui, e-a ta. N-ai sărăcit.
Un loc în rai ți-ai arvunit de-acuma,
Cu timpul pe nimicuri cheltuit.
Să-i fie trupul cina de pe urmă,
Din Moarte muşcă şi ospățu-i curmă...

CXLVII

My love is as a fever, longing still
For that which longer nurseth the disease,
Feeding on that which doth preserve the ill,
The uncertain sickly appetite to please.
My reason, the physician to my love,
Angry that his prescriptions are not kept,
Hath left me, and I desperate now approve
Desire is death, which physic did except.
Past cure I am, now Reason is past care,
And frantic-mad with evermore unrest;
My thoughts and my discourse as madmen's are,
At random from the truth vainly express'd;
For I have sworn thee fair and thought thee bright,
Who art as black as hell, as dark as night.

Sonet 147

Flămândă e iubirea mea, dogoare
Ce-şi arde lacom inima de iască,
Şi-nghite doar otrăvurile-n stare
Dorința tulbure să-mi împlinească…
Aveam un vraci în dreapta judecată,
Dar a fugit de mine ca de râie,
Văzând că n-o ascult... O, desfrânată,
Ucigătoare poftă fără frâie!
Să fie rău-ntreg, luă şi leacul,
Iar gura mea, cu vorbe de ocară
Şi fără de-nțeles aruncă; dracul
A pus zălog pe mintea mea şi zbiară.
Că bezna ta străluce-aş fi jurat;
Că iadu-i rai, la fel. M-am înşelat.

CXLVIII

O me, what eyes hath Love put in my head,
Which have no correspondence with true sight;
Or, if they have, where is my judgment fled,
That censures falsely what they see aright?
If that be fair whereon my false eyes dote,
What means the world to say it is not so?
If it be not, then love doth well denote
Love's eye is not so true as all men's 'No.'
How can it? O, how can Love's eye be true,
That is so vex'd with watching and with tears?
No marvel then, though I mistake my view;
The sun itself sees not till heaven clears.
O cunning Love! with tears thou keep'st me blind,
Lest eyes well-seeing thy foul faults should find.

Sonet 148

Şi dacă ochi mi-a pus Iubirea-n frunte,
Să mintă cu osârdie? Sau poate
Ce-aduce el—măcar cât un grăunte—
E-adevărat, iar mintea strâmbă toate?
De ce-mi tot zice lumea că e slută
Femeia ce privirile-mi răsfață?
Sau îngerii cu farmec o-mprumută,
Să-şi mintă robul cu o altă față?
De-atâta plâns şi veghe, nu-i mirare
Că ochii mei, sărmanii, se înşeală;
Chiar soarele e orb sub norii care
Tot din iubire plâng... Cu o scorneală
Mă ții jelind: ca tulbure, privirea
Să nu-ți mai ştie, păcătoaso, firea...

William Shakespeare
Sonnets. Sonete. Parallel Texts.
Translated into Romanian by Radu Ştefănescu
205

Eduard von Grützner: Falstaff

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CXLIX

Canst thou, O cruel! say I love thee not,
When I against myself with thee partake?
Do I not think on thee, when I forgot
Am of myself, all tyrant, for thy sake?
Who hateth thee that I do call my friend?
On whom frown'st thou that I do fawn upon?
Nay, if thou lour'st on me, do I not spend
Revenge upon myself with present moan?
What merit do I in myself respect,
That is so proud thy service to despise,
When all my best doth worship thy defect,
Commanded by the motion of thine eyes?
  But, love, hate on, for now I know thy mind;
  Those that can see thou lovest, and I am blind.

Sonet 149

Că nu te-ador, că nu gândesc la tine,
Ne'nduplecato, nu-ndrăzni să-mi spui...
De partea ta cu mine lupt, ştii bine,
Şi când sunt viu, tu gând îmi eşti, dintâi.
Mă crezi prieten cu duşmanii-ţi, oare?
La cin' te-ncrunţi ocheade vezi c-arunc?
E de ajuns din ochii-ţi o mustrare:
Mă pedepsesc cu un suspin adânc.
Sunt rob şi umilinţa mi-e supliciul,
Mândria mea nu face nici un sfanţ;
Ce-i bun în mine îţi iubeşte viciul,
Clipind o dată, mă întorci în lanţ...
Ţi-s dragi acei cu ochi blagosloviţi?
Mă poţi urî... Iubind, îi ţin lipiţi.

Contemporary
Literature Press
http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CL

O, from what power hast thou this powerful might
With insufficiency my heart to sway?
To make me give the lie to my true sight,
And swear that brightness doth not grace the day?
Whence hast thou this becoming of things ill,
That in the very refuse of thy deeds
There is such strength and warrantise of skill
That, in my mind, thy worst all best exceeds?
Who taught thee how to make me love thee more
The more I hear and see just cause of hate?
O, though I love what others do abhor,
With others thou shouldst not abhor my state:
  If thy unworthiness raised love in me,
  More worthy I to be beloved of thee.

Sonet 150

Ce iaduri te adapă, ce miasme
Îți dau puterea de a-mi porunci?
Şi-n ochii mei ce otrăvite basme
Solomonişi, de noaptea le e zi?
De unde-ți afli, doamnă, meşteşugul
De a-ți preface drojdiile-n vin?
Cum faci un rob să-şi îndrăgească jugul,
Să-i pară spurcăciunea har divin?
Cin' te-nvăță cum să mă pierzi cu firea,
Când doar temei de ură îți găsesc?
O, alții îți dispre țuiesc privirea,
Nu fă la fel cu ochii mei… ei cresc
Din ura ta o dragoste curată:
Cu-atât mai mult sunt vrednici de răsplată.

CLI

Love is too young to know what conscience is;
Yet who knows not conscience is born of love?
Then, gentle cheater, urge not my amiss,
Lest guilty of my faults thy sweet self prove:
For, thou betraying me, I do betray
My nobler part to my gross body's treason;
My soul doth tell my body that he may
Triumph in love; flesh stays no further reason;
But, rising at thy name, doth point out thee
As his triumphant prize. Proud of this pride,
He is contented thy poor drudge to be,
To stand in thy affairs, fall by thy side.
  No want of conscience hold it that I call
  Her love for whose dear love I rise and fall.

Sonet 151

Amoru-i plod neştiutor de carte
Dar spiritul plodeşte din amor;
Păcatele nu-mi judeca aparte
Când dulce trup—al tău—le e izvor.
Ce-i sfânt în mine cărnii grosolane
Lăsat-am—gându-i jind şi jindu-i semn;
Când sufletu-i alăturea de carne
Nici carnea nu aşteaptă alt îndemn,
Ci ridicându-se când numele-ţi pricepe
Şi-arată bucuria de-a avea;
Lucrarea, întărindu-se, 'şi-ncepe
Ca triumfând, să se topească-n ea:
"Iubito"-i spun muierii mele sus,
Şi jos la fel, cu dulce gând supus.

Contemporary
Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015

CLII

In loving thee thou know'st I am forsworn,
But thou art twice forsworn, to me love swearing,
In act thy bed-vow broke and new faith torn,
In vowing new hate after new love bearing.
But why of two oaths' breach do I accuse thee,
When I break twenty? I am perjured most;
For all my vows are oaths but to misuse thee
And all my honest faith in thee is lost:
For I have sworn deep oaths of thy deep kindness,
Oaths of thy love, thy truth, thy constancy,
And, to enlighten thee, gave eyes to blindness,
Or made them swear against the thing they see;
For I have sworn thee fair; more perjured eye,
To swear against the truth so foul a lie!

Sonet 152

Iubindu-te, am rupt un legământ;
Legându-mi-te, doamnă, rupt-ai două:
Pe cel al aşternutului—cel sfânt;
Pe-al meu—cenuşă sub văpaie nouă.
Dar gura mi-ar păcătui vorbind
De tine când, ea—înzecit sperjură—
Nedemnă ți s-a dovedit, hulind
Aşa de josnic dulcea ta făptură:
Când cleveteam că zâmbetul ți-e blând,
Iar firea sinceră, gingaşă, bună,
Statornică, ba chiar mai mult, jurând
Pe chipul tău... De două ori minciună:
A ochilor pe care i-am orbit,
A mea, ştiind prea bine ce-am iubit.

CLIII

Cupid laid by his brand and fell asleep:
A maid of Dian's this advantage found,
And his love-kindling fire did quickly steep
In a cold valley-fountain of that ground,
Which borrowed from this holy fire of Love
A dateless lively heat, still to endure,
And grew a seething bath, which yet men prove
Against strange maladies a sovereign cure.
But at my mistress' eye Love's brand new fired,
The boy for trial needs would touch my breast;
I, sick withal, the help of bath desired,
And thither hied, a sad distempered guest,
  But found no cure; the bath for my help lies
  Where Cupid got new fire—my mistress' eyes.

Sonet 153

Cu torța lângă el, Amor dormea;
O nimfă a Dianei i-o fură,
Şi-o stinse-ntr-un izvor, gândind c-aşa
Îl va-ncălzi. Şi mult se bucură
De el naiada-n feciorescu-i jind,
Şi arşița iubirii-l dărui
Cu har ceresc, de boli tămăduind
Pe cei ce se scăldau. Iar într-o zi
Făclia stinsă i-o aprinse draga,
Iubita-mi doamnă, doar clipind! Pervers,
Piticul zeu, unealta lui—beteaga—
O-nfipse-n pieptul meu, adânc. A mers:
Acum mă scald în apa mincinoasă,
Să caut leac. Dar leacu-i la ochioasă.

CLIV

The little Love-god lying once asleep,
Laid by his side his heart-inflaming brand,
Whilst many nymphs that vowed chaste life to keep
Came tripping by; but in her maiden hand
The fairest votary took up that fire
Which many legions of true hearts had warmed;
And so the General of hot desire
Was, sleeping, by a virgin hand disarmed.
This brand she quenched in a cool well by,
Which from Love's fire took heat perpetual,
Growing a bath and healthful remedy,
For men diseased; but I, my mistress' thrall,
Came there for cure and this by that I prove,
Love's fire heats water, water cools not love.

Sonet 154

O liotă de nimfe—păzindu-şi fecioria
Cu-adâncă întristare—pe Amor, micul zeu
Ce moțăia în iarbă, îl văd scăpând făclia,
Iar una—cea mai dulce—se încruntă: "I-al meu",
Şi îi luă unealta—cu care Generalul
Iubirilor făcuse în rândul lor prăpăd—
Şi-o stinse cu obidă în apă, chiar la malul
Pe care nătăflețul se hodinea... "Te văd"!
Strigă-ngrozit sărmanul şi îi porni pe urme,
Dar dusă-a fost! Iar torța, c-un ultim sfârâit,
Înfierbântă pârâul—ce vindecă, se spune,
De-atunci, în om pohtirea, şi leac e, de iubit.
Minciuni… Eu, rob muierii, iubirea nu mi-o sting
În apa din poveste, ba chiar mai rău mă-ncing.

With Contemporary Literature Press
James Joyce is more present than ever!

Contemporary Literature Press

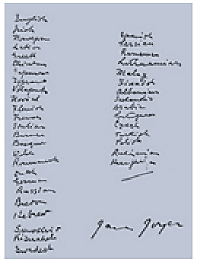
Bucharest University

The only Online Literature Publishing House of the University of Bucharest

http://editura.mttlc.ro/
http://sandulescu.perso.monaco.mc/

Contemporary Literature Press

Holograph list of the 40 languages used by James Joyce in writing *Finnegans Wake*:

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake* in 111 Volumes

Totalling 30,000 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

What is the most important part of Finnegans Wake?
Certamente, cuvintele create de Joyce lui-même.
We have made six volumes of them. Learn them—utantill!

You can dowlnoad our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered, at
http://editura.mttlc.ro/Joyce%20Lexicography.html

Director **Lidia Vianu** Executive Advisor **George Sandulescu**

The Times Literary Supplement No 5822
31 October 2014

Contemporary Literature Press

http://editura.mttlc.ro
The University of Bucharest. 2015